

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Anden behandling af lovforslag nr. L 323:

Forslag til lov om ændring af lov om statstilskud til forbedringsarbejder m.v. i helårsboliger og fritidsboliger. (Udvidede tilskudsmuligheder).

Af boligministeren (Kofod-Svendsen).

(Fremsat 19/5 93. Første behandling 26/5 93. Betænkning 18/6 93).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Gade (SF):

SF har i betænkningen meddelt, at vi vil redegøre for vores stilling til lovforslaget ved anden behandling. Det skal jeg hermed gøre ved at sige, at vi vil støtte forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Anden behandling af lovforslag nr. L 283:

Forslag til lov om ændring af personskatteloven og andre skattelove. (Skatteomlægning).

Af skatteministeren (Stavad).

(Fremsat 19/5 93. Første behandling 25/5 93. Betænkning 18/6 93).

Der var stillet 16 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 10-14 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

10) Anden behandling af lovforslag nr. L 284:

Forslag til lov om ændring af lov om en børnefamilieydelse. (Forhøjelse af børnefamilieydelsen).

Af skatteministeren (Stavad).

(Fremsat 19/5 93. Første behandling 25/5 93. Betænkning 18/6 93).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

11) Anden behandling af lovforslag nr. L 285:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven og personskatteloven. (Befordring).

Af skatteministeren (Stavad).

(Fremsat 19/5 93. Første behandling 25/5 93. Betænkning 18/6 93).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

12) Anden behandling af lovforslag nr. L 286:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven og skattekontrolloven. (Telefonudgifter og personalegoder).

Af skatteministeren (Stavad).

(Fremsat 19/5 93. Første behandling 25/5 93. Betænkning 18/6 93).

Der var stillet 6 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

13) Anden behandling af lovforslag nr. L 287:

Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Ophævelse af adgangen til at henlægge til investeringsfonds og nedskrive på varelagre m.v. samt nedsættelse af nedskrivningsprocenten efter husdyrbesætningsloven).

Af skatteministeren (Stavad).
(Fremsat 19/5 93. Første behandling 25/5 93. Betænkning 18/6 93).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

14) Anden behandling af lovforslag nr. L 288:

Forslag til lov om ændring af forskellige skateloove. (Kontantomregning vedrørende driftsmidler og skibe samt beskatning af avancer på ombygning m.v. af lejede lokaler).

Af skatteministeren (Stavad).
(Fremsat 19/5 93. Første behandling 25/5 93. Betænkning 18/6 93).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Formanden:

Hvis man ønsker det, er der åbnet mulighed for, at man kan have en almindelig politisk debat om den samlede skattepakke.

Forhandling

Anne-Marie Meldgaard (S):

Folketinget skal i dag tage stilling til justeringerne i det skattereformudspil, som regeringen fremlagde den 19. maj, og som vi havde første behandling af den 25. maj i år.

Regeringens forslag blev fremsat på baggrund af den dagsorden, et enigt Folketing vedtog den 29. april i år, hvoraf fremgik, at et enigt Folketing ønskede et samlet udspil til en skattereform, som byggede på de seneste års omfattende debatter i Tinget, på ekspertvurderinger og på det regeringsgrundlag, der i januar måned i år bebudede en ny start.

De justeringer af regeringens skattereformudspil, som vi tager stilling til i dag, vil sikre, at der skabes den størst mulige klarhed og tryghed på skatteområdet i de kommende år. Det centrale budskab er stadig, at vi nu endelig fra 1. januar 1994 får et mere ærligt skattesystem og et retfærdigt skattesystem, hvor den ærlige

skatteyder belønnes. Med justeringerne sikres det, at der ikke er nogen almindelig skatteyder, der taber på skattereformen, selv når vi tager hensyn til de grønne afgifter. Vi får en skatteomlægning, som medvirker til, at beskæftigelsen øges, at skatten på arbejdsindkomster sættes ned, og at miljøet samtidig tilgodeses.

Danmark får også et skattesystem, som kan matche skattesystemerne i de lande, vi internationalt samarbejder med og sammenligner os med. Skatten på reelle arbejdsindkomster ned sættes massivt for alle, og dermed vil der naturligvis også blive forholdsvis store skattelettelser til folk med høje indkomster, som vel at mærke ikke har udnyttet skattefiduser og spekuleret i skattesystemet.

Formanden:

Jeg har bedt om, at man tog hensyn til talerne, ordførerne og tilhørerne. Det gælder fortsat, og specielt finder jeg de samtaler, der foregår hen over hovederne og ryggene på andre, ganske uacceptable.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Som sagt er der ingen grund til at skjule de kendsgerninger, og der er ingen reel baggrund for, at f.eks. SF har søgt at tage politiske kegler på det, for hensigten med skattereformen har ikke været og er ikke at ændre i de aftaler, der indgås på overenskomstområder eller på anden vis, men alene at skabe et retfærdigt skattesystem med en lavere skat på arbejdsindkomster. Så det er en misforståelse, når nogle har hævdet, at regeringen bruger omvendte Robin Hood-metoder i bestræbelserne på at få skattereformen til at hænge sammen.

Jeg må slå det fast igen: Alle får skattelettelser i forhold til deres indtjening, og lav- og mellemindkomstgrupperne er tilgodeset i fuldt omfang, bl.a. ved, at børnefamilieydelsen hæves i takt med indførelse af de grønne afgifter, og ved at satserne for efterlønsmodtagere, for personer på overgangsydelser og for de nyuddannede dimittender sættes op; det er grupper, Socialdemokratiet aldrig vil svigte.

Jeg er godt klar over, at nogle måske kan finde den berømte nål i hostakken ved at finde enkelte eksempler på enkeltpersoner, som mister få hundrede kroner om året på grund af den samlede skatteomlægning, men jeg synes ærligt talt, at de eksempler, der har været gravet frem,

[Anne-Marie Meldgaard]

minder lidt for meget om oppositionspanik. Kendsgernerne er, at den helt, helt overvejende del af den danske befolkning kommer til at nyde godt af skatteomlægningen, og jeg glæder mig til, at det bliver til virkelighed for den danske befolkning, når skattereformen træder i kraft næste år. De garantier, som Socialdemokratiet har givet om, at den ærlige skatteyder skulle tilgodeses, bliver nemlig indfriet.

For Socialdemokratiet har det været en stor tilfredsstillelse, at vore tre regeringspartnere har haft vilje og styrke til at fastholde de intentioner, der er blevet aftalt i regeringsgrundlaget. Den begejstring og fælles vilje til politisk handlekraft, vi har oplevet i de seneste uger på skatteområdet, vil gavne såvel erhvervslivet som den enkelte danske skatteborger i de kommende år; så også på skatteområdet bliver der nu tale om en ny start.

Efter førstebehandlingen af skattereformen den 25. maj i år var det med en vis optimisme, vi indledte forhandlingerne og udvalgsarbejdet. Oppositionspartiernes meldinger kunne have været meget værre, end de lød her i salen hin langé dag, der var endog klare undertoner af seriøsitet og saglighed, og i de egentlige forhandlinger blev der da også vist forhandlingsvilje, men – og desværre, må jeg nok sige – holdt denne optimisme ikke ret længe. Det stod snart klart, at forskellen mellem regeringens gennemarbejdede skattereforudspil og de forskelligartede udspil fra Venstre, De Konservative, Fremskridtspartiet og desværre også fra SF ikke levede store muligheder for det brede skatteforlig, som Socialdemokratiet ellers havde håbet på.

Jeg har tidligere været inde på SF's forbehold, men hvor var Venstre og De Konservative henne? I årevis har disse to partier, mens de endnu var i regering, tordnet om at sænke marginalskatterne, og om, at skatten på arbejdsindkomster skulle sættes ned. Hvor er de henne nu, hvor det gælder? Stak de hovedet i busken, fordi de alligevel ikke, da det kom til stykket, ville være med til at stoppe årtiers stigende udnyttelse af skattesystemets u hensigtsmæssige muligheder for at unddrage sig en normal beskatning i et moderne samfund? Eller er det af helt andre mere komplekse politiske årsager, at Venstre og De Konservative nu bruger kræfter på at nedgøre den skattereform, som de selv fandt så afgørende på et tidligere

tidspunkt, og som de i virkeligheden godt ved vil blive til gavn for hele den danske befolkning og for det erhvervsliv, som disse partier ellers gør sig til fortalere for? Skyldes talgymnastikken og de verbale udgydelser, at Venstre og De Konservative godt ved, at denne skattereform også er en del af den eneste mulige politik, som i en økonomisk afmatningsperiode kan understøtte en effektiv indsats mod dette samfunds største svøbe, nemlig arbejdsløsheden?

Fremskridtspartiet har også slået sig op på kravet om indkomstskattelettelser. Hvis dette parti ikke stemmer for denne skatteomlægning, ved vi, hvor vi har det. Jeg indrømmer da gerne og med stor glæde, at denne skattereform ikke bygger på bevidstløse nedskæringer på f.eks. det offentlige eller det sociale område, men det skulle vel ikke afskære Fremskridtspartiet fra i dag at tilkendegive, at det stemmer for, når det endelig lykkes for en regering at få sænket indkomstskatten på et reelt, afbalance-ret og finansieret grundlag.

Ved førstebehandlingen understregede jeg i min tale, at Socialdemokratiet ville fastholde økonomien og sammenhængen i skattereformen, men jeg sagde også, at vi samtidig havde vilje til saglige forhandlinger, og at vi ville tage hensyn til forslag og saglige indvendinger fra oppositionen og fra interesseorganisationer. Det mener jeg helt klart vi har levet op til, og derfor kan jeg også i dag uden tøven give tilslutning til at gennemføre skattereformen med de ændringer og justeringer, der siden førstebehandlingen er foreslået af regeringen.

Arbejdspresset har været stort i de politiske forhandlinger og under udvalgsarbejdet, men det er ikke gået ud over seriøsiteten i arbejdet. Det parlamentariske demokrati har fungeret absolut tilfredsstillende. Alle spørgsmål er blevet fyldestgørende besvaret, alle henvendelser fra organisationer og enkeltpersoner er blevet kommenteret, og de har i konkrete tilfælde givet anledning til ændringsforslag til regeringens oprindelige udspil. Også den kendsgerning skal tages som udtryk for regeringspartierne vilje til reel dialog både i Folketinget og med befolkningen. Ændringsforslagene imødekommer på væsentlige punkter en række af de indvendinger, vi har fået fra erhvervslivet og organisationer, og skal også ses i lyset af drøftelserne med Folketingets øvrige partier;

[Anne-Marie Meldgaard]

ingen vil kunne påstå, at regeringen ikke har lyttet til kritik.

Regeringen har hele tiden lagt vægt på, at udspillet den 19. maj i år skulle forbedre erhvervenes konkurrenceevne. Derfor foreslås også i dag ændringer af udspillet med en række erhvervsvenlige overgangsordninger. Det gælder f.eks. for beskatning af aktieavancer, ejendomsavancebeskatningen, goodwill, firmabiler osv., og jeg vil godt her og nu kvittere for de positive anerkendelser, som især dansk industri og arbejdsgiverforeningerne er kommet med.

En ting stod tidligt klart, nemlig at regeringen ønsker at fastholde de øremærkede arbejdsmarkedsbidrag. Det ser jeg som et yderst fornuftigt element i den strukturforbedrende arbejdsmarkedspolitik, som Folketinget også vil vedtage som et led i regeringens samlede reformudspil. Det er et betydningsfuldt element i den aflastning af indkomstskattesystemet, som Danmark længe har savnet, og et af de punkter, der har været altafgørende for os i bestræbelserne for at finde justeringer, har været finansieringen.

Rammerne for underfinansierede skattelettelser var lagt fast fra udspillets start. De 4,6 mia. kr., der er tale om, og som i høj grad er med til at skabe beskæftigelse, vil blive dækket ind med mere end det dobbelte, når hullerne i skattelovgivningen lukkes og skattereformen er fuldt gennemført i 1998. Vi har fastholdt målsætningen om, at skattereformen skal indeholde en retfærdig fordelingspolitik, idet reformen finansieres af de grupper, som hidtil har haft store forbrugsmuligheder med en lav skat. De foreslåede lempelser og forbedringer opvejes på andre måder bl.a. gennem nedsættelse af det skattepligtige indkomstgrundlag for topskatten. Det betyder, at højestlønnede med indkomster i 1994 på over 235.000 kr. kommer til at betale lidt mere end i det oprindelige forslag. Med de lempelser, der her er tale om, ud over de allerede nævnte, er der overgangsordninger for befordringsfradraget, så de, der har langt til arbejde, tilgodeses.

Der indføres også en overgangsordning for folk med stort underholdsbidrag. På lejeværdiområdet suppleres nedsættelsen fra 2,5 til 2 pct. med satsen for det højeste loft, der nedsættes fra 7,5 til 6 pct., og for dagplejere fritages 1/3 af indtægten fra skat af arbejdsmarkedsbidrag.

Lad mig til sidst generelt opsummere den skatteomlægning, som vi nu står over for – en skatteomlægning, som er både økonomisk og socialt afbalanceret: På alle indkomstniveauer bliver der markant lavere trækprocenter. Der indføres nye grønne afgifter, øremærkede arbejdsmarkedsbidrag og et retfærdigt skattesystem.

Lettelserne bruges først og fremmest til massive nedsættelser af skatten på arbejdsindkomst. Der gennemføres ændringer og ydes compensation, som sikrer, at grupper, der lever af overførselsindkomster, opnår dækning for grønne afgifter.

Boligejerne får et skattesystem, som sikrer og forbedrer deres økonomiske situation bl.a. gennem nedsat lejeværdi og nye lånemuligheder. Der skabes sammenhæng i skattesystemet med en ensartet beskatning af forskellige indkomstarter, og den konsekvente beskatning imødegår omgælder og gør skattesystemet langt mere modstandsdygtigt over for skatte Spekulation.

Retssikkerheden er prioriteret højt med omlægningen, som på en række områder erstatter skøn og usikkerhed med klare retsregler. Reformen bliver fulgt op af en forstærket ligningsindsats, som kan være med til at genskabe troen på et retfærdigt skattesystem.

Med denne skattereform, som i dag gøres klar til vedtagelse torsdag i denne uge, er der skabt et nyt grundlag for tryghed og retfærdighed i det danske samfund.

Regeringspartierne står sammen om en opfordring til Folketingets øvrige partier, til erhvervslivet, arbejdsmarkedets parter, kommuner og amter samt alle andre gode kræfter i samfundet til at deltage i dette projekt. Dette projekt vil kunne skabe øget beskæftigelse, ny fremgang og en ny kurs mod bedre tider for alle danskere.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Det var en utrolig tale, vi fik her fra den socialdemokratiske ordfører – helt utrolig. Alle de sociale problemer i skattereformen blev nu stuvet hen i et hjørne. Det var ualmindelige skytteydere, og det var oppositionspanik, og hvad ved jeg, hvis man talte om de sociale problemer i denne skattereform.

[Jes Lunde]

Derfor vil jeg gerne spørge den socialdemokratiske ordfører, om også DSU – Danmarks Socialdemokratiske Ungdom – lider af oppositionspanik, eller hvad det er, der går af dem. De har nemlig vedtaget en udtalelse her i weekenden, hvor de har kommenteret skattereformen. Og de siger, jeg citerer med formandens tilladelse:

»Kontanthjælps- og bistandsmodtagere samt andre lavindkomstgrupper får kun i meget ringe udstrækning fremgang i den disponible realindkomst. Og sat i forhold til mellemindkomsterne og de højeste indkomster sker der faktisk en yderligere forskydning mellem dem, der har deres på det tørre, og dem, som står allernederst i samfundet.«

Det siger DSU altså, og DSU har desværre fuldstændig ret. Den skattereform, vi har til behandling i dag, er hamrende skæv. Der vil være i titusindvis af mennesker med lave indkomster, som taber på den. Nogle af dem kan lige nøjagtig holde skindet på næsen i selve skattereformen, men når så de grønne afgifter kommer med i regnestykkerne – og det skal de jo – er resultatet, at der desværre vil være mange lavtlønnede mennesker, som kommer ud med et minus på denne skattereform – en skattereform fremlagt af en socialdemokratisk skatteminister – og det, samtidig med at man i den anden ende af skatteskalaen giver 20.000, 30.000, 40.000, 50.000 kr. i lettelser til familier, der har tårnhøje indkomster. Det er altså svært at forstå, at det er socialdemokratisk politik, men det er det så åbenbart blevet.

Jeg er glad for, at DSU i det mindste kan se, at det er en hamrende skæv reform, Socialdemokratiet lægger op til. Og jeg håber, at de socialdemokratiske folketingsmedlemmer vil læse i de tabeller, der er optrykt i betænkningen, som viser, hvor skæv den i virkeligheden er.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg må i forlængelse af hr. Jes Lundes kritik fastholde følgende: Nu har Socialdemokratiet været med i to omgange til en skattereform. Og hvordan er det så gået? Vi har bedt om beregninger af, hvad forskellige skatteydere betalte i skat i 1986, og hvad de med de samme indkomster vil komme til at betale i skat i 1998.

Der konstaterer vi, at når det gælder skattereform I, der trådte i kraft i 1987, i forhold til

skattereform II, kan man lige holde skindet på næsen, når man tjener over 130.000 kr., under forudsætning af at man ikke medregner de grønne afgifter, men de kommer jo.

Ser vi så på den erhvervsdrivende – og nu tager jeg et lidt grellere eksempel, det erkender jeg, men det viser jo fundamentalt, hvor skævt det er – der har en indkomst på 2 mio. kr., og som ikke er i stand til at solde andet end 1.300.000 kr. op – han opsparer altså 700.000 kr. – viser det sig, at han har sparet 414.000 kr. i skat fra skattereform I, til skattereform II er gennemført. Det viser skatteministerens svar.

Det fortæller, hvor socialt skævt det er, ligesom der da heller ikke er noget som helst socialt i at sænke lejeværdien på luksusboliger, for det er jo det, man gør. Der er ikke noget som helst socialt i at sikre, at firmabiler maksimalt bliver beskattet med 80.000 kr. Det vil sige, at direktøren, der kører i Lamborghini til 6 mio. kr., kun kommer af med 50.000 kr. i ekstra skat for at køre i firmabil. Hvor ligger den sociale vinkel i disse ændringer?

Jeg må kritisere Socialdemokratiet, som nu i to omgange har været med til en reform, der i den grad skævvrider lille Danmark, og det har Socialdemokratiets Ungdom, DSU, altså ret i.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Jeg var lidt overrasket over det udfald, som den socialdemokratiske ordfører kom med imod Fremskridtspartiet gående ud på, at vi ikke ville stemme for skattelettelser, at vi ville komme med bevidstløse nedskæringer, og jeg ved ikke hvad.

Jeg vil gerne gøre fru Anne-Marie Meldgaard opmærksom på, at Fremskridtspartiet, lige siden disse lovforslag blev fremsat, har henvendt sig gentagne gange til regeringen og bedt om at få en stemmeaftale, mod at vi bare fik en lillebitte flig af et eller andet, som kunne gøre det bedre. Det har overhovedet ikke været muligt – vi er blevet afvist totalt. Vi har holdt en dør åben lige til i dag, hvor vi har skrevet i betænkningsbidraget, at vi i dag ville redegøre for, hvordan vi ville stille os til de forskellige ændringsforslag og til lovforslagene.

Jeg kan berolige fru Anne-Marie Meldgaard med, at Fremskridtspartiet ikke har sat sig hen i et hjørne og været negativ og bare skubbet det hele fra os og sagt, at vi bare stemmer imod

[Ole Donner]

det hele. Fremskridtspartiet stemmer for alle de ændringer, der efter vores mening går i den rigtige retning. Det er noget makværk, der er lagt frem – det erkender vi – men de steder, hvor Socialdemokratiet selv har stillet ændringsforslag til at forbedre makværket, stemmer vi for. Og der er altså også fire lovforslag, som vi kan stemme for.

I forlængelse af hr. Jens Thofts indlæg om beskatningen af firmabiler – hr. Jens Thoft nævnte toppen af den – vil jeg gerne sige, at jeg synes, det er grotesk, at man i Socialdemokratiet nu foreslår, at en Lada til 70.000 kr. skal vurderes til 150.000 kr., før man beregner skatten. Man kunne måske have fundet en smartere formulering, der sagde: Det koster minimum 25.000 eller 30.000 kr. at have en firmabil til rådighed. Jeg synes, det er lidt søgt og lidt tosset, at en firmabil til 100.000 kr. skal vurderes til 150.000 kr., inden man begynder at beregne skatten.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg må med skam erkende, at jeg faktisk mener, DSU lider af oppositionspanik. Jeg mener ikke, at den skattereform, som regeringen fremlægger her, er så socialt skæv, som man gerne vil give udtryk for.

Det kan også undre mig, at SF i denne situation har fået et enormt behov for at markere sig som vogtere for de socialt svage i samfundet. Det er da noget nyt, men selvfølgelig klædeligt. Jeg synes bare, det er kedeligt, at man også går den anden vej, at man er helt ude i overdrevet og har behov for at påpege, at det er mennesker med en indtjening på 2 mio. kr., der får den største skattelettelse. Hvad er det for noget sludder? Det er sandt, ja – men de er sandelig også skatteborgere i dette samfund og betaler en stor skat, ellers får de ikke den skattelettelse. Jeg er ikke så sikker på, at den sociale skævvridning, som SF gerne vil påvise her i salen i dag, er så grel, som man vil påstå.

Vi har nu fået afklaret, at Fremskridtspartiet har henvendt sig flere gange til regeringen – der har faktisk været lidt tvivl om i nogle situationer, hvem der henvender sig til hvem – og det vil jeg da gerne kvittere for. Jeg vil også gerne kvittere for, at det nu er fastslået, at Fremskridtspartiet vil stemme for fire af regeringens forslag. Det er kun prisværdigt.

Endelig er der vores evindelige Lada-diskussion. Den reklame, Lada har fået i denne skattereformdebat, er nok ubetalelig.

(Kort bemærkning).

Bent Greve (S):

Jeg synes, man skal være opmærksom på i forbindelse med SF's ønske om at fremlægge de omtalte beregninger, at det stort set er beregninger, man selv har bestilt, som man selv har defineret, og hvor man glemmer, at der er sket en historisk udvikling i bl.a. selskabsskatten. Man har glemt, at der er gennemført ændringer i forbindelse med acontoskatten, og dertil kommer – jeg henviser til de beregninger, som hr. Jens Thoft jo har set – at den skat, der skal betales efter gældende regler i 1993, er på 1.034.000 kr., mens den efter lovforslaget er 959.000 kr. Det er altså ikke den meget voldsomme forskel, som man gerne vil give det udseende af.

Dertil kommer, at man skal se det hele i en sammenhæng. Man skal passe på ikke at tage enkeltheder ud og dermed glemme, at der er tale om et samlet hele, hvor f.eks. en lærling eller en studerende, når reformen er gennemført, får en skattelettelse på 3 pct.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Den socialdemokratiske ordfører, fru Anne-Marie Meldgaard, sagde, at denne reform ikke er så socialt skæv, som man vil give udtryk for. Det er dog en begyndelse, at Socialdemokratiet nu i hvert fald anerkender, at den er socialt skæv. Så kan vi måske få sat tal på, hvor mange af de lavest lønnede der efter Socialdemokratiets mening kommer dårligt ud af denne skattereform – som kommer ud af den med tab – for sådan er det jo vitterlig.

Fru Anne-Marie Meldgaard var meget ked af, at vi i SF gør sig til vogtere af de laveste indkomster i samfundet, at vi gør os til dem, der holder øje med, at de får en ordentlig økonomisk situation. Det er jeg også ked af at vi er alene om. Jeg havde meget gerne set, at Socialdemokratiet var med på den bane. Det ærgrer mig meget, at Socialdemokratiet nu begynder at følge De Konservative og Venstre i fordelingspolitikken. Det ærgrer mig meget, at det er denne her regering, der kommer med et for-

[Jes Lunde]

slag, som er så socialt skævt, som giver tab i bunden af indkomstsyste­met, og som giver kolossale gevinster til de største indtægter. Det er uforståeligt for os i SF. Og det er Socialdemokratiet selv, der er skyld i det, hvis SF skal være ene om at påpege disse problemer.

Jeg må igen henvise Socialdemokraterne til at læse de bilag, der er kommet fra Skatteministeriet. De er jo helt utvetydige og viser, at vi har et valg her, når vi skal tage stilling til ændringsforslag senere på dagen, for SF har jo stillet nogle ændringsforslag, som kan rette op på skævhederne; vi har stillet nogle forslag, der betyder, at de med de laveste indkomster ikke kommer til at tabe, men tværtimod vinder på reformen. Vi har stillet nogle forslag, hvor vi tager broderparten af de store skattelettelser til de helt store indkomster væk fra dem og flytter skattelettelserne ned i bunden af indkomstskattesyste­met. Det er op til Socialdemokraterne selv, om de vil stemme for, så vi kan få en mere social vinkel i reformen.

Den socialdemokratiske ordførers indlæg tyder desværre på, at man i Socialdemokratiet vælger at lukke øjnene for alle sociale problemer i denne sag. Det synes jeg er tragisk.

Skatteministeren (Stavad):

Jeg beklager, at jeg allerede nu går ind i debatten, men det nødvendiggøres desværre af, at nogle er blevet fristede til at begå fusk i forhold til de besvarelser, som jeg har givet Folketingets Skatteudvalg. Hvis man for at vise, at noget er skævt, må gå mange år tilbage og se på noget, der er sket over en lang årrække, og man derudover beslutter at ville betragte acontoskat, som efterfølgende bliver fulgt op af en endelig skat, som noget, der skal tegne et billede, så har man efter min mening en skidt sag – dette være sagt til hr. Jens Thoft.

Derfor er jeg nødt til at sige, at hvis man vil bedømme den skattereform, vi står over for her, er man nødt til at se på to ting. Den ene er spørgsmålet om, hvor man henter finansieringen. Jeg forstod, at SF – det takker jeg for, for det synes jeg er sagligt – vil stemme for alle finansieringsforslagene i denne skattereform. Naturligvis vil SF det, for SF kan heller ikke lide, at man spekulerer i containere i udlandet. SF kan heller ikke lide, at hvis man tilfældigvis har sin indkomst over en aktieavance, en ejendomsavance, skal man ikke beskattes på nor-

mal vis, på samme måde som SF er enig med Socialdemokratiet og regeringen i, at det er fornuftigt, at vi lægger en større vægt over på ressourcer og forbrug af ressourcer og miljø over grønne skatter.

Derfor er spørgsmålet: Hvor er det bidrag, der hentes fra lavindkomstgrupperne? SF interesserer sig kun for den ene side af sagen, nemlig hvem det er, der får lettelserne. Hvor er de personer, som SF har opfundet? Hvorfor har vi ikke set et billede af en eneste af dem? Hr. Jens Thoft plejer at være meget effektiv til at sørge for, at hvis der findes sådanne personer i det virkelige liv, kommer journalisterne ud og tager billederne af dem. Vi har ikke set en af de personer overhovedet, og derfor synes jeg, det ville være lidt mere interessant, hvis man ville forholde sig til kendsgerningerne.

Kendsgerningerne er, at finansieringen i denne skattereform hentes hos dem, der hidtil har haft et stort forbrug med en lav beskatning. Det kan være i form af, at man har haft diverse avancer, som er blevet lavt eller slet ikke beskattet, og det kan være i form af, at man har fradraget sig ud af at betale et normalt kontingent, en normal skat, til samfundet.

Endelig må jeg sige til SF, at hvis man mener, man kan løse alle de skævfordelingsproblemer, som man holder meget store taler om i øjeblikket, ved at give under 150 kr. om måneden, som er den maksimale gevinst, man kan opnå efter SF's forslag i forhold til regeringens forslag – en lille øvelse, som i øvrigt betyder, at vi ikke får nogen strukturforbedring i vores skattesystem – så synes jeg ikke, det er ikke så slemt endda.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Skatteministeren kan ikke rende fra, at hans egne beregninger viser, at jo højere en indtægt man har, jo større procentvis skattelettelse får man.

Jeg kan godt forstå, at når det i de år, hvor skatten steg, var de højtlønnede, der kom til at betale mere i skat, vil det også være de højtlønnede, der nominelt får mere ud af det end de lavtlønnede, når det går den anden vej. Jeg kan også godt se – og det fortæller SF's ændringsforslag også – at det er svært fuldstændig at undgå, at det er tilfældet.

[Jens Thoft]

Men det, der er tilfældet i regeringens skattereform, er, at jo højere en indkomst man har, jo højere procentvis skattefald har man også.

Det, der er tilbage efter betalt skat, stiger eksponentielt – næsten eksponentielt – efter regeringens skattereform. Kunne man dog ikke have sørget for, at de velstående fik lidt mindre?

Dernæst siger skatteministeren, at det er også for dårligt, at man skal en lang årrække tilbage for at påvise, at tingene er grelle, og at jeg opstillede en række urealistiske forudsætninger.

Nej, jeg opstillede ikke en række urealistiske forudsætninger, jeg spurgte ministeren – han var ganske vist længe om at svare, og det er rigtigt, at vi måtte tage ham med tang i udvalget, fordi han forsøgte at lægge alle mulige og umulige begrænsninger og forudsætninger ind for at undgå at svare på det, jeg spurgte om – hvor meget vil en erhvervsdrivende, der har tjent 2 mio. kr. i 1986, have betalt i skat, og hvor meget vil den samme erhvervsdrivende betale i 1998? Svaret var: Han betaler 414.808 kr. mindre.

Jeg beklager, at jeg ikke er i stand til at svare ministeren. Jeg har forstået, at han har fuldstændig ubegrænset taletid, mens vi andre er begrænset til to minutter, og det beklager jeg.

Formanden:

Jeg skal tillade mig at tilbagevise hr. Jens Thofts bemærkning, hvis den skal opfattes som en kritik, idet ministeren har ret til at få ordet i det omfang, han har brug for det, og inden for rimelig taletid.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Uanset hvordan man vender og drejer de besvarelser, der er kommet – om de er kommet fra skatteministeren, om de er kommet fra socialministeren, om de er kommet i henvendelser fra Ældre Sagen – er det en notorisk kendsgerning, at denne skattereform falder negativt ud for pensionisterne, særlig de enlige pensionister. Sådan forholder det sig. Der er oven i købet ikke noget til at betale grønne afgifter med.

Fremskridtspartiet har, lige fra vi første gang satte vores ben i dette Folketing, sagt, at når der skal gives skattelettelse, skal man hæve

den skattefri bundgrænse, fordi det virker mest retfærdigt og giver de største lettelser til de svageste grupper. Det er en af begrundelserne – den væsentligste – for, at Fremskridtspartiet vil stemme for det af SF stillede ændringsforslag under nr. 4.

Det vil nemlig give pensionisterne 1.000 kr. mere om måneden, og det er nok det minimum, de skal bruge, bare for at dække sig ind over for de grønne afgifter. Det er altså ikke et udtryk for, at pensionisterne bliver forgyldt, men et spørgsmål om, at pensionisterne ikke får nedsat deres levestandard. Det vil Fremskridtspartiet ikke være med til.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Skatteministeren har jo ret i, at SF stort set stemmer for al finansieringen – vi stemmer i hvert fald helt konsekvent for det, hvor man lukker spekulationshuller. Selvfølgelig gør vi det – det manglede da bare! Selvfølgelig skal vi lukke de huller, hvor folk undviger beskatning.

Men det, vi bare ikke kan forstå, er, at de penge, vi får ind i kraft af det, og som vel er hen ved 10 mia. kr., skal deles ud til de rige. Hvorfor er det socialdemokratisk politik, at når man lukker hullerne i skattesystemet, skal de, der tidligere har undladt at blive beskattet i masser af år, have det som en ordinær skattelettelse?

Hvorfor skal de, der tjener 300.000 kr., have 15.000-20.000 kr. i skattelettelse? Hvorfor skal de, der tjener 500.000 kr., have 30.000 kr. i skattelettelse? Hvorfor skal de, der tjener 1 mio. kr., have omkring 60.000 kr. i skattelettelse, samtidig med at der er masser af mennesker i bunden, som taber, samtidig med at der er masser af mennesker på de laveste indkomster, som bliver klemt af denne skattereform, som får et tab? Vi kan altså ikke forstå, hvorfor de højtlønnede skal have gevinsten og de lavtlønnede skal være taberne.

Skatteministeren efterlyste nogle billeder af disse tabere, og i den anledning vil jeg tilbyde skatteministeren en aftale. Jeg vil foreslå, at vi udsætter vedtagelsen af denne skattereform til efteråret, og at skatteministeren, hvis der kommer billeder i løbet af sommeren af masser af mennesker, som taber på skattereforment, vil tage den op til revision og vil stemme for SF's ændringsforslag. Skatteministeren bagatellise-

[Jes Lunde]

rede dem ved at sige, at de jo ikke handlede om så mange penge. Så må jeg spørge: Jamen hvorfor så ikke stemme for? Hvorfor ikke løse de sociale problemer, når man har muligheden for det? Så lad os lave den aftale, at hvis der kommer billeder i aviserne i løbet af sommeren, kommer der en ændring i skattereformen, så vi får tilgodeset de grupper. Hvis regeringen partout vil have forslagene tredjebehandlet nu, kan man jo også lave ændringsforslag i løbet af efteråret, selv om loven bliver vedtaget nu.

Derfor efterlyser jeg skatteministerens tilsgn om, at alle de mennesker, der får deres billede i avisen, vil skatteministeren holde skadesløse, hvis det vel at mærke er lavindkomstgrupper, for det er dem, SF er optaget af.

(Kort bemærkning).

Hjortnæs (S):

Et af problemerne i den skattelovgivning, vi hidtil har haft, har været, at enkelte personer – og det handler ikke om særlig mange – har optrådt helt atypisk. De har i modsætning til alle mulige andre, som de med rimelighed kunne sammenligne sig med, undladt at udnytte alle de fradragsmuligheder, der var i systemet, og det vil sige, at de faktisk har været til grin for deres egne penge, idet de forholdsmæssigt har betalt meget mere i skat. En person som hr. Jes Lunde, kan jeg se, men også andre tilsvarende grupper, har betalt forholdsvis mere i skat end dem, som de med rimelighed kunne sammenligne sig med.

Det er klart, at hvis man laver om på skattesystemet og sænker indkomstskattetrykket generelt – og det går jeg ud fra at SF er enig i, men jeg vil gerne forhøre mig om, hvorvidt SF er enig i, at indkomstskattetrykket skal sænkes generelt, altså at vi ikke skal blive ved med at inddrage så mange skatter over indkomsterne, som vi hidtil har gjort, men skal finde andre skattekloder – vil især de, der forholdsmæssigt har betalt for meget i skat, blive mest begunstiget. Det kan ikke undre de to SF-ordførere her i dag. Jeg ved, de er de klar over, at det må være sådan.

Jeg har bemærket, at SF er tilhængere af grønne afgifter, og jeg er overbevist om, om SF også ville have været tilhængere af grønne afgifter, hvis det forslag var kommet på bordet uden en skattereform. Hvis det var tilfældet, ville det have ramt præcis de samme grupper,

som man nu mener bliver ramt af dette her, men som man kompenserer gennem ændringer i deres ydelser og på anden måde. Men jeg går ud fra, at SF under alle omstændigheder også ville have accepteret grønne afgifter, selv om det forslag var blevet fremsat uden at være led i en skattereformaftale.

Formanden:

Der er altså en taletid på 2 minutter under de korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Både skatteministeren, hr. Bent Greve og hr. Hjortnæs fremfører, at de, der kommer til at betale, er dem med fiduserne, og det er da rigtigt, at de får sig én på lampen. Men lad os vende tilbage til ministerens egne tabeller, f.eks. den, der fortæller, at en person med en indkomst på 1 mio. kr. har sparet 60.000 kr. i skat efter denne skattereform, altså skattereform II – vedkommende sparede noget mere efter skattereform I, som Socialdemokratiet i øvrigt også var med til, og som jeg i øvrigt bemærkede at hr. Hjortnæs dengang ikke var så begejstret for, men dog ikke kunne tage sig sammen til at stemme imod – for den person, som sparer de 60.000 kr., er jo nemlig en gennemsnitsperson, som har det gennemsnitlige fradrag for den pågældende gruppe. Det dækker altså over nogle mennesker, som får meget større lettelse, og nogle, som får meget mindre lettelse. Jeg synes også, det er helt fint, at man ved at lukke en række huller opnår, at nogle af dem, der har haft en indkomst på 1 mio. kr., får én på lampen, men der er altså også nogle af dem, vi kunne kalde de pæne velhavende, som ikke har brugt alle fiduserne, og som får væsentlig mere end de 60.000 kr., som ministerens tabeller viser. For de viser jo, at gruppen som sådan, med de gennemsnitlige fradrag for gruppen, i gennemsnit får 60.000 kr. i lettelse.

Det kan ikke nytte, at hr. Hjortnæs og andre forsøger at løbe fra det. Virkeligheden i skattereformen er, at jo højere en indkomst man har, jo højere en procentvis skattelettelse får man også. Det er det, jeg er utilfreds med. Jeg synes, det er skamløst, at man giver så store lettelse til de højtlonnede. Kunne man da ikke have nøjedes med bare en lille smule mindre og så sørget for, at de grupper, der ligger længere nede, havde fået en større skattelettelse?

(Kort bemærkning).

Bent Greve (S):

Til hr. Jens Thoft vil jeg gerne sige, at sammenligningen med de 400.000 nærmest er en sammenligning af æbler og pærer, for det er jo sammenligning af 1986-tal med det, der sker, når reformen er gennemført med slutvirkning i 1998.

Jeg synes, at SF konstant glemmer, at det er den samlede reforms fordelingspolitiske virkninger, man skal kigge på. Det kan ikke nytte noget at tage enkelte eksempler ud og dermed sige, at man har nogle gennemsnitlige virkninger.

Men så vil jeg alligevel komme med et eksempel, der illustrerer, at fordelingsvirkningen ikke er så skæv, som hr. Jens Thoft siger – når man tager det hele med. Tager vi et ægtepar i ejerbolig med en indkomst på 800.000 kr. og med en boligrente på 200.000 kr., får de en lettelse på gennemsnitlig 3,6 pct., mens en enlig i lejebolig får en tilsvarende lettelse på 3,6 pct.

Det, man skal være opmærksom på, er, at det, som SF prøver at gøre, er kun at tage nogle enkelte eksempler i stedet for at kigge på den samlede lovpakkes konsekvenser, når man stopper fiduserne. Jeg forstår, at SF trods alt er tilhænger af at stoppe fiduserne.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

I dag ser vi et stort behov hos SF for at få det her til at dreje sig om ord – ord på to fronter.

For det første sociale skævheder.

Jeg må sige til hr. Jes Lunde: Det er altså svært at give skattelettelse til grupper, som ikke betaler skat. Jeg synes i den sammenhæng, at det er værd at hæfte sig ved, at regeringen netop har taget hensyn til disse grupper ved at sørge for kompensationer for de grønne afgifter, så de ikke kommer til at lide nogen skade ved det.

Det andet område er de store skattelettelse.

Det kan vi da ikke blive ved med at træde i. Jeg ved ikke, hvor mange gange det skal siges herfra i dag, at det er dem, der tjener mest, der får de største skattelettelse. Det er vel ikke så svært at forstå. Det, det drejer sig om, er ikke, at de med de høje indtægter ikke må få skattelettelse. Det, det drejer sig om, er, at vi skal lukke for spekulation og for de fremadrettede

fiduser. Formålet er at sænke skatten på arbejdsindtægter, og det er det, vi gør med det her forslag.

Så er der fru Kirsten Jacobsen. Hvor er det noget sludder, det med pensionisterne! Jeg tror efterhånden ikke, at der er nogen, der hopper på den påstand, at pensionister får 2.000 kr. mindre på grund af de grønne afgifter. Der er altså noget, fru Kirsten Jacobsen må have misforstået.

Formanden:

Det varer ikke længe, før jeg begynder at erindre om, at der jo er andre ordførere end den første, der skal have ordet i denne debat.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Hr. Hjortnæs har jo fuldstændig ret i, at der her i Danmark findes mange ærlige højtlovede, som har betalt meget i skat sammenlignet med deres kolleger på samme lønniveau. Jeg tror, det gælder mange af folketingsmedlemmerne, som har betalt deres skat uden at benytte en masse fradragsfiduser. Det er jo udmærket.

Når jeg har haft det sådan som vellønnet, at jeg har betalt meget i skat sammenlignet med andre, der tjente det samme som jeg, må jeg sige, at min forargelse ikke har gået på, at jeg betalte for meget i skat. Den har gået på, at de andre betalte for lidt. Jeg synes ikke, der er grund til at give sådan nogle som os skattelettelse overhovedet. Jeg synes, der er grund til, at de, der tjener som os, kommer til at betale noget mere, sådan at de betaler deres fulde skat – altså ikke får spekulationsmulighederne.

Men den merskat, som de betaler, fordi de har snydt i så mange år eller har unddraget sig beskatningen, skal da ikke gives til mig. Den merskat, som mine jævne indkomstgrupper på 300.000-400.000 kr. bør betale, når de ikke kan spekulere i anparter osv., skal da komme de lavestlønnede til gode, den skal da komme de arbejdsløse til gode, den skal da bruges til at sætte beskæftigelse i gang i samfundet, til at fjerne ventelister på børnepasning, til bedre ældrepleje, til fremrykning af offentlige investeringer.

Regeringen gør en lille smule i den retning, og man regner med at få arbejdsløsheden bragt ned fra 340.000 til 320.000. Men ærlig talt,

[Jes Lunde]

skulle vi ikke tage at komme videre ad den vej, skulle vi ikke bruge de her penge på at bedre beskæftigelsen og gøre en ordentlig indsats mod arbejdsløsheden i stedet for at dele pengene ud i skattelettelser til folk, der tjener 300.000, 400.000, 500.000 kr.?

Jeg kan se, at der er nogle socialdemokratiske folketingsmedlemmer, som nikker, når jeg siger det her. Jeg håber, det får indflydelse på deres stemmeafgivning.

(Kort bemærkning).

Hjortnæs (S):

Til hr. Jens Thoft: Jeg deltog ikke i vedtagelsen af den seneste skattereform – det ved hr. Jens Thoft også udmærket – og det var der mange grunde til at jeg ikke gjorde. Men den skattereform, vi her bliver præsenteret for, er efter min opfattelse en god og fornuftig reform, der hænger fornuftigt sammen også rent fordelingsmæssigt.

Jeg hæftede mig ved, at der ikke blev givet svar på det spørgsmål, jeg stillede om ændring i skattetrykket. Jeg går derfor ud fra, at SF er enig i, at indkomstskattetrykket skal ned. Vi skal altså finde andre måder at trække skatter hjem på end via indkomsterne.

Så er det jo klart – det har jeg sagt tidligere – at hvis man letter indkomstskattetrykket, og hvis man er tilhænger af, at marginalskatteprocenterne skal nedsættes, så vil de højtindtægter, der ikke har fradraget sig ud af systemet, naturligvis få betydelige skattelettelser. Men jeg vil gerne sige til hr. Jes Lunde, at selv om der bliver betydelige skattelettelser, vil disse grupper alligevel komme til at betale en meget høj skat – mere end 50 pct. Mere end 50 pct. af deres bruttoindkomst vil stadig væk blive betalt i skat.

Derfor kan jeg ikke forstå den store forargelse. De socialpolitiske synspunkter, som hr. Jes Lunde her giver udtryk for, deler vi Socialdemokrater fuldt og helt. Det er også derfor, vi har været optaget af at sikre, at de grupper, som ikke får den store glæde og fornøjelse af denne omlægning med nedsættelse af indkomstskatterne – fordi de simpelt hen ikke har betalt særlig meget i skat eller måske slet ikke har betalt skat – må vi selvfølgelig give kompensation på anden måde.

Det har vi forsøgt at gøre via regulering af forskellige ydelser osv., og jeg mener, at det er

dækket så fuldt og godt ind, som det kan blive. Derfor hævder jeg, at det hænger fornuftigt sammen også ud fra en indkomstfordelingsmæssig betragtning.

Formanden:

Til dem, der sidder og rykker sig lidt i sædet, vil jeg sige, at jeg har altså en lang liste.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Som så ofte før er det tydeligt, at SF i hvert fald i udvalgte stunder har et meget firkantet verdensbillede. Det synes, som om hr. Jens Thoft vil tage patent på virkeligheden, når han siger, at alle de højtlønnede får store skattelettelser, og at alle de lavtlønnede bliver så hårdt ramt.

Jamen virkeligheden er jo mere nuanceret end som så. Hvis det nu var sådan, at alle højtlønnede altid havde meget store fradrag og altid boede i kæmpevillaer, ville det passe fint til hr. Jens Thofts verdensbillede. Men det er sådan, at der er mange højtlønnede, der bor i lejligheder, og som ikke har ret store fradrag, og derfor har de betalt nogle enormt store skatter. De får nogle lettelse nu. Det gør alle, der ikke har store fradrag. Sådan er det, og det er det, der er hensigten med en stor del af denne skattereform: at sanere i fradragsjunglen og få marginalskatterne ned.

Derfor skal min sidste bemærkning til hr. Jes Lunde, som talte så varmt for beskæftigelsen, også være: Det er den bedste socialpolitik og den bedste skattepolitik at gavne beskæftigelsen, og det er netop hensigten med denne skattereform at få marginalskatterne ned. Det er vi blevet bedt om fra erhvervslivets side, det er vi blevet bedt om fra økonomernes side: Få marginalskatterne ned, så gavner det beskæftigelsen.

Det er det, der er den socialpolitiske sigte i dette her, og ikke hvem der får færre lettelse end andre.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Først en kort bemærkning til fru Anne-Marie Meldgaard.

Fru Anne-Marie Meldgaard har enten ikke hørt, hvad jeg sagde, eller også har fru Anne-

[Kirsten Jacobsen]

Marie Meldgaard ikke forstået, hvad jeg sagde.

Jeg har ikke udtalt mig om, at pensionister ikke ville få 2.000 kr. på grund af de grønne afgifter. Det, jeg sagde, var, at uanset hvilket papir man tager, vil pensionisterne set under ét komme negativt ud af denne her skattereform. Det var det, jeg sagde, det var det, jeg konstaterede. Det synes Fremskridtspartiet er urimeligt. Når man desforuden skal lægge de grønne afgifter til, kommer de endnu mere urimeligt ud.

Det var begrundelsen for, at jeg sagde, at Fremskridtspartiet ville stemme for SF's ændringsforslag under nr. 4, som hævdede den skattefrie bundgrænse – hvad Fremskridtspartiet i øvrigt har kæmpet for i mange år – og som ville give pensionisterne 1.000 kr. mere om måneden.

Det, jeg så sagde, var: Så ville de måske i det mindste have råd til at betale for de grønne afgifter.

Hr. Hjortnæs mener, at man har kompenseret for de socialpolitiske skævheder på alle måder.

Det er vist en sandhed med modifikationer. Det, man har gjort, når vi kommer til lovfor-
slag nr. L 291, er at nedsætte millionærtaksten i Vedbæk fra 7,5 pct.s til 6 pct.s lejeværdi, hvorimod pensionisterne ikke har fået en eneste procent eller bare nul komma et eller andet i nedsættelse af deres lejeværdi. Det er den sociale virkelighed, som Socialdemokratiet synes vi andre skal leve op til. Hvis vores er virkelighedsfjern, skal jeg gerne erkende det.

Formanden:

Så vil jeg meget henstille, at man afholder sig fra flere korte bemærkninger. Det er ikke hensigtsmæssigt. Vi har en lang liste af ordførere, der ikke har haft ordet endnu.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Hr. Hjortnæs spurgte, om det ikke er korrekt, at SF støtter et bredere skattegrundlag og lavere procenter.

Jo, det støtter SF. Det er også en kendsgerning – og det agter vi sandelig at stemme for, det fremgår også af betækningsbidragene – at der i regeringens forslag ligger ideer til et bredere skattegrundlag. Det er ikke bredt nok, og

det er ikke gjort konsekvent nok, det kan jeg vende tilbage til senere i debatten. Men det ligger der klart, og det støtter vi selvfølgelig.

Men grundlæggende går jeg ikke ind for skattelettelser, som forudsætter sociale besparelser. Hvis det er forsvaret, hr. Hjortnæs vil spare på, kan han altid regne med SF. Men når det er sociale besparelser, støtter jeg ikke skattelettelser. Det, der er sket også under udvalgsarbejdet, er, at tingene er blevet socialt skævere. Fru Kirsten Jacobsen påpegede helt korrekt, at man nedsætter lejeværdien for millionærvillaerne i Vedbæk, hvor folk har en gennemsnitlig indkomst på 503.000 kr. Hvad gør man ved pensionisterne? Der bliver ikke flyttet noget.

Hvis vi ser på luksusbilerne, nedsætter man altså beskatningen af Mercedesen, der koster 1 mio. kr., fra 250.000 kr. til 80.000 kr. Jeg kan ikke se den sociale fordelingsvirkning i det. Jo, det kan jeg godt, men den er da skæv, den er da forkert.

Hvis man ser på de grønne afgifter, har Socialdemokratiet nu nogle gange lovet os kompenserende foranstaltninger, og det synes jeg da at vi skal vide meget mere om. Hvad er det for nogle kompenserende foranstaltninger, som skal friholde pensionisterne for de grønne afgifter? Lad os høre lidt mere om det, for det er meget godt med fugle på taget, men lad os få dem i hånden i stedet for.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Det er hr. Jens Thofts gentagne gange fremførte påstand om, at denne skattereform vil give skattelettelser til de højestlønnede, der kalder mig på talerstolen.

Det må skyldes, at hr. Jens Thoft ikke befinder sig i virkelighedens verden. Virkelighedens verden, sådan som den blev belyst ved en stikprøveundersøgelse, Økonomiministeriet foretog af selvangivelserne, viser, at det faktisk er sådan, at de med de store indtægter også har de store fradrag.

Tager man gruppen med en indtægt på over 1 mio. kr. ud, havde den gennemsnitlig et fradrag på 670.000 kr. på selvangivelsen. Tager man dem, der havde en indtægt på mellem 50.000 og 100.000 kr., altså de lavestlønnede, havde de gennemsnitlig et fradrag på 8.080 kr.

[Klaus Hækkerup]

Hvad sker der nu med skattereformen? Der sker det, at vi indfører en arbejdsmarkedsafgift, hvor der ikke gives fradrag for den slags, som man tidligere har givet fradrag for. Det betyder for dem, der i gennemsnit ligger med en indkomst på mellem 50.000 og 100.000 kr., og som i gennemsnit har et fradrag på 8.080 kr., at de som følge af arbejdsmarkedsreformen vil få en merskat på 400 kr. om året.

Men ser vi på dem med over 1 mio. kr. i gennemsnit, som altså har et fradrag på i gennemsnit 670.000 kr. om året, betyder det, at de nu skal betale 5 pct. af de 670.000 kr., og at de vil få en merskat på 33.500 kr.

Intet kan dog siges at være mere socialt retfærdigt.

(Kort bemærkning).

Hjortnæs (S):

Jeg vil gerne takke hr. Jens Thoft for tilkendegivelsen af, at SF naturligvis støtter, at man sænker indkomstskattetrykket, og at man sænker marginalskatterne. Dermed har SF i virkeligheden også sagt: Vi erkender, at det selvfølgelig bliver højindkomstgrupper, der ikke har fradraget sig ud af systemet, der får de største skattelettelser. Anderledes kan det nu engang ikke være.

Problemet er tilsyneladende, at man synes, der gives for lidt i bunden, og det kan altid diskuteres, men kendsgerningen er altså, at alle befolkningsgrupper generelt får lettelse ved den reform, der gennemføres, og det er ikke korrekt, hvad fru Kirsten Jacobsen sagde for lidt siden om pensionistgrupperne. Samtlige pensionistgrupper vil også få økonomisk fordel og få et større rådighedsbeløb, når hele reformen er gennemført. Oplysningerne er ukorrekte, og fru Kirsten Jacobsen bør selvfølgelig vide det, for det er fremgået meget klart af det materiale, som er tilgået de forskellige udvalg.

Men selvfølgelig kan man have den opfattelse, som SF har, at der stadig væk er indkomstfordelingsmæssige problemer i det her samfund. Heri er jeg personlig enig. Der er stadig væk meget, der skal rettes op på, men den reform, som her forelægges, og som vi skal stemme om, indeholder alle de elementer, jeg i hvert fald hidtil har forstået at SF også støtter, både et arbejdsmarkedsbidrag, en fradragssænkning og en sænkning af indkomstskattetrykket, og derfor har jeg svært ved at forstå, hvor-

dan SF vil argumentere for, at man ikke fuldt og helt støtter denne reform.

Det sidste, jeg gerne vil sige, er, at det forholder sig ikke, som hr. Jens Thoft og hr. Jes Lunde siger, at denne skattereform er til fordel for de højeste indtægter. Den er alene til fordel for den specielle gruppe, der ikke har fradraget sig ud af systemet, men for højindkomstgruppen som helhed er denne skattereform til ugunst. De vil alle sammen få ganske klækkelige skatteforhøjelser, og SF's oplysninger herom er altså efter min opfattelse helt ukorrekte.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

I et svar til hr. Hjortnæs kom hr. Jens Thoft ind på emnet sociale besparelser. Jeg vil gerne spørge hr. Jens Thoft: Hvilke besparelser er det, vi taler om her? Mig bekendt er der ikke besparelsesforslag i det her. Vi taler om sociale skævheder, og dem skal vi selvfølgelig rette op på.

Hvis vi endelig skal se på det på en positiv og fornuftig måde og f.eks. tilgodese de arbejdsløse, er der kun én måde at gøre det på, og det er ved at skaffe dem arbejde, så de kan få et skattegrundlag og på den måde kan komme til at mærke de lettelse, som skattereformen lægger op til.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg er ked af at måtte sige, at de socialdemokratiske deltagere i den debat, vi har i øjeblikket, ikke kan deres bilag 24.

I bilag 24 til lovforslag nr. L 283 har vi en udregning af, hvem der får skattelettelser ved gennemsnitlige fradrag i grupperne. Der er altså ikke tale om, at de tal, SF kører med, er for mennesker, som slet ikke har fradrag, og som derfor er meget atypiske.

Nej, der blev spurgt: Hvordan ligger det med de gennemsnitlige fradrag? Hvis folk har fradrag, som man har i gennemsnit i de forskellige indkomstgrupper, hvad så? Ja, så får man minus i bunden af skalaen, og man får en skattelettelse på f.eks. 25.000 kr. til dem, der tjener 500.000 kr., og en skattelettelse på 58.000 kr. til dem, der tjener en million, ved gennemsnitlige fradrag. Der er altså taget højde for forringet værdi af fradrag osv., og selv

[Jes Lunde]

da slår det igennem med et drøn i toppen af indkomsterne med meget massive skattelettelser.

Det er desværre sådan, billedet er. Hr. Hjortnæs' tale og hr. Klaus Hækkerups tale bygger på et forkert grundlag. Der er desværre kolossalt store lettelse i toppen, også selv om fradragssaneringen er taget med i billedet. Vi forstår ikke i SF, hvorfor det skal slå igennem med så store lettelse i toppen. Man kan nemlig godt lempe beskatningen af al arbejdsindkomst, uden at det behøver at slå så meget igennem i toppen. Kig bare på SF's ændringsforslag! Vi gør simpelt hen det, at vi tager hovedparten af de skattelettelser, regeringen vil give de højtlønnede, og putter dem ned i bunden til de laveste indkomster. Det er sådan set meget enkelt.

SF fører Robin Hood-politik, og det er op til regeringen selv, om skatteministeren skal være sherif i Nottingham, eller hvad han skal. Jeg synes ikke, der er meget lydhørhed fra de socialdemokratiske ordførere, og jeg tror desværre, det bygger på, at man ikke har læst tabellerne ordentligt.

Prøv at kigge på det én gang mere. Skævhederne er meget veldokumenterede.

Formanden:

Hr. Jens Thoft har ordet for en kort bemærkning, og så regner jeg med, at det kan være den sidste korte bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg får pludselig en grim mistanke, når socialdemokratiske ordførere gang på gang enstemmigt fremfører en forkert påstand, nemlig at det er de højtlønnede med fiduserne, der betaler det hele eller det meste. Så spekulerer jeg på: Har det mon været det, der er blevet sagt i den socialdemokratiske gruppe for at få det til at glide ned? Har det været den sovs, man fik retten til at glide ned med?

Virkeligheden er, at vi har spurgt efter det gennemsnitlige fradrag – det gennemsnitlige fradrag – og når vi kommer med en tabel, som siger, at man i gennemsnit med en indkomst på en million kroner tjener 58.000 kr. eller 60.000 kr., så er der nogle, der tjener meget mere på reformen, og der er selvfølgelig også – det skal jeg med det samme erkende – nogle, der får én, som jeg udtrykte mig før, på lampen.

Men det er altså ikke rigtigt, når hr. Klaus Hækkerup og hr. Hjortnæs fastslår, at det er de højtlønnede, der betaler gildet. Nej, det er omvendt. Det er sådan, at jo højere løn man har, ikke bare jo højere nominel lettelse får man, nej, også jo højere procentuel lettelse får man. Vi har lettelse i bunden – helt nede omkring 120.000 kr. – dér er det et par procent, men kommer vi op på de høje indkomstgrupper, har vi lettelse på 8 pct.

Så er det, SF siger: Jamen kunne man så ikke lave det om, så vi sørger for, at folkepensionisten og millionæren får samme procentvise lettelse? Det, vores forslag gør forsøg på at sikre, er, at den højtlønnede og den lavtlønnede får samme procentvise lettelse. Det betyder selvfølgelig, at hvis man har 2 pct. på en million, så er det mere end 2 pct. på 100.000 kr., det ved jeg godt. Men det er ikke det, der sker i regeringens reform.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg kan forsikre hr. Jens Thoft om, at Socialdemokratiet godt kan læse, og der har ikke været sovs i vores gruppe. Jeg har heller ikke misforstået, hvad SF's budskab er, men jeg synes, SF skulle begynde at læse lidt på det, der står i skatteudspillet.

Provenuet af de 10-11 mia. kr., der er i fradragssaneringer, kommer netop højindkomstgrupperne til at betale, og det synes jeg er værd at slå fast.

Formanden:

Jeg mener, at tiden må være inde til, at vi fortsætter med den næste ordfører.

Kirkegaard (KF):

Onsdag den 16. juni præcis kl. 10.30 sænkede regeringen et politisk jerntæppe ned gennem det danske Folketing og gennem dansk politik. Pludselig stod vi i en helt ny situation, en begivenhed af en ganske betydelig rækkevidde, og det var i øvrigt årsagen til, at jeg omhyggeligt noterede klokkeslættet ned. Det skete under det sidste forhandlingsmøde i Finansministeriet, hvor finansministeren officielt konstaterede, at der ikke var mere at forhandle om.

[Kirkegaard]

Vi havde i øvrigt også haft på fornemmelsen længe, at de stærkeste kræfter i regeringen forhandlede på skrømt. Vi blev aldrig præsenteret for en reel åbning i forhandlingerne. En fast, stående vending, når vi kom tæt på, var: Der står jo 90 mandater bag. Man havde åbenbart besluttet, at man ville føre blokpolitik, man vil nu føre blokpolitik, og så vil man åbenbart også blive ved med det i hvert fald indtil næste valgdag.

I Det Konservative Folkeparti beklager vi den udvikling; vi beklager den situation, for vi er faktisk mest for fornuftig praktisk snak og samarbejde mellem en bred kreds af partier. Det har vi dokumenteret gennem mere end 10 års ledelse af forskellige regeringer. Men vi tager selvfølgelig regeringens beslutning til efterretning, vi er klar til en politisk indsats under de nye vilkår, og man kan vel også sige, at der er visse fordele ved en klar opdeling i Folketinget. Jeg tror, mange vil opleve det på den måde, at for første gang i lange tider er der reelle valgmuligheder i dansk politik, et klart valg mellem Socialdemokratiet på den ene side og Det Konservative Folkeparti og Venstre på den anden side.

Regeringens oprindelige 23 forslag var en gyselig affære. Jeg kan her henvise til de ordførertaler, som vi havde under førstebehandlingen, hvor vi gjorde opmærksom på, at der var positive ting, men der var altså også en række ubehagelige ting, som var nødt til at blive fjernet, hvis der skulle være tale om mulighed for et forlig.

I mellemtiden har regeringen stillet en række ændringsforslag, og med disse ændringsforslag har man forsøgt at mildne luften for de klippede får, men altså ikke tilstrækkeligt. Man har fjernet nogle små tidsler, men de virkelige store er fortsat tilbage. Man kan vel sige, at som resultatet foreligger nu ved andenbehandlingen, er reformen lidt mindre gyselig, men fortsat efter konservativ opfattelse uantagelig.

Under førstebehandlingen sagde vi, at der skulle to ting til. Der skulle naturligvis først og fremmest væsentlige ændringer til, men der skulle dernæst mere tid til. Med hensyn til det med tiden vil jeg godt sige, at for mig har det været soleklart, at nok er tingene teknisk kørt korrekt igennem i Folketingets Skatteudvalg til andenbehandlingen her, men ingen skal bilde

mig ind, at nogen har overblik over dette samlede reformværk, som er utrolig omfattende og utrolig teknisk indviklet. Det, vi dengang bad om, var tid, ikke alene til at arbejde her i folketingsalen, men også til at drøfte tingene grundigt igennem med folk uden for huset, med organisationer, med folk med særlig indsigt, men det fik vi ikke, og det har naturligvis heller ikke skærpet vores appetit på at stemme for den reform, som regeringen har lagt frem. Det er reelt den valgmulighed, vi har haft: at stemme for reformen. At få ændringer gennemført har vi aldrig fået mulighed for.

Den allervigtigste paragraf i skattereformen er usynlig, men det er desværre – og det vil mange komme til at opleve – en del af virkeligheden. Denne usynlige paragraf siger, at skattelettelserne for alt i verden skal være synlige før den næste valgdag, og i stk. 2 i samme paragraf, som altså som sagt er usynlig og ikke kan findes i reformpakken, at stramningerne først for alvor skal mærkes efter næste valgdag. Den taktik er let at gennemskue, og jeg vil gerne sige, at efter min opfattelse undervurderer regeringen befolkningens intelligens. Man tror åbenbart, at folk er dumme, men det er de ikke. De har for længst gennemskuet, hvad det her drejer sig om. På et eller andet tidspunkt – og det vil ikke vare mange år – klapper klaverlåget i. Festen vil være forbi, og så kommer tjeneren med regningen.

Jeg er ikke i tvivl om, at der er gedigne skattelettelser til skatteministeren – for så vidt også til de konservative skattepolitiske ordførere. Jeg tror nok, vi velbjærgede skal klare os igennem det her; sådan læser jeg i hvert fald tallene. Men i takt med stigende offentlige udgifter – og de vil komme, jeg er lige ved at sige: ligefrem proportionalt med, hvor længe der sidder Socialdemokrater på de ledende poster i regeringen – vil det uvægerligt blive sådan, at almindelige folk med almindelige indtægter vil blive plukket og flået i skat, af bruttoskat uden loft, af grønne skatter uden grænser.

Sagen er jo i al sin enkelthed den – og det ved alle godt – at man ikke kan lave skattelettelser, uden at man også får lavere offentlige udgifter, og det tør vel nok antydes, at det lægger regeringen ikke op til.

Under førstebehandlingen brugte jeg den formulering, at vi vurderede skattereformen som en helhed, og vi tog stilling til skatterefor-

[Kirkegaard]

men som en helhed. Det gælder fortsat. Vi har foretaget en nøje vurdering af forslagene, og jeg kan her henvise til det betækningsbidrag fra Det Konservative Folkeparti og Venstre, som findes i betænkningen. Jeg skal nøjes med ganske kort at trække nogle få ting frem.

Det værste er, at virkningen af denne skatte-reform er meget ideologisk. Der vil ske et skift i balancen i ejerforholdene i dansk erhvervsliv væk fra en situation, hvor det er attraktivt for enkeltpersoner at investere og løbe den risiko, der er tale om, når man investerer erhvervs-mæssigt, og over til ejerforhold, der er præget af store fonde og mere kollektivt ejerskab.

Jeg siger, det er meget ideologisk; det er i hvert fald en udvikling, som vi i Det Konservative Folkeparti vil kæmpe imod med næb og kløer. Vi mener faktisk, at man bør gå den modsatte vej. Hvis man gør det, får man nemlig dynamik i samfundet. Det, man lægger op til her, er, at dynamikken i samfundet, i erhvervslivet, vil begynde at køre baglæns, og det går ud over velstanden. Det går ud over velfærden i hele samfundet og for samfundets borgere.

Kapitalindkomsten bliver fremover beskattet progressivt. Det er teknisk noget roderi; det er i øvrigt også ufornuftigt at beskatte på den måde. Vi kan også konstatere, at man gør noget besynderligt ved kapitalindkomster hos et ægtepar, hvor man beregner kapitalindkomsten på toppen af beregningsgrundlaget hos den ægtefælle, der har den højeste personlige indkomst. Jeg tillod mig at spørge, hvad Ligestillingsrådet mente om det, og så fik jeg – hvad der ikke overraskede mig – det svar, at det kunne Ligestillingsrådet ikke lide. Den kritik fra Ligestillingsrådet er jeg ganske enig i. Jeg kan høre, at skatteministeren morer sig. Det er, fordi han ikke kender Ligestillingsrådet. Men det gør arbejdsministeren, som sidder ved siden af, og også den tidligere arbejdsminister!

Det næste, jeg vil nævne, er erhvervsbelastningen. Der har været hidsige diskussioner om, hvor mange mia. kr. man belastede erhvervslivet med. Det skal jeg ikke gå ind i en teknisk vurdering af, men kun konstatere, at der næppe er nogen tvivl om, at det belaster erhvervslivet, og at det dermed også koster arbejdspladser. Og det er jo noget af det værste, der overhovedet kan ske.

Vi vender os meget kraftigt imod det, regeringen kalder de øremærkede arbejdsmarkedsbidrag. I realiteten er det jo den gamle socialdemokratiske idé om bruttoskat, man derved kører igennem. Man rammer pensionsopsparingen, selv om vi har behov for pensionsopsparing i det danske samfund. Der sker det besynderlige – sådan vil mange lønmodtagere i hvert fald opleve det – at der bliver opkrævet bruttoskat af penge, de aldrig ser, men som arbejdsgiverne indbetaler på deres vegne.

Der opstår så i øvrigt et mærkeligt misforhold mellem tjenestemandspensioner og andre pensioner. Det er det, regeringen forsøger at rette op ved, lidt gedulgt, at nedsætte nogle tjenestemandspensioner, hvad der jo også er kommet til udtryk gennem en kraftig annonce-kampagne i de sidste dage.

Værst ramt er naturligvis kapitalpensionen, for kapitalpensionen beskattes jo, når pengene hæves, med 40 pct., hvad der er uændret i forhold til nu, selv om de beløb, der bliver indbetalt i kapitalpensionen, bliver bruttobeskattet.

Og så opfatter vi i øvrigt bruttoskatten som en ny skatteskrue, som kan anvendes til yderligere forhøjelser af skatten på et senere tidspunkt, og det tror jeg den nuværende regering får brug for.

Belastningen af boligejerne har også været fremme i debatten mange gange og med stor styrke. Derfor spurgte vi, hvor stor en belastning boligejerne blev udsat for, hvortil skatteministeren beredvilligt og helt ærligt svarede: 2,6 mia. kr. Det kan vi så konstatere. Og så siger skatteministeren naturligvis, hvad han har sagt hele tiden: Jamen så er der en masse andre regnestykker, man også skal have ind i den historie. Det kan man selvfølgelig forsøge at trøste boligejerne med, men det kontante, der står tilbage, er altså tabet på 2,6 mia. kr.

Bilisterne og bilbranchen har vi også talt meget om; det skal jeg ikke dyrke mere ved denne lejlighed, men blot nævne yderligere ét problem, nemlig familier med kun én indkomst, som ikke har mulighed for at overføre det uudnyttede bundfradrag i den foreslåede topskat mellem ægtefællerne. Derfor vil de komme til at betale mere i skat end familier med to indkomster. Det er et problem, der også eksisterer i det nuværende regelsæt, men de nye forslag forværrer efter min opfattelse forholdene, og det bliver vel i øvrigt også endnu

[Kirkegaard]

værr med de ændringsforslag, som regeringen har fremsat.

Jeg kan sige, at vi, som jeg også har tilkendegivet i betænkningen, stemmer imod skattereformen ved tredje behandling. Det betyder så, at vi stemmer imod alle 23 skatteforslag. Det synes jeg da er en konsekvent holdning til tingene. Man kunne selvfølgelig være konsekvent på en anden måde, nemlig ved at være konsekvent populistisk og stemme for alle nedsættelser og imod alle stramninger. Men det vil vi ikke. Vi vil gerne tone rent flag og sige: Den skattereform, der ligger nu, er vi imod, og den stemmer vi imod.

Ændringsforslagene: Der er ingen tvivl om, at der er nogle af disse ændringsforslag, som trækker tingene i den rigtige retning – også efter vores opfattelse. Her har vi besluttet, at regeringens ændringsforslag vil vi unnlade at stemme til.

Vi er enige i regeringens ønske om lavere personskat, men vi er, som det er fremgået af mit indlæg, uenige i valg af metode. Efter vores opfattelse flytter skattereformen de skattepolitiske hegnspele i socialdemokratisk retning og derfor efter vores opfattelse i forkert retning, og det kan under ingen omstændigheder være Det Konservative Folkepartis opgave at stemme for noget sådant.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Når hr. Kirkegaard så præcist kan udpege et ganske bestemt minut den 16. juni som tidspunktet for forhandlingernes sammenbrud, gør han det på den måde, at finansministeren udpeges som den skyldige, der absolut ikke vil mere.

Som en af dem, der har fulgt forhandlingerne hele vejen igennem, må jeg sige, at det var finansministeren faktisk meget længe om at finde ud af. Vi andre havde konstateret det et godt stykke tid i forvejen, men finansministeren holdt tappert ud; det er jo trods alt hans opgave at prøve at lede forhandlingerne frem til et resultat.

Jeg har været med i nogenlunde den samme personkreds mange gange, når vi har forsøgt at lave forlig, og almindeligvis er vi da også kommet til et resultat. Det kan undre, at det hele skulle blive så anderledes, blot fordi nogle af personerne er flyttet over på den anden side af

bordet. Substansen, der var lagt frem, var jo ikke så forskellig fra ting, vi har set tidligere.

Forhandlinger af den art plejer at begynde med, at man giver nogle markante meninger, og så går man derefter meget hurtigt over til at arbejde sig hen imod hinanden, og jeg må sige, at det, jeg har oplevet denne gang, er den største skuffelse, jeg har haft med hensyn til forhandlinger i de 6 år, jeg har siddet i Folketinget. Jeg er dybt skuffet over, at vi ikke nåede et resultat. Men jeg tør sige, at det er regeringen, der har ønsket at nå et resultat, og det er Venstres og De Konservatives repræsentanter, der har skuffet mig dybt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Der er jo den fordel ved de forhandlinger, der har fundet sted denne gang i forbindelse med skattepakken, at der har været en meget bred forhandlerkreds. Der er mange af os, der har været med til samtlige møder, og som derfor har et førstehåndskendskab til, hvordan forhandlingsklimaet var, og hvornår noget skete, hvornår dette berømte jerntæppe gik ned. Og jeg synes, at hr. Kirkegaard skulle stoppe sin jammer.

Kravene fra K og V var mange. Der var mange saglige krav, der var mange saglige indvendinger, og der var også mange politiske indvendinger, men på et eller andet tidspunkt kom V og K ud til pressen. Man gik ud med pressemeddelelser og med udtalelser i radio og fjernsyn og sagde: Jamen vi har ikke ret mange krav. Vi har i virkeligheden kun tre ting, vi skal have ændret: Filosofien bag det hele er gal, den skal ændres. Helheden er gal, den skal ændres. Og sigtet er galt, det skal også ændres.

Hvis det er sådan, at det hele bare skal ændres og man i øvrigt ikke har nogen krav, så er det da klart, at der ikke kommer nogen bukser ud af det skind. Mange af K og V's indvendinger er jo hørt, og der er kvitteret for dem i store dele af den borgerlige presse. Derfor er der ikke andet at sige til det, end at V og K ikke ønskede noget forlig, og de har da også været utrolig passive i Skatteudvalget til det hårde daglige arbejde, hvor der skulle skrives betænkninger, læses bilag, osv.

Skidt nu med det, men jeg vil gerne stille hr. Kirkegaard to helt kontante spørgsmål. Vi kender alle sammen forhistorien: Vi har lavet skat-

[Elisabeth Arnold]

tepolitik sammen med V og K i mange år, vi har diskuteret både grønne afgifter og arbejds-markedsbidrag før, og det ved V og K's repræsentanter udmærket godt. Derfor vil jeg gerne spørge hr. Kirkegaard: Vil Det Konservative Folkeparti, efter at denne skattereform er blevet vedtaget, igen afskaffe de grønne skatter, og vil Det Konservative Folkeparti afskaffe de øremærkede arbejdsmarkedsbidrag?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg beklager da meget, at De Konservative har opfattet de forhandlinger, der er foregået, som værende ført på skrømt. Det er nu ikke den oplevelse, jeg har haft af det, men hvis det er rigtigt, vil det faktisk sige, at det har været spild af tid, for undskyld mig, det er da for naivt at tro, at en flertalsregering ikke vil bruge sit flertal. Så hvis det skulle være begrundelsen, er det skudt forbi.

Men efterhånden som hr. Kirkegaards tale skred frem, kunne jeg bedre forstå det. Det gik op for mig, at Det Konservative Folkeparti, der har ført forhandlinger på skrømt, havde et problem, et problem med sit eget bagland. Man havde brug for at komme tilbage med en undskyldning for, at man ikke kunne levere resultater. Jeg kan næsten have ondt af hr. Kirkegaard, for regeringen har jo netop fået store anerkendelser fra De Konservatives naturlige bagland.

(Kort bemærkning).

Kirkegaard (KF):

Den helt centrale bemærkning under denne korte runde kom fra fru Anne-Marie Meldgaard med følgende formulering: Det er da naivt at tro, at en flertalsregering ikke vil bruge sit flertal. Det er jo det helt centrale, som kan stå som en overskrift for samtlige de tre korte indlæg, jeg her er blevet præsenteret for: Det var da naivt at tro, at vi kunne gå ind og få indflydelse på tingene. Men så naive var vi altså.

Vi havde et ægte, ærligt ønske om at nå et forlig, og jeg tror også, der var partier i regeringen, der delte vores ønske. Derfor forstår jeg også godt hr. Glønborgs skuffelse. Men det er også mit helt klare indtryk, at det største regeringsparti ikke ønskede det. Nu havde man i

årevis kæmpet for at få en socialdemokratisk skattereform gennemført, og nu var man helt henne ved målstregen, og så ville man selvfølgelig ikke forbigå den chance til at få gennemført en ægte socialdemokratisk skattereform. Naturligvis ikke.

Fru Elisabeth Arnold siger, at vi jamrer. Det gør vi nu ikke, men det kan være, at De Radikale kommer til det, når folk finder ud af, hvad det her drejer sig om.

Fru Elisabeth Arnold spørger, om vi vil afskaffe de grønne skatter, og om vi vil afskaffe bruttoskatten. Jeg kan i hvert fald sige så meget, at vi forbeholder os ret til at lave det om, som vi mener det er rigtigt at lave om. Det betyder ikke en total afskaffelse af de grønne skatter, for dem var vi principielt enige i – hvad vi også sagde ved førstebehandlingen. Vi er heller ikke uenige i, at der er behov for øremærkede sociale bidrag, men det skal ikke være en bruttoskat, som rammer pensionsopsparingen ligesom den skat, der her er tale om.

Til fru Anne-Marie Meldgaards bemærkning om, at der har været tale om spild af tid, kan jeg sige, at jeg er alvorligt bange for, at det er os, der har spildt vores tid. Vi mødte op til forhandlingerne ud fra et ærligt ønske om at nå noget. Men vi fik aldrig – aldrig – en reel åbning.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg synes egentlig, at hr. Kirkegaard er for utaknemlig. Hvis man ser på samtlige på de ændringsforslag, der kom fra regeringen i anden runde, handlede de om at tilfredsstille de borgerlige partier. Som SF'er mærker man hensigten og bliver forstemt, for samtlige ændringsforslag handlede jo om at imødekomme de borgerlige. Jeg tænker på goodwillbeskatningen, der blev lempet. Jeg tænker på aktionærbeskatningen, der blev lempet. Jeg tænker på beskatningen af firmabilerne, der blev lempet. Og hvad var der mere? Beskatningen af hovedaktionærerne blev også lempet. Jeg undrer mig.

Det, der fik mig herop, var i øvrigt, at fru Elisabeth Arnold kritiserede hr. Kirkegaard for ikke at være til stede i Skatteudvalget. Det er faktisk ikke sandt. Hr. Kirkegaard var den eneste, der var der, og det var egentlig min retfærdighedssans, der fik mig til at gå på taler-

[Jens Thoft]

stolen. Det synes jeg er uretfærdigt. Hr. Kirkegaard skal ikke bebrejdes. Han var der.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg undrer mig bare over, at hr. Kirkegaard ikke kan glæde sig over alle de ændringsforslag, som nu skal vedtages i dag. Hr. Kirkegaard må være både døv og blind, hvis ikke han kan se, at disse ændringsforslag i allerhøjeste grad er en udstrakt hånd imod både Venstre og De Konservative. Jeg er ikke helt enig med hr. Jens Thoft i, at der udelukkende er rakt hænder den vej ud, men det kan vi så se på. Hr. Kirkegaard bør i det mindste være glad, og jeg kan garantere for, at Socialdemokratiet gik ind i det her stykke arbejde med et ærligt ønske om at få et bredt forlig ud af dette.

Vi, der har dannet regering sammen med Socialdemokratiet, fornemmede viljen til at føre en politik, som vi andre også kunne leve med. Og som vi skrev i vores regeringsgrundlag, var der klare rødder tilbage til den foregående regering; det har også vist sig i den skattepakke, der er lagt frem. Derfor er jeg nødt til på det kraftigste at afvise en sammenhæng imellem hr. Kirkegaards karakteristik og det reelle indhold i skattepakken.

Min skuffelse gælder ikke resultatet, men Venstres og De Konservatives manglende vilje til at gå ind i et samarbejde.

Formanden:

Hr. Kirkegaard en kort bemærkning. Og så har jeg en stille forhåbning om, at det er den sidste i denne omgang; men det er kun en forhåbning til nu.

(Kort bemærkning).

Kirkegaard (KF):

Hr. Jens Thoft havde en ambition om at få mig til at juble over regeringens ændringsforslag. Det gør jeg ikke. Men jeg vil da gerne gentage det, jeg sagde i mit første indlæg, nemlig at man med ændringsforslagene mildnede luften for de klippede får. Det var sandelig også nødvendigt, og det var nødvendigt, uanset om regeringen var i forhandlinger med nogen eller ej, for der var så åbenlyse og åbenbare fejl i det første oplæg, at de under alle omstændigheder skulle rettes. Og vi fik i øvrigt højt og

tydeligt og larmende at vide, at vi endelig ikke måtte betragte dem som indrømmelser til os.

Hr. Glønborg siger, at jeg må være både døv og blind. Det vil jeg ikke beskyldes hr. Glønborg for at være. Jeg kan blot konstatere, at han ikke hørte efter det, jeg sagde i mit første indlæg, for dér anerkendte jeg klart den retning, som ændringsforslagene gik i, men måtte altså desværre komme til den konklusion, at hovedresultatet kunne vi ikke støtte.

Selve forhandlingsforløbet har været inddelt i 2-3 faser: Den første fase, hvor vi kom med vores indvendinger, og hvor man på den anden side tålmodigt lyttede. Så var der en lang pause – formentlig til interne diskussioner. Så fik vi en stribe ændringsforslag lagt på bordet. Vi spurgte så, om der var mulighed for at ændre væsentligt i det, sådan som det lå, og her var svaret jo altså desværre negativt. Og i den forbindelse var det, at de berømte bemærkninger om de 90 mandater kom frem.

Jeg vil fastholde, at vi har forsøgt at komme ind i et samarbejde med regeringen for at få en anden skattereform. Men jeg har kunnet konstatere, at der aldrig var en ærlig vilje til at nå et stykke ad vejen fra regeringens og regeringspartiernes side.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Hr. Glønborg fastslog, at der i ændringsforslagene til skattereformen ikke bare var rakt ud til højre side, men også til venstre side. Jeg vil bede hr. Glønborg give bare ét eksempel på, at der i skattereformen er rakt ud mod SF. Og reformen er jo ikke blevet mindre asocial, fordi der er blevet lempet på beskatning af firmabil-ler, på hovedaktionærer og på goodwill, det vil jeg understrege.

Og så vil jeg gerne til hr. Kirkegaard sige, at han burde have temmelig meget bøvl med sine kernevælgere i Rungsted, Vedbæk, Hellerup og omegn. Når han ikke har det – for ellers kunne han vel ikke tage den stilling, han tager – må det skyldes, at hr. Kirkegaards kernevælgere ikke har forstået indholdet af reformen. Det forstår jeg godt, for efter mange år uden rigtig at have oplevet skattelettelser, men med masser af løfter om det, kan jeg godt forstå, hvis hans kernevælgere har problemer med at forestille sig, at der kan være så store skattelettelser til velhavende grupper, som der er i den-

[Jens Thoft]

ne reform. De kan glæde sig voldsomt over de direkte skattelettelser, over lempelse i børsstempelafgiften, over fjernelse af kapitaltilførselsafgiften osv.

Det skulle da lige være, fordi hr. Kirkegaards kernevælgere hørte til slamberterne, og det nægter jeg at tro. Der må også i Det Konservative Folkeparti findes hæderlige mennesker, som faktisk bare har betalt den skat, de skulle.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Jeg er utrolig skuffet over, at Det Konservative Folkeparti har valgt at lægge sig op i hængekøjen uden at deltage i dette med den begrundelse, at man har haft nogle forhandlinger med regeringen, som ikke er faldet heldigt ud. Det var det samme, vi forsøgte gentagne gange. Vi forsøgte bare at få lavet en stemmeaftale; vi meldte ret hurtigt ud, at vi ikke havde nogen mulighed for at indgå i et totalt forlig med regeringen om denne pakke. Men det gjorde De Konservative ikke. Man gik ind og i hvert fald foregølede, at man ville være med til at lave et forlig, og så forhandlede man i nogle dage. Det faldt på gulvet, og så siger man nu sådan ud i luften, at det ville være populistisk at stemme for ændringsforslag.

Hertil vil jeg gerne sige, at Det Konservative Folkeparti gennem mange, mange år har kritiseret Fremskridtspartiet for at obstruere, for ikke at ville deltage aktivt i politikken. Her er det lige præcis Det Konservative Folkeparti, der gør det, som man tidligere har beskyldt Fremskridtspartiet for.

Vi forsøgte at få en stemmeaftale; vi har ikke fået det. Vi erkender, at den såkaldte reform eller skatteomlægning, eller hvad man nu vælger at kalde det, der ligger på bordet, absolut ikke er vores kop te, og vi kan ikke stemme for den, og det sagde vi hurtigt. Men hvis man har noget, der er dårligt, og det så bliver forbedret, ville det dog være tåbeligt ikke at stemme for de forbedringsforslag.

Endelig vil jeg gerne stille et spørgsmål til hr. Kirkegaard: Hvis V og K fik regeringsmagten efter næste valg og udgjorde et flertal sammen med Fremskridtspartiet, er man så indstillet på at fjerne de grønne afgifter, og er man så indstillet på stort set at fjerne denne skattereform?

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg går da ud fra, at SF var glad for en forbedring til efterlønsmodtagerne fra 80 pct. til 82 pct., og jeg går også ud fra, at SF gerne ser, at vi forbedrer varnehjælpsmulighederne. Uddannelsessøgende har vi da også gjort lidt for i vores ændringsforslag. En hensigtserklæring om grønne afgifter til erhvervslivet er SF vel også glad for, og SF må vel også være glad for, at de ting, som vi skulle have finansieret, nu bliver finansieret ved, at vi tager nogle flere med ind, som skal betale topskat.

Så jeg synes egentlig, der må være et og andet, som SF også kan være glad for.

(Kort bemærkning).

Kirkegaard (KF):

Hr. Jens Thoft havde vanskeligheder med at forstå, at jeg ikke havde vrøvl med mine kernevælgere – jeg tror, det var i Vedbæk. Jeg kan oplyse hr. Jens Thoft om, at de udmærkede konservative mennesker i Vedbæk desværre ikke kan stemme på mig. Men det kan de konservative vælgere i Holstebro, og her kan jeg i hvert fald sige med sikkerhed, at dem har jeg ikke haft vrøvl med. Og jeg har heller ikke hørt, at der har været vrøvl med nogen fra Vedbæk. Vi har faktisk utrolig stor opbakning til den linie, vi har anlagt i forbindelse med denne skattereform.

Så kommer hr. Ole Donner med en udtalelse om, at vi har placeret os i hængekøjen. Nu skal jeg selvfølgelig ikke lægge skjul på, at vi nærmer os den tid, hvor man normalt tager et par ugers ferie, og i den forbindelse vil jeg ikke udelukke, at der kan findes konservative mennesker i hængekøjen, men jeg kan garantere hr. Ole Donner for, at det varer ikke mange uger, inden hr. Ole Donner vil opdage, at Det Konservative Folkeparti ikke har placeret sig i hængekøjen. Der vil blive et aktivitetsniveau uden grænser fra vores side, når vi går i gang med det politiske arbejde, når sæsonen er inde.

Hr. Ole Donner spørger mig, om jeg vil være med til sammen med Venstre og Fremskridtspartiet at afskaffe nogle af de ting, som er foreslået her, og som bliver vedtaget her i forbindelse med skattereformen. Hr. Ole Donner brugte den lidt dramatiske vending »at fjerne de grønne afgifter«. Det vil jeg ikke give til-

[Kirkegaard]

sagn om. Jeg vil sige, som jeg også sagde i min første tale, at vi forbeholder os ret til at lave tingene om. Men der er grønne skatter og afgifter, der kan argumenteres fornuftigt for, og dem vil vi selvfølgelig ikke på nuværende tidspunkt love at vi vil afskaffe.

Men det vil blive gået igennem med tættekam, kan jeg forsikre hr. Ole Donner om, og hvis det ligger sådan, at vi har flertal sammen med Fremskridtspartiet, skal jeg med fornøjelse føre tættekammen sammen med hr. Ole Donner. Det tror jeg faktisk at der kan komme noget meget positivt ud af. Men der er forhåbentlig også andre partier, der vil deltage i det arbejde.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Først til hr. Glønborg: Selvfølgelig er SF tilhænger af yderligere varmhjælp, af lapperiet på SU, osv. Men det var nu ikke på skatteområdet, de indrømmelser kom; det ligger i andre udvalg.

På skatteområdet har vi fået én ting, og det er nogle uforpligtende erklæringer om grønne afgifter. Og jeg vil godt understrege, at et langt liv i politik har lært mig, at når man handler, så handler man kontant. Hvis man handler på kredit, bliver man snydt. Jeg er i hvert fald blevet det hver gang. Men jeg vil gerne tro, at erklæringerne er noget værd, og det vil jeg blive ved med, lige til man render fra dem.

Så spørger hr. Glønborg: Jamen var det da ikke godt, at vi fik forhøjet topskatten? Jo, såmænd, men den bliver altså soldet op på luksusbiler, luksushuse, goodwillbeskatning og hovedaktionærbeskatning. Og forudsætningen for det, som Socialdemokratiets og regeringspartiernes ordførere har sagt hidtil, har jo været, at SF måtte være begejstret for lukning af huller og også måtte være tilfreds med, at man omfordeler fra slamberterne i velhavergruppen til dem, der opfører sig pænt i velhavergruppen.

Hvis det er forudsætningen – og det synes jeg såmænd kan være retfærdigt nok – så er det, der kommer til at ske nu med forhøjelsen af topskatten, jo lige præcis, at man omfordeler tilbage igen: Man tager fra de pæne og giver til slamberterne, til hovedaktionærerne, til dem, der nu får mulighed for at lave fiduser med goodwillbeskatning, og til dem, der har

meget store firmabiler, og dem, der bor i huse til over 1,4 eller 1,5 mio. kr.

Det er da den gale vej, hr. Glønborg; det kan SF da ikke være begejstret for.

Formanden:

Så får hr. Ole Donner ordet for den sidste korte bemærkning i denne omgang. Derefter bliver der pause.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Jeg vil gerne kvittere for hr. Kirkegaards bemærkning om, at Det Konservative Folkeparti sammen med Venstre og Fremskridtspartiet vil være med til at fjerne nogle af de værste ting i den skattereform, som bliver vedtaget i dag.

Så sagde hr. Kirkegaard, at der vil blive aktiviteter uden grænser fra De Konservatives side – tror jeg der blev sagt – her i sommermånederne. Det er jeg selvfølgelig glad for. Men jeg vil stilfærdigt gøre hr. Kirkegaard opmærksom på, at hvis der skulle ske en teknisk fejl i dag og et af de ændringsforslag, der skulle forbedre dette her, falder, ville det altså være bedre, hvis Det Konservative Folkeparti brugte lidt af sin energi i dag her, hvor det rent faktisk foregår. Det hjælper ikke, at man farer ud af hængeskøjlen om 14 dage og siger: Nu kommer vi – hvis forslaget er faldet her ved en teknisk fejl.

Formanden:

Så får hr. Kirkegaard ordet for den sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Kirkegaard (KF):

Jeg skal blot for god ordens skyld sige til hr. Jens Thoft, at den definition på slamberter, som hr. Jens Thoft efterhånden fik talt sig frem til, vil jeg godt tage afstand fra. Det var faktisk ganske fornuftige aktiviteter af speciel karakter, hr. Jens Thoft nævnte, fornuftige aktiviteter, som man bestemt ikke kan undvære i det danske samfund. Og man er ikke en slambert, fordi man deltager i nogle af de aktiviteter.

Så vil jeg sige til hr. Ole Donner, at han på et eller andet tidspunkt bliver nødt til at erkende, at dette slag er afsluttet, regeringen har sine 90 mandater – medmindre der altså sker et teknisk kiks under afstemningen. Det vil vi natur-

[Kirkegaard]

ligvis følge nøje, og så vil vi selvfølgelig være så manøvreedygtige, som der nu er behov for. Men det reelle er, at dette her ikke er arbejdet ordentligt igennem, og at der vil komme et hav af tekniske bommerter, som vi vil opdage i løbet af de nærmeste uger og de kommende måneder.

Derfor kommer der selvfølgelig en dag igen, hvor der bliver mulighed for at tage en skattepolitisk drøftelse, også på baggrund af den reform, som regeringen har lagt frem. Desværre får nok hverken hr. Ole Donner eller jeg stor indflydelse på at fjerne disse bommerter, men så må vi jo gå ud fra, at regeringspartierne tager deres ansvar på sig og gør det af egen drift og vilje. Der bliver i hvert fald nok for regeringen at tage fat på.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.15.

Mødet udsat kl. 12.05

Mødet genoptaget kl. 13.15

Forhandlingen genoptoges.

Peter Brixtofte (V):

For snart 11 år siden, den 10. september 1982, indledte en liberal-borgerlig regering sit arbejde med at bringe Danmark væk fra afgrundens rand. Dengang var renten over 20 pct., priserne voksede med mere end 10 pct. om året, og de offentlige udgifter og skattetrykket voksede eksplosivt. Samtidig øgedes danskernes gæld til udlandet voldsomt. I dag kan Danmark høste frugterne af 10½ års hårdt slid med at bringe økonomien på fode. Renten er på vej ned til et historisk lavt niveau, der er ingen prisstigninger, og vi har et stort overskud på valutabalancen. Vi er ved at betale udlandsgælden tilbage.

Venstre vil gerne understrege, at æren for de gode resultater tilfalder alle ikkesocialistiske partier i Folketinget, dvs. De Konservative, Fremskridtspartiet og Venstre, men også de tre borgerlige partier, der i dag deltager i den socialdemokratiske regering.

Når Venstre stemmer imod den fremlagte skattereform, er der flere vigtige årsager. Sam-

menfattende er Venstre dybt bekymret for, at de gode økonomiske resultater nu sættes over styr. Vi er med andre ord igen på vej til den afgrund, som 10½ års hårdt slid har bragt os væk fra. Enhver dansker ved, at skattelettelser er utroværdige, når de offentlige udgifter samtidig sættes drastisk i vejret, og når erhvervslivet samtidig får øgede omkostninger. Flere offentlige udgifter og færre arbejdspladser i erhvervslivet fører uundgåeligt til et stigende skattetryk.

Der er derfor ingen, der tjener på denne skattereform på bare lidt længere sigt, for alle skal være med til at betale regningen for regeringens uansvarlige økonomiske politik, og selv om regningen nok først udskrives på den anden side af næste valg, ved danskerne, at regningen kommer. Derfor vil danskerne ikke lade sig snyde af, at indkomstskatten midlertidigt nedsættes. Alle ved, at et stigende offentligt underskud og voksende offentlige udgifter skal finansieres af grønne afgifter og mange andre nye skatter. Det er kun børn og barnlige sjæle, der tror på julemanden.

Venstre har i mange år arbejdet for at sikre lavere skatter. I den tidligere regerings tid er det lykkedes at sænke erhvervsskatterne væsentligt til gavn for produktionen og beskæftigelsen. Beskatningen af aktieselskaberne og virksomhederne er nedsat markant. Det er også lykkedes at gennemføre vigtige nedsættelser af afgifterne, og disse nedsættelser har øget forbrugernes købekraft og formindsket grænsehandelen betydeligt. Vi kan i fællesskab glæde os over de nyeste tal for grænsehandelen, der viser, at det har nyttet at gøre en indsats imod grænsehandelen ved at sænke afgifterne.

Der er opnået store resultater i form af lavere erhvervsskatter og lavere afgifter, men desværre lykkedes det ikke for den forrige regering at opnå flertal til også at sænke indkomstskatterne.

Nu sker det, men desværre som led i en samlet uansvarlig økonomisk politik, der fører til større skatter. Men ikke nok med at helheden er uansvarlig: Det er nemlig lykkedes for Socialdemokratiet at komme igennem med de store socialdemokratiske ideologiske mærkesager. Derfor kan man da godt sige til Lykke til Socialdemokratiet!

Det rammer den private ejendomsret. Det rammer erhvervslivet, herunder ikke mindst de

[Peter Brixtofte]

små virksomheder. Det rammer ejerboligerne, herunder ikke mindst pensionister i ejerbolig. Og det rammer alle med et sommerhus. Det rammer alle, der sparer op til pension. Og det rammer alle, der er afhængige af en bil.

Hertil kommer, at op imod hver anden dansk familie allerede nu kan forudse, at den også på kort sigt taber på skattereformen. Indkomstskattelettelsen vil nemlig være så lille, at de nye grønne afgifter og andre økonomiske påvirkninger overstiger skattelettelsen.

Det rammer især de familier – lønmodtagere, pensionister eller selvstændige erhvervsdrivende – der ikke tjener ret meget og f.eks. er afhængige af en bil.

Da debatten om skattereformen startede – og det er jo ikke ret længe siden – ville skatteministeren gerne se eksempler på familier, der blev ramt af skattereformen. Siden er det vrimlet ind med eksempler på almindelige danske familier og virksomheder, der bliver ramt, og nu efterlyser skatteministeren ikke længere eksempler. Regeringen har da for at imødegå kritikken lappet lidt på forslagene, f.eks. med et særligt tilskud til nogle af de færdiguddannede, der rammes, fordi de har en stor studiegæld. Dette lapperi – ligesom de andre ændringsforslag – har hverken betydning i forhold til de ramte eller i forhold til helheden.

Regeringen har ikke villet lytte til de mange indvendinger fra borgere og virksomheder. Regeringen har heller ikke villet lytte til de indvendinger, som er fremført af Venstre og de øvrige oppositionspartier. Fra starten er det blevet sagt, at regeringen havde ét mandats flertal – 90 mod 89 – og at der derfor ikke var tid til en ordentlig behandling i Folketinget. Det skulle jaskes igennem, og sådan går det.

Det er egentlig utroligt, at et flertal på ét mandat vil gennemtrumfe så voldsomme ideologiske ændringer af det danske samfund på så kort tid.

Regeringen har ikke noget mandat fra befolkningen til sin politik, og regeringen vil aldrig få det. Derfor tør regeringen heller ikke præsentere sin politik for befolkningen ved et valg, for regeringen kender befolkningens svar.

Når man så tænker på, at Folketinget har fastlagt mange regler for kommunernes virke! Bl.a. skal den mindste ændring af en lokalplan, f.eks. bygning af et parcelhus, til høring i befolkningen i mindst to måneder. Er der blot én

indsigelse, skal vedtagelsen udsættes i yderligere en måned. Det samme Folketing, der har vedtaget disse regler, vil nu efter kun én måneds offentlig debat med én stemmes flertal gennemtrumfe disse voldsomme ideologiske ændringer af det danske samfund.

Hr. Jes Lunde fra SF har sagt: Lad os udskyde skattereformen til efteråret. Det bakker vi i Venstre fuldt ud op. Det er ikke et spørgsmål om en uge eller 12 dage; det er et spørgsmål om at få nogle måneder til at gennemdiskutere indholdet af denne skattereform.

Der er mange nye, indviklede regler, og det er ikke let at forstå dem alle. Tænk bare på den nye skatteskala! Først skal der betales bruttoskat – i det første år 5 pct., så 6 pct., så 7 pct., så 8 pct. Og lad os nu se, om ikke Socialdemokratiet, hvis det får magt til det, vil øge bruttoskatten til de 25 pct., som det altid har foreslået!

Når så bruttoskatten er betalt, skal der betales skat til amt, kommune og kirke. Dernæst kommer den såkaldte bundskat, der starter på 14,5 pct. og slutter på 8 pct. i løbet af 5 år.

Så afskaffes 6 pct.-skatten gradvis i løbet af et par år, men samtidig indføres gradvis en ny 6 pct.-skat, som så hedder mellemskat. Oven i den kommer så topskatten, der langsomt vokser fra 12,5 pct. til foreløbig 15 pct.

Nu er der som bekendt forskel på en familie med to indtægter og en familie, hvor hele indtægten ligger på den ene ægtefælle. For sidstnævnte familie er reglerne lavet sådan, at slutskatten kommer før mellemskatten. Derfor går jeg ud fra, at man dér må bytte om på betegnelserne, så slutskatten for familier, hvor hele indtægten ligger hos den ene, må hedde mellemskat og mellemskatten hedde slutskat.

Det hele bliver jo heller ikke lettere af, at nogle fradrag kun skal foretages i forbindelse med bundskatten, andre i forbindelse med bund- og mellemskatten og atter andre i forbindelse med både bund-, mellem- og topskatten.

Jeg vil opgive at forklare, hvordan afviklingen af 6 pct.-skatten virker på fradragene – den 6 pct.-skat, som for nogle bliver en mellemskat og for andre en topskat, afhængigt af, hvor meget man tjener, og hvem man er gift med.

Nej, særlig let bliver det ikke. Det burde faktisk være en ret for enhver dansker at kunne regne sin skat ud selv – i et demokrati vil det være meget vigtigt – og det bliver så indviklet, at ingen mennesker kan finde ud af det.

[Peter Brixtofte]

Sammenfattende må de mange love betegnes som et målbevidst socialdemokratisk angreb på den private ejendomsret i Danmark. En række af indgrebene sker oven i købet med tilbagevirkende kraft.

Jeg vil godt fremhæve følgende 15 punkter:

Man vil brandskatte aktier og erhvervsjendomme, endda med tilbagevirkende kraft. Det har den samfundsmæssige konsekvens, at de store fonde med Lønmodtagernes Dyrtingsfond i spidsen kommer til at eje og styre det danske erhvervsliv.

Dernæst bliver ejerboliger beskattet langt højere, fordi rentefradragsretten forringes væsentligt mere end svarende til den symbolske nedsættelse af lejeværdien. Dette erkender regeringen også i et svar til Skatteudvalget.

For det tredje bliver ejere af sommerhuse og pensionister i ejerboliger ramt særlig hårdt, for de får ikke engang den symbolske nedsættelse af lejeværdien.

Derudover kan ejerboligerne i fremtiden forvente nye skatteforhøjelser, når rentefaldet slår igennem i form af højere ejendomsvurderinger. Det fører til højere ejendomsskatter og højere lejeværdi. Går vi nogle år frem, så er lejeværdien steget, ejendomsskatterne steget og rentefradragsretten blevet forringet.

For det femte kommer unge med særlig stor gæld i forbindelse med uddannelseslån i vanskeligheder på grund af rentefradragsrettens forringelse, og dér vil regeringens henvisning til en bistandsordning ikke hjælpe.

For det sjette opsiges regeringen ensidigt boligspare- og uddannelseskontrakter, hvorefter disse mennesker tvinges til en opsparing med lav forrentning.

For det syvende skal bilejere betale langt mere for at benytte bilen. Det rammer de mennesker, der har langt til arbejde, og dem, der ikke har muligheder for at benytte offentlige transportmidler. De forhøjede benzinafgifter burde i det mindste have været modsvaret af en nedsættelse af vægtafgiften.

For det ottende rammes handelsrejsende og andre særlig hårdt, fordi de er afhængige af en firmabil.

For det niende rammes omkring 200.000 mennesker, der i forbindelse med en skilsmisse er pålagt børne- eller underholdsbidrag, for de vil rammes af begrænsningen af fradragsværdien af de nævnte bidrag.

For det tiende rammes pensionssparene hårdt af den nye bruttoskat, der fører til lavere pensionsudbetalinger. Det er ikke altid, jeg har været enig med min kollega fra Gladsaxe, borgmester Ole Andersen, men når han i går til Politiken, 3. sektion, side 6, siger følgende negativt om reformen, så er jeg enig:

»Regeringens skattereform rammer LO-arbejdernes nye pensionsopsparinger hårdt. Specialarbejdere, ufaglærte kvinder og andre store grupper på arbejdsmarkedet får deres nye pensionsordninger beskåret med 8-10 pct. på grund af skattereformen.«

Det er ikke noget, vi i Venstre siger; det er noget, den socialdemokratiske borgmester Ole Andersen fra Gladsaxe siger. Jeg har altid været vant til at lytte til, hvad han siger, og jeg er sikker på, at også dette er rigtigt.

Det følges op af en meget hård kritik fra tjenestemændenes organisationer. Jeg synes, de bruger så hårde ord, at det er langt mere, end hvad Venstre kan få sig selv til at sige, men vi forstår den harme, som tjenestemandsoverorganisationerne giver udtryk for over for den måde, man har lavet om på disse regler på.

Der er en anden gruppe, som rammes særlig hårdt, og det er dem, der sparer op til kapitalpension, for fradragsværdien begrænses, samtidig med at skatten på udbetalingerne uændret er på 40 pct.

For det tolvte rammes opsparingen i de små selvstændige virksomheder og i landbruget særlig hårdt – enten på grund af den nye goodwillbeskatning eller på grund af den nye kapitalvindingskat.

For det trettende vil jeg nævne, at regeringen ikke har været lydhør over for Vestres og andres forslag om at lette vilkårene for den del af vore serviceerhverv, der hedder hotel- og restaurationsbranchen, og som i forvejen er hårdt ramt af konjunkturerne og den tidligere skattereform. Momsen bør aftrappes, og repræsentationsfradraget bør forhøjes; det giver job, det giver elevpladser, og det giver valuta til Danmark.

For det fjortende vil jeg nævne, at familier med én indkomst fremtidig skal betale langt mere i indkomstskat end familier, hvor indkomsten er fordelt på to. Jeg forstår ikke, hvordan man kan medvirke til et sådant yderligere angreb på de familier, hvor der kun er én, der tjener pengene, mens den anden passer hjemmet.

[Peter Brixtofte]

Endelig er Venstre skuffet over, at man ikke har villet diskutere en konjunkturudligningsordning som foreslået af De Konservative og Venstre, ikke mindst på baggrund af, at man afskaffer selve investeringsfondsordningen.

Der er mange andre punkter, man kunne kritisere, og man kunne også kritisere nogle af reglerne om de nye, grønne afgifter, men med den tid, der har været til rådighed til vurdering af de mange skatteforslag, har det ikke været muligt at nå til bunds i alle problemstillinger. Her har vi ganske givet meget til gode, når forslagene er vedtaget. Vi må nok regne med, at der efterfølgende gennemføres mange ændringer, fordi lovene er blevet jasket igennem af 90 mandater mod 89. Men det vil nok blot være spredte lapperier, vi kan forvente.

Den nuværende regering ønsker nemlig ikke at ændre grundlæggende i sine forslag, uanset hvor mange argumenter der præsenteres af borgere, virksomheder og opposition. »Vi alene vide, for 90 mandater er mere end 89« er regeringens motto. Og det på trods af, at tendensen i regeringens forslag er i modstrid med hele den politiske udvikling i vor verden efter opbruddet i Østeuropa og det tidligere Sovjetunionen. Overalt arbejdes der for at begrænse den offentlige sektors indflydelse og størrelse og i stedet fremme den private sektor, hvilende på den private ejendomsret. Men i Danmark har vi nu stik imod denne udvikling en regering, der vil fremme den offentlige sektor og begrænse den private ejendomsret.

Venstre tror ikke på, at befolkningen bakker den forældede socialistiske politik op, som regeringen fører. Venstre tror på, at danskerne ved et kommende valg vil vise, at de ønsker at bevare Danmark som et liberalt samfund, der hviler på den private ejendomsret. Regeringen tør ikke møde vælgerne nu, men heldigvis foreskriver grundloven, at valget snart skal finde sted. Der er derfor håb om, at Danmark snart igen får en regering, der vil sikre den private ejendomsret i forbindelse med erhverv og boliger og samtidig sikre orden i den danske økonomi.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Nu stilles der jo ikke så store krav til et folketingsmedlem, man skal ikke have nogen formel uddannelse; men jeg vil understrege, at

det er praktisk at kunne tælle til 90. Jeg må også sige, at som oppositionspolitiker – og det har jeg været i al den tid, hvor jeg har været folketingsmedlem – har jeg altså svært ved at være vred over, at denne regering opfører sig præcis som den forrige: Når man har nået de 90 mandater, stopper diskussionen, for så er der flertal. Så jeg deler altså ikke den forargelse, hr. Peter Brixtofte følte over, at regeringen kan tælle til 90.

Jeg deler derimod den vrede, hr. Peter Brixtofte følte over lovsjuskeriet. Jeg synes, at hr. Peter Brixtofte havde utrolig ret i, at dette lovkompleks er noget sjusk. Men i modsætning til hr. Peter Brixtofte har SF's medlemmer af udvalget gjort et stykke arbejde for at få afdækket de sjuskestreger, der er, og indimellem har vi da også fået stoppet huller. Jeg synes, det ville have klædt hr. Peter Brixtofte og hans partifæller, om de havde deltaget i udvalgsarbejdet.

Hvis de havde det, hvis de f.eks. havde kunnet få en beregning over den meget lange liste, hr. Peter Brixtofte havde over alt det gode, han gerne ville gøre, så havde man f.eks. kunnet finde ud af, hvor mange procentpoint skatten skulle stige, hvis man skulle opnå alle de lykسالigheder, hr. Peter Brixtofte nævnte. Jeg vil understrege, at vi i SF har fremsat et forslag, som viser, hvortil pengene skal gå, og også, hvorfra de skal hentes.

Jeg bemærker, at hr. Peter Brixtoftes meget lange programklæring fuldstændig manglede en understregning af, hvem der skulle betale for den meget lange liste, han havde. Det er rigtigt, at han lagde op til valgkamp, men det behøver ikke at betyde, at man bare skal stille store løfter i udsigt, når ikke man samtidig er villig til at fortælle, hvordan man agter at finansiere tingene.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det er jo ikke mere end ca. 6 uger siden, vi her i Folketinget havde en ganske stor, langvarig forespørgselsdebat om regeringens skatte-reformplaner, og hvor jeg husker, at både De Konservative og Venstre hele tiden hamrede på regeringen og sagde: Nu må vi have vished, nu må den danske befolkning have vished for, hvordan skattesystemet kommer til at fungere fremover; nu kan det ikke gå hurtigt nok, nu må vi have denne sikkerhed og denne vished

[Elisabeth Arnold]

for, hvordan fremtiden ser ud. Alle disse stakkels parcelhusejere, de stakkels pensionister, de stakkels studiegældstyngede dimittender osv. kan ikke længere holdes hen i uvished.

Regeringen reagerede hurtigt. Så snart afstemningen om EF var ovre, fremlagde vi et velgennemarbejdet forslag til skattereform, og vi har arbejdet hårdt i den forløbne tid på at få det færdigt inden sommerferien, så den ønskede vished kunne opnås.

På den baggrund undrer det mig – som det også har undret hr. Jens Thoft – at den aften i sidste uge, hvor udvalget sad til langt ud på de små timer og arbejdede hårdt med betænkningssafgivelse, med samråd med ministeren, med møder, med alt muligt, med deputationer, var der ikke ét medlem fra Venstre repræsenteret i udvalget. Venstre brillerede totalt med sit fravær, og det synes jeg er for dårligt, når Venstre på den ene side siger, at det er lovjaskeri, på den anden side overhovedet ikke deltager, og så endvidere bare laver et fuldstændig bevidstløst betækningsbidrag, hvori man siger, at man i øvrigt stemmer imod det hele – også dét, som man i øvrigt er for. Jeg ved ikke, hvilken legemsdel hr. Peter Brixtofte tænker med, men det synes ikke at være hovedet!

Så vil jeg til sidst spørge hr. Peter Brixtofte, som taler om alle de katastrofer, som hr. Peter Brixtofte udleder af disse fradrag, som nu bliver forringet, og om alle de mennesker, som har baseret deres økonomi på, at fradragene havde en bestemt værdi, og som nu bliver ramt af, at fradragene bliver mindre værd, fordi trækprocenterne falder: Vil hr. Peter Brixtofte, vil Venstre, hvis Venstre skulle få magt dertil, genindføre de høje trækprocenter og de høje værdier af rentefradraget?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Efter at have hørt hr. Peter Brixtoftes indlæg vedrørende indkomstskattens sammensætning kan jeg faktisk godt forstå, at hr. Peter Brixtofte brillerede med sit fravær, da Skatteudvalget fredag aften afgav sin betænkning.

For øvrigt synes jeg, det er mangel på respekt over for skatteborgerne, at Venstre overhovedet ikke følte, at det var nødvendigt at deltage i udvalgsarbejdet og være til stede, da vi afgav betænkning – især efter at vi nu her har hørt alt det gode, Venstre har villet gøre.

Vi, der har deltaget i forhandlingerne, har lidt svært ved at genkende de fine ord, hr. Peter Brixtofte kommer med her fra talerstolen. Det er hyklerisk ud over alle grænser, og jeg kan kun græmmes over, at vi skal høre den form for tale her i dag.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Ja, vi har nu hørt et meget udmærket eksempel på, hvordan hr. Peter Brixtofte fører sig frem ovre i forsamlingshusene på Fyn. Jeg er nødt til at sige, at det virker altså ikke her.

Vi er nogle enkeltpersoner, vi er nogle partier, der kan huske, hvordan Venstre og De Konservative opførte sig i regeringen, når det gjaldt borgerlig politik. For det, hr. Peter Brixtofte stod og fortalte om her, var borgerlig politik. Ja, CD var såmænd også borgerlige, fik jeg at vide, og det er jo ganske rigtigt.

Jeg er fuldkommen enig i, at alt det, hr. Peter Brixtofte opregnede, er borgerlig politik. Der er altså bare det, hr. Peter Brixtofte, at i de 10 år, Venstre og De Konservative har været ved magten, har Centrum-Demokraterne gang på gang tryglet om at få noget borgerlig politik ind i forhandlingerne. Vi husker alle i 1989-1990, da den daværende skatteminister, hr. Fogh Rasmussen, mellem jul og nytår fremsatte forslag, vi husker plan 1, 2, 3 og 4, vi husker det hele. Det er, som om det hele er streget med et pennestrog i Venstres ordførertale i dag.

Men hvad er så sandheden i dette her? Det er, at der faktisk er kommet borgerlig politik ind i disse forslag. For hvornår har Venstre og De Konservative i løbet af de sidste 10 år kunnet levere noget med hensyn til lejeværdien? Og jeg taler ikke bare om den almindelige lejeværdi, men også om lejeværdien af luksusboligerne i Vedbæk.

Jeg er nødt til at sige, at jeg synes, det er for dårligt. Det virker måske i de fynske forsamlingshuse, det virker måske, når man står og opremser sit program dér. Men vi ved jo alle sammen, at regningen skal betales, og jeg er spændt på, hvem der skal betale for alt det, hr. Peter Brixtofte remsede op.

(Kort bemærkning).

Bent Greve (S):

[Bent Greve]

Jeg vil gerne kommentere to af de emner, som hr. Peter Brixtofte nævnte. Det ene var problemet for boligejere, det andet var pensionsopsparringen.

Det er altså noget mærkværdigt noget, at man konstant kun sammenblander ændringer på rentefradragsretten og ændringer i lejeværdien. Man skal jo se det i et samlet hele. Og hvis hr. Peter Brixtofte ser en række af bilagene fra Skatteudvalget, vil han se, at folk i ejerboliger faktisk gennemgående får ganske pæne skattelettelser ud af dette her, når vi ser det i et samlet hele.

Men måske skal man forstå indlægget sådan, at det, hr. Peter Brixtofte for alvor er bekymret over, er, at vi nu igen får stigende ejendomspriser i Danmark. Jeg kan godt forstå, at det må være et problem, når man nu i mange år har kæmpet for, at de skulle falde.

Så vil jeg gerne sige vedrørende pensionsopsparringen, at det altså ikke er rigtigt, at pensionsopsparende i særlig grad bliver berørt. Der er jo symmetri i den måde, man behandler pensionsopsparringen på både for så vidt angår indbetalinger og udbetalinger. Dertil kommer, at med den økonomiske politik, der føres i øjeblikket, kan vi forvente, at realrenteafgiften vil falde i de kommende år.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Det var utrolig interessant at høre hr. Peter Brixtoftes indlæg med en lang, lang opremsning af mægtig gode forslag. Det får mig så til at spørge: Hvorfor i alverden har hr. Peter Brixtofte ikke holdt den tale for et års tid siden eller for 5 år eller for 8 år siden? Hvorfor kommer den først nu?

Desværre må jeg nok være enig med fru Elisabeth Arnold i mange af de betragtninger, hun kom med om Venstres aktivitet for at få forbedret disse ting. Det er meget kedeligt at høre sådan en lang opremsning her, bare fordi man ved, der er fjernsyn på, og fordi sådan gør man det ude i forsamlingshusene; når vi sidder og arbejder med det, er der altså ikke den store interesse for at deltage i disse ting. Det synes jeg nok er beskæmmende.

Men jeg håber da, at man vil være med til fra Venstres side at gøre noget fremover, så det ikke skal blive ved med at være ren ordflom det hele.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Jeg vil først sige til hr. Bent Greve, at det er uomtvisteligt, at boligejerne får et skattesæk sammenholdt med dem, der bor i lejeboliger. Det kan slet ikke diskuteres, for det fremgår af regeringens egen besvarelse til udvalget, og det er en bevidst politik. Hvis man tager to familier, der tjener det samme, hvoraf den ene bor i en ejerbolig og den anden i en lejebolig, så får den, der bor i en ejerbolig, et skattesæk sammenholdt med den, der bor i en lejebolig. Sådan er virkeligheden, fordi man forringer rentefradragsrettens værdi langt mere end svarende til det, man sænker lejeværdien med. Det har regeringen selv sagt, så det kan slet ikke diskuteres. Jeg kan kun sige, at Venstre vil rette op på det efter et kommende valg, og vi håber, at der er flertal for det i Folketinget.

Må jeg så i øvrigt sige til CD's fru Bente Juncker, som siger, at der er meget borgerlig politik i det, der er fremlagt, at borgerlig politik har noget at gøre med at fremme den private ejendomsret, det har noget at gøre med at fremme antallet af arbejdspladser i erhvervslivet, og det har noget at gøre med at være kritisk over for den offentlige sektors størrelse, så man kan få et lavere skattetryk. Det er borgerlig politik, og det er det, vi arbejder for. Det, regeringen arbejder for, er større offentlige udgifter og en mindre privat sektor. Det fører uundgåeligt til et stigende skattetryk i Danmark, og det vil Venstre bekæmpe.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Peter Brixtoftes eksempel, som han brugte til at besvare den korte bemærkning fra hr. Bent Greve med, var for firkantet og for letkøbt. Hr. Peter Brixtofte fremhævede to familier, den ene i lejebolig, som efter sigende skulle få en stor lettelse, og den anden i en ejerbolig, som efter sigende skulle få smæk.

Jeg vil gerne spørge hr. Peter Brixtofte: Den pensionistfamilie, som bor i ejerbolig, og som har betalt sit hus helt ud, hvad sker der med den? Hr. Peter Brixtofte behøver slet ikke svare, for jeg kan godt fortælle ham det: Den får nemlig også en stor lettelse. Det drejer sig ikke om at bo i ejerbolig eller i lejebolig. Det drejer

[Elisabeth Arnold]

sig om, hvorvidt man har indrettet sit liv med stor gæld eller ej. Der findes også folk, der bor i lejebolig, som har lavet spekulative arrangementer med store fradrag til følge. De får også et smæk.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Det kan jo nogle gange være lidt svært at gennemskue, hvad der egentlig bliver talt om og sagt i en sådan skattedebat. Men der er én ting, der er kommet klokkeklart frem i denne debat. Det startede med hr. Kirkegaard, der sagde: Det går for hurtigt, det er lovsjusk. Det blev fulgt op af hr. Jens Thoft fra SF, der sagde: Det er lovsjusk. Venstre siger: Det går for stærkt, det er lovsjusk. Og Fremskridtspartiet har sagt det for 14 dage siden.

Vi tog dengang initiativ til at spørge Venstre og De Konservative, om de ville være med til at bruge Folketingets forretningsorden, som siger, at man kan udsætte tredjebehandlingen i 12 søgnedage. Det ville man tage stilling til på et senere tidspunkt.

Nu er der altså kommet meldinger fra SF, De Konservative, Venstre og Fremskridtspartiet om, at dette her er lovsjusk. Derfor vil jeg gerne fra denne talerstol opfordre de pågældende partier til at benytte den regel, der er i forretningsordenen, til at udsætte denne debat i 12 søgnedage. Der er rimelige begrundelser for det, eftersom der er kommet flere hundrede henvendelser bare inden for de sidste 8 dage. De seneste spørgsmål, vi har stillet i udvalgene, er knap nok tørre endnu. De betænkninger, som er blevet færdige søndag aften, og hvori vi har bedt om at få optrykt visse bilag, er også kommet med en bilagsfortegnelse over numrene på de bilag, som bliver optrykt, når betænkningerne engang kommer i løbet af sommeren. Indtil da må medlemmerne selv finde de enkelte bilag frem for at se præcist, hvad der står i dem. Det kan ikke være rigtigt. Når så mange personer og ordførere her fra talerstolen siger, at det er lovsjusk, må man ganske enkelt kunne skrive under på en henvendelse til Folketingets formand – det vil Fremskridtspartiet tage initiativ til – og så får vi altså 14 dage, hvor vi kan drøfte dette her, inden vi trykker på knappen.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Til fru Elisabeth Arnold: Vedrørende pensionister i ejerbolig er det sådan, at hvis man stadig væk har noget gæld, mister man selvfølgelig på rentefradragsretten, uden at man får nogen kompensation på lejeværdien, og det er klart, at så får man det økonomisk ringere. Hvis man ikke har nogen gæld, får man det økonomisk ringere på den måde, at værdien af ejerboligen påvirkes i negativ retning af denne skattereform, for når man sænker rentefradragenes værdi og kun sænker lejeværdien symbolsk, sænker man prisniveauet på 6-7 pct. på ejerboligmarkedet som helhed. Og det vil sige, at hvis den pågældende pensionist har en ejerbolig til f.eks. 700.000 kr., bliver det et beløb på 42.000 kr. Det er et kapitaltab, som denne familie bliver påført.

Så vil jeg sige til hr. Ole Donner, at dette drejer sig ikke om at få 12 dage eller en uge eller en aften, eller hvad det er, man taler om. Det, det drejer sig om, er at få flere måneder til at få dette gennemgået ordentligt. Og jeg kan godt sige, at de, der ikke vil være med til at udsætte det til efteråret, kommer nu uge efter uge til at høre det ene eksempel efter det andet på, at det her er sjasket igennem. Derfor bør man simpelt hen se at få det udskudt til efteråret, så det kan blive ordentligt gennemgået.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Som fru Elisabeth Arnold siger, er det jo rigtigt, at boligejere, som ikke har gæld, ikke umiddelbart bliver ramt så kraftigt som boligejere, der har gæld. Det skal jeg ikke bruge min taletid på, det har hr. Peter Brixtofte redegjort for. Jeg så jo ganske tydeligt, hvordan fru Elisabeth Arnold rystede opgivende på hovedet, da der blev sagt, at der ikke skulle ske en nedgang for ejerboligerne.

Nej, og hvorfor ikke, fru Elisabeth Arnold? Det skyldes ikke regeringens skattereform, det skyldes et rentefald i hele Europa, og det rentefald har regeringen spekuleret groft i. Man har forudsat, at hvis man ikke skal have forhøjede boligudgifter på grund af regeringens skattereform, er 1 mio. boligejere formentlig nødt til at foretage en omlægning af deres lån; ellers får de forøgede boligudgifter.

[Kirsten Jacobsen]

Til allersidst vil jeg gerne sige til fru Elisabeth Arnold: Det er normalt her i Danmark, når man køber en ejerbolig, at så præsterer man 10-15 pct. – det er endda højt – i udbetaling. Det vil sige, at langt, langt hovedparten af danske boligejere i begyndelsen har en gæld fra 85 til 90 pct. af den værdi, boligen havde. Og hvis fru Elisabeth Arnold har så meget tilovers for opsparing og mener, at man skal præmiere dem, der ingen gæld har, er det dog kunstigt og umuligt, at regeringen lige har stemt for at ophæve en af de allerbedste ordninger, nemlig præmiering for boligopsparing.

Jes Lunde (SF):

Den skattereform, vi har til behandling i dag, går vel egentlig efter melodien: »Det skulle være så godt, men så er det faktisk skidt«.

Der er mange gode brikker i det, regeringen har lagt frem for os. Der er bruttoskat, der er indgreb imod spekulation i beskatningen, der er utrolig mange fornuftige ting imellem, men desværre har man valgt at sammensætte brikerne på en måde, så det bliver socialt uacceptabelt. Jeg tror også, det er sådan, mange af de socialdemokratiske folketingsmedlemmer har det, når de sidder og spekulerer nede på rækkerne: at det egentlig er ærgerligt. Det, der skulle have været et flot projekt, det, der skulle have været en skattereform, der for alvor gjorde op med spekulation, og som gennemførte en mere retfærdig beskatning, som lempede skatten for arbejdsindkomster – alle de gode overskrifter – er i stedet for at blive en ren succes, som de socialdemokratiske gruppemedlemmer kunne gå ud at være stolte af, blevet noget, der gør, at man nærmest skal kigge ned i gulvet, fordi man godt ved, at hvad angår de sociale fordelinger, er det, man vil gennemføre her, selvfølgelig hamrende skævt.

Vi har fået et bilag i Skatteudvalget, bilag nr. 24 til lovforslag nr. 283, som illustrerer det meget klart. Vi har spurgt, hvordan skattelettelserne er fordelt på forskellige indkomstgrupper, og for at det skal være nemt at sammenligne med virkeligheden, har vi spurgt om mennesker med gennemsnitlige fradrag. Vi kan tydeligt se, at der er et tab for dem med de laveste indkomster, og oppe i toppen er der nogle kolossale skattelettelser. Har man en indkomst på 500.000 kr., er det 25.000 kr., og har man en indkomst på 1 mio. kr., er der 58.000 kr. i skat-

telettelser ved gennemsnitlige fradrag. Har man færre fradrag end gennemsnittet, er det endnu højere gevinster, der kan scores.

SF er helt med på, at vi tager fat i de mange spekulationsfradrag. Det er vi meget store tilhængere af. Vi har gennem årene været leverandører i mange gode ideer til, hvordan man begrænset skattespekulationen, og derfor er det selvfølgelig meget tilfredsstillende, at man tager fat i det nu. Men vi kan bare ikke forstå, at de penge, man kan få ind ved at ramme spekulatøren, skal deles ud i toppen af indkomstskalaen. Det kan vi simpelt hen ikke forstå.

Der er Socialdemokrater, der tidligere i dag har argumenteret med, at det jo mest er de rige, som har benyttet sig af skatteundragelser, og derfor skal de selvfølgelig også have gevinsterne, når vi lukker hullerne. Det kan jeg ikke forstå.

Vi er nogle, der altid har betalt den skat, vi skulle, uden anpartscirkus, uden at købe togvogne i Australien osv. Hvorfor skal de rige slippe billigere? Hvorfor skal de ikke bare op på at betale det til velfærdssamfundet, som vi andre altid har betalt? Hvorfor er det ikke sådan? Hvorfor skal de penge her, som man får ind, de 10-11 mia. kr., ikke bruges til lempelser over for de dårligst stillede i vores samfund og til at finansiere en øget indsats imod arbejdsløsheden gennem nedbringelse af ventelister på børnepasning, på sygehuse, til bedre ældrepleje osv.? Hvorfor ikke bruge pengene på det i stedet for at give dem i kolossale skattelettelser til de allerbedst stillede?

Jeg tror desværre, at den reform, man lægger op til her, er med til at bidrage til den skævedeling af samfundet, vi ser i øjeblikket, hvor en stadig større del af menneskene i Danmark bliver meget ringe stillet. Det bliver de i kraft af arbejdsløshed, som er vores allerstørste problem. De bliver det også i kraft af, at der, når man laver en sådan skattereform her, kommer yderligere tab hos dem, der har de allerlaveste indkomster.

Vi er med til at cementere den deling af Danmark, som opstod i løbet af den konservative 10-års-regeringstid, hvor vi får en opdeling med en tredjedel, som mere eller mindre synker til bunds, som får det dårligere og dårligere, og to tredjedele – mellemindkomsterne og de højeste indkomster – som stadig får det bedre.

[Jes Lunde]

Jeg synes, det er meget beklageligt at se, at en regering under socialdemokratisk ledelse vil lægge navn til at fortsætte den politik, som en konservativ regering tog hul på. Derfor er vi i SF også meget tilfredse med at se, at der er enkelte socialdemokrater, som stadig har hjertet på rette sted. Det gælder de unge, Danmarks Socialdemokratiske Ungdom, som i weekenden har studeret skattereformen og udsendt en udtalelse, hvor de tager afstand fra de fordelingspolitiske virkninger af dette her. De karakteriserer det som en reform, der giver en yderligere forskydning mellem dem, der har deres på det tørre, og dem, der er allernederst i samfundet.

Jeg håber, der også er mange socialdemokratiske folketingsmedlemmer, som lytter til, hvad DSU siger i denne sag, som hører efter de argumenter, der kommer, og som lader det få betydning for deres stemmeafgivning. Det er jo sådan, at hvis bare et enkelt socialdemokratisk folketingsmedlem stemmer efter partiprogrammet, er det nok til, at vi kan få udsat denne reform, få kulegravet de sociale virkninger og få rettet op på det.

SF har fremsat nogle ændringsforslag, som vi skal stemme om i dag. Det er nogle forslag, hvori vi viser, at det kan lade sig gøre inden for rammerne af denne reform at flytte rundt på skattelettelserne. Ved at forhøje personfradraget noget mere og sænke skatten på de højeste indkomster mindre, end regeringen lægger op til, kan man flytte et milliardbeløb, så de meget store skattelettelser til de allerhøjest lønnede bliver mindre, og man tager så en god portion af dem og lægger ned i bunden af skattesystemet. På den måde kan det hele blive mere socialt retfærdigt end det, regeringen lægger op til. Jeg synes, det er uforståeligt, hvis Socialdemokraterne ikke stemmer for vores ændringsforslag senere i dag.

Desværre ser det jo ud til, at den vej, regeringen har valgt at gå her i sidste fase, er den modsatte. De ændringsforslag, som er fremsat fra regeringens side i sidste fase, er hovedsagelig forslag, der går i den modsatte retning. F.eks. vil jeg da gerne have en forklaring på, at man vælger at nedsætte beskattningen af lejeværdi på boliger, der er mere værd end 1,4 mio. kr. Hvad er årsagen til det? Hvorfor skal man forære yderligere nogle penge til dem, der bor i boliger af en kolossal standard, til folk –

som vi har fået oplyst i et bilag – med husstandsindkomster over 500.000 kr.? Hvorfor er det dem, man skal give pengene?

Hvis man har en villa, der er mere værd end 1,4 mio. kr. i offentlig vurdering, er man vel ganske godt ved muffen, og så får man i forvejen meget store skattelettelser. Det har vi også fået et svar på i dag. Der er en gennemsnitlig skattelettelse på 30.000 kr. Det er den, regeringen åbenbart synes er for lille. Der skal gives ekstra penge til dem, der i forvejen bliver godt stillet af reformen her. Vi synes i SF, at det er helt uforståeligt, at det hele tiden skal bevæge sig den vej.

Fru Anne-Marie Meldgaard var inde på, at regeringen har vist stor forhandlingsvilje i hele forløbet af denne sag. Jeg må sige, at det altså ikke er det indtryk, vi sidder tilbage med i SF. Vi sidder egentlig snarere med det indtryk, at drejebogen til, hvordan forhandlingerne om denne reform skulle forløbe, er blevet skrevet for længst – for et par måneder siden. Mit eget gæt er, at det har været sådan, at Socialdemokratiet for længst har besluttet sig for, at de ikke vil lave et forlig med De Konservative om denne sag, for så bliver det lidt for tydeligt, at skattereformen lå i den ende af den politiske skala, at den nærmest hældede i retning af De Konservative; derfor var man ikke interesseret i, at de stemte for den.

Omvendt føler jeg mig ret overbevist om, at CD for længst har truffet den beslutning, at et forlig med SF i denne sag var utænkeligt for dem, for det ville give et indtryk af, at det var forkert i forhold til deres borgerlige vælgere. Så jeg tror simpelt hen, at regeringen for længst har gjort sig klart, at dette var en reform, der skulle gennemføres med 90 stemmer. Det har man selvfølgelig også ret til at gøre, men jeg synes egentlig, det har været lidt forkert, at man har iscenesat det store cirkus, som man har, og at vi har skullet bruge så megen energi på at gå ind og ud af forhandlingerne, når der for længst på forhånd har været tilrettelagt et forløb, hvori der ikke kunne ske afgørende ændringer.

Under førstebehandling fik vi et tilsagn fra fru Anne-Marie Meldgaard fra Socialdemokratiet om, at hvis vi kunne påvise, at der var sociale problemer i denne reform, ville de blive rettet op. Det løfte har ikke været en pind værd. Man har samlet op med hensyn til nogle

[Jes Lunde]

grupper – det anerkender vi, og det stemmer vi for – men der er mange grupper, man ikke har interesseret sig for. F.eks. er der ikke gjort noget som helst for de lavtlønnede på arbejdsmarkedet med ændringsforslag fra regeringens side; derfor er det stadig væk sådan, at meget lavtlønnede familier kommer negativt ud af denne reform.

Hvis regeringen vil have et eksempel, giver jeg det gerne. Hvis en familie er i den situation, at den ene ægtefælle har fuldtidsarbejde med lav løn, f.eks. 130.000 kr., og den anden er deltid beskæftiget og tjener f.eks. 60.000-70.000 kr., har den, når den skal betale de grønne skatter, underskud på den samlede skattereform.

Det er ikke, fordi SF er imod de grønne skatter, overhovedet ikke, dem er vi for. Vi mener, det er meget vigtigt at få skatten flyttet, så vi lægger mere vægt på grønne afgifter og ikke så meget på at beskatte arbejdsindkomster. Men når vi indfører de grønne skatter, som jo tæller nogenlunde ens pr. hoved, er det altså også vigtigt, at vi, når vi giver skattelettelserne, lempet beskatningen af arbejdsindkomsten, så der bliver balance i det. Hvis man gør, som regeringen foreslår, at der er nogle af de allerlaveste indkomster, der får nul kroner på skattereformsiden – f.eks. får bistandsklienter nul kroner – og samtidig indfører de grønne afgifter, er det logisk, at der er nogle, der kommer ud af det med et underskud, og hele tiden sker det desværre i bunden af skattesystemet.

Jeg skal slutte med at anbefale Socialdemokraterne at se vores ændringsforslag grundigt igennem, at se på de tabeller, vi har opstillet over virkningen på de disponible indkomster. Prøv at se, om man virkelig kan leve med, at der skal være tab i bunden til de laveste indkomster og kolossale gevinster til de rige. Prøv at se på, om ikke man kunne stemme for SF's ændringsforslag, så tingene blev delt meget mere ligeligt. Det kan lade sig gøre, hvis den politiske vilje er til det.

Jens Thoft (SF):

Ja, jeg må sige, at jeg har brændt det meste af mit krudt af i korte bemærkninger, men jeg skal alligevel komme med nogle meget få kommentarer.

En lang række Socialdemokrater, som har deltaget i debatten, tror, at skattelettelserne på

mellemindkomsterne finansieres af fidusma-gerne, dem, som jeg efter hr. Kirkegaards opfattelse ikke må kalde slamberterne, altså folk, der har udnyttet skattesystemet. Det er ikke rigtigt. Skattelettelserne bliver finansieret af lønsumsafgiften, af underfinansiering og af grønne afgifter. Kun en meget ringe del bliver finansieret ved indgreb over for fiduserne. Det er godt nok, at der gribes ind over for fiduserne, ingen tvivl om det, men det er kun tilfældet for en meget ringe del.

Det seneste eksempel, jeg har, er et svar på et spørgsmål – og jeg vil kritisere ministeren for, at vi ikke fik det, allerede inden debatten startede; det er først omdelt her i frokostpausen – hvor vi spørger ministeren: Hvem er det, som får fordel af, at man nedsætter lejeværdien på luksushuse fra 7½ pct. til 6 pct.? Og ministeren svarer, at den gennemsnitlige indkomst for en enlig med en sådan ejerbolig er 503.000 kr. Nu er det jo klogt af ministeren at bruge begrebet »en enlig«, for havde han nu taget en familie, havde vi jo typisk fået en familie med en indtægt på tæt ved 1 mio. kr., men det er jo den måde, hvorpå man svindler og bedrager over for os i udvalget; man giver os ikke de svar, vi beder om. Jeg har nemlig spurgt: Hvad er ændringen i rådighedsbeløbet? Nå, men skidt nu med dét. Den enlige i en ejerbolig vil have en gennemsnitlig indkomst på 503.000 kr. – det er en forholdsvis stor indkomst, det er ikke nogen fattigpeter – og så spørger vi: Hvor meget vil han nu få mere til rådighed, når man lempet lejeværdireglerne fra 7½ pct. til 6 pct.? Jo, svarer ministeren, i stedet for at få 31.477 kr. mere til rådighed får han nu 33.311 kr. mere til rådighed. Altså 1.900 kr. mere ud over de 31.500 kr., han fik i forvejen.

Med hr. Bent Greves ord: »Det er ikke helt så galt, som SF siger«, og med fru Anne-Marie Meldgaards ord: »Det er ikke helt så asocialt, som SF siger.« Men asocialt og galt er det altså.

Ole Donner (FP):

Jeg vil godt starte mit indlæg med en kort bemærkning til hr. Peter Brixtofte, fordi jeg kom for sent i sidste omgang. Det gælder mit forslag om at udsætte tredjehedlingen i 12 søgnedage, hvor hr. Peter Brixtofte var inde på, at det var uforsvarligt ikke at vente til efter-

[Ole Donner]

året, og at alle, der ikke ville være med til det, var uansvarlige. Jeg vil godt gøre hr. Peter Brixtofte opmærksom på, at det er jo lige så urealistisk som det andet, hr. Peter Brixtofte sagde; vi har ingen mulighed for det, fordi forslagene kan blive vedtaget med 90 mandater mod 89. Men der kræves altså kun 42 mandater til at få gennemført den udskydelse, og 12 søgnedage må da – alt andet lige – være bedre end ingenting.

Jeg havde meget gerne set, at denne behandling var blevet udskudt til efteråret, og jeg havde meget gerne set, at mange af forslagene ikke var blevet fremsat. Men nu er det sket, og så er det urealistisk, når Venstre siger, at man vil vente til efteråret, når der ikke er nogen chance for det. Og jeg vil gerne spørge Venstres og De Konservatives ordførere, om de mener noget med det, de har sagt her fra talerstolen i dag. Vil man være med til at sikre en mere forsvarlig behandling af disse sager end den, der finder sted, hvis vi vedtager dem om et par dage? Det må man kunne svare ganske klart på.

Med hensyn til lovforslagene nr. L 283-288, som vi behandler her, stemmer Fremskridtspartiet imod dem alle. Men der er stillet en lang række ændringsforslag, som efter vores mening forbedrer de dårlige ting, forslagene indeholder, og det er klart, at dem vil Fremskridtspartiet stemme for. Vi har altså ikke valgt den passive holdning bare at stå i et hjørne og sige, at vi ikke vil være med til noget som helst; vi er gået seriøst ind i arbejdet med samtlige forslag. Det er rigtigt, at vi forsøgte at få en stemmeaftale med regeringen, og at vi følte os, om ikke dårligt, så i hvert fald ikke godt behandlet; det førte som bekendt ikke til noget, vi fik ikke noget som helst. Men vi har altså valgt, som vi plejer i Fremskridtspartiet, at stemme for alle de forslag, der trækker bare en lillebitte smule i den rigtige retning, og det vil vi selvfølgelig også gøre denne gang.

Jeg vil også godt sige i forbindelse med behandlingen af lovforslagene, at vi vil gerne anmode formanden om at få samtlige forslag fra nr. L 283 til nr. L 305 retur til udvalget imellem anden og tredje behandling med henblik på afgivelse af tillægsbetænkning. Ved alle disse forslag har vi skrevet i betækningsbidraget, at vi ville redegøre for vores stilling her i dag, og det var i det håb, at vi måske kunne opnå en stemmeaftale med regeringen. Det kunne vi

altså ikke, og derfor er vi nødt til at forlange samtlige sager retur til udvalget for at få mulighed for at indføre vores betækningsbidrag i tillægsbetænkningen.

Vi synes, det er en dårlig skattereform, hvis man overhovedet kan bruge ordet reform. Reelt er der kun tale om skatteomlægninger, og der er altså ikke ret mange af disse dårlige skatteomlægninger, som burde have været fremsat efter vores mening. Der er i hvert fald én ting, vi mangler, og det er ordet besparelser; det figurerer ingen steder, det er måske et lidt for svært ord, men man kunne måske nøjes med at sige s-p-a-r-e, altså spare. Det ord er jo ikke så svært, men det er ligesom undgået regeringspartiernes opmærksomhed. Man finansierer udelukkende ved opkrævning af nye afgifter, de såkaldte grønne afgifter, og det er klart, at Fremskridtspartiet ikke kan stemme for, at man finansierer skattelettelser med den slags ting. Man kunne udmærket have klaret det ved at fremsætte nogle spareforslag.

Fremskridtspartiet har jo gennem mange år plæderet for lavere skat. Vi mener, at den letteste måde at gøre det på er ved at hæve den skattefri bundgrænse, og vi har for nylig udgivet et hæfte med titlen »60.000 kr. skattefrit«, hvor vi redegør krone for krone for, hvordan vi vil foreslå, at det bliver finansieret. Vi vil fortsætte med at fremsætte ændringsforslag for at forsøge at trække skattelovgivningen i den efter vores mening rigtige retning, men det er desværre det modsatte, der sker i øjeblikket.

Regeringen har sagt i sine mange oplæg, at den går ind for en forenkling af administrationen, og det er Fremskridtspartiet 100 pct. enig i. Men hvis vi går ind i de fremsatte skatteforslag og ser, hvor bureaukratiske mange af disse ting er, medfører de i hvert fald ikke en forenkling af administrationen. Jeg skal bare nævne et enkelt eksempel, nemlig vedrørende værdi af firmabil, hvor man nu har lavet en tåbelig bundgrænse på 150.000 kr. Det vil sige, at hvis et firma køber en brugt Toyota for 100.000 kr., skal værdien altså alligevel sættes til 150.000 kr. I stedet kunne man da sige, at værdien af fri bil altid skal være mindst så og så mange tusinde kroner, og så kunne man fastsætte en procentsats, f.eks. 20 pct., for de dyre bilers vedkommende.

Hr. Jens Thoft gjorde glimrende rede for nogle eksempler på de fordele, man får, hvis

[Ole Donner]

man kører i biler til 1 mio. kr. Men jeg synes, det er endnu mere grotesk, hvis man tænker sig, at et firma på Sjælland har nogle sælgere, som arbejder i Jylland 12-14 dage om året og i den periode har fri bil til rådighed. Man lejer en bil til dem, og så skal værdien af bilen indgå som en del af beskatningsgrundlaget; og man lejer jo en ny bil en gang om måneden, og så må man også gå ud fra, at disse 12 biler skal vurderes hver for sig. Og helt galt bliver det jo, hvis der er tale om endnu kortere perioder, så det er absolut ikke nogen forenkling.

Vi finder det også meget betænkeligt, at hver gang, vi har stillet et lidt nærgående spørgsmål i Skatteudvalget om noget i forslagene, som vi gerne ville tæt ind på, har man svaret, at det er et ligningsmæssigt problem, som Ligningsrådet skal tage stilling til. Det vil faktisk sige, at man giver Ligningsrådet en reel lovgivningsmagt, når man direkte foreslår, at Ligningsrådet tager fat i visse ting. Nu er vi jo i den heldige situation, at vi har folk siddende i Ligningsrådet, og vi vil selvfølgelig følge op på det, der lægges op til her; det skal ikke være nogen hemmelighed.

Når man fra regeringens side foreslår, at Ligningsrådet skal tage fat i beskatningen af frynsegoder, tænker regeringen og Fremskridtspartiet ikke på det samme. Jeg ved ikke præcis, hvad regeringen tænker på, ud over brug af private pc'ere og andre småting; man tænker garanteret ikke på frynsegoderne til ministre, folketingsmedlemmer eller andre højt-lønnede. Det er klart, at det er nogle af de ting, som vi vil se nærmere på, og som vi vil sætte vores repræsentant i Ligningsrådet i gang med at undersøge.

Jeg skal slutte med endnu en gang at opfordre Venstre og De Konservative til at tilkendegive her fra talerstolen, at de godt vil være med til at udsætte tredjebehandlingen i 12 søgnedage, så vi får mulighed for at komme helt til bunds i de flere hundrede henvendelser, vi har fået. Jeg er helt enig med de to partiers ordførere i, at det er en uanstændig måde, dette her foregår på, og jeg vil også endnu en gang gentage, at jeg synes, det er uacceptabelt, at de folketingsmedlemmer, som ikke er medlemmer af Skatteudvalget, kun har betænkningssudkastet og selve lovforslaget liggende på bordet. Det er uanstændigt, at man ikke kan se de bilag, som ønskes optrykt, men alene en fortegnelse over

bilagsnumrene; det er jo dog sådan efter grundlovens bestemmelser, at ethvert medlem her i salen skal stemme efter sin bedste overbevisning, og jeg ville i hvert fald ikke lade mig overbevise af en lang række bilagsnumre.

Når vi beder om at få disse bilag optrykt, er det selvfølgelig med den helt klare målsætning at oplyse Folketingets medlemmer om, at nu er der kommet de og de spørgsmål og de og de svar, og at det kan give anledning til overvejelser om, hvorvidt man skal stemme for eller imod de pågældende forslag. Det er uacceptabelt, at man bare har en nummerfortegnelse. Formentlig får vi ikke færdigtrykt disse betænkninger, inden Folketinget går på sommerferie, men det er Venstre og De Konservative åbenbart parat til at acceptere. Her har vi chancen for at udsætte behandlingen i 12 dage, og så lad os se, om det lykkes.

Bente Juncker (CD):

Under denne debat i dag er der jo stort set ikke kommet noget nyt frem; det er stort set gentagelser fra førstebehandlingen, og jeg skal så undlade at gentage den tale, jeg holdt ved den lejlighed.

Ved førstebehandlingen havde CD nogle indvendinger, og disse indvendinger er blevet tilgodeset i regeringen, som er kommet med en lang række ændringsforslag, hvor man har lyttet godt og grundigt til erhvervslivet. Det er vi utrolig glade for i CD, og vi kan helhjertet støtte disse ændringsforslag, som mildner en hel del på de forslag, der oprindeligt blev fremsat.

Jeg skal rose SF, fordi de stemmer for de forslag, de kan lide, og stemmer imod dem, de ikke kan lide; det er en god politik. Jeg skal samtidig rose Fremskridtspartiet og sige, at jeg synes, det klæder partierne herinde, at man tager stilling til hvert enkelt forslag, og dermed vil jeg undlade at kommentere Venstre og De Konservatives holdning, som er helt utrolig passiv, fordi de har valgt at tro på, at meningsmålingerne kommer dem til gode efter næste valg.

Jeg skal blot sige, at vi kan stemme for samtlige de ændringsforslag, som regeringen har fremsat, og at vi stemmer imod alle andre ændringsforslag.

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Jes Lunde fra Socialistisk Folkeparti

[Elisabeth Arnold]

sagde for en halv times tid siden, at han havde indtryk af, at drejebogen til hele denne skatte-reform og processen omkring den var skrevet for længst, og at den var færdigskrevet på forhånd.

Drejebogen til skattereformen blev skrevet for 1½ år siden, hr. Jes Lunde, og hr. Jes Lunde var selv med til at skrive den. Det skete nemlig, da et flertal i Folketinget bad om, at der blev lavet et udredningsarbejde med henblik på at lægge grundlaget for en skattereform. Person-skatteudvalget, som blev nedsat af den tidligere skatteminister, hr. Fogh Rasmussen, arbejdede i godt og vel et halvt år og afgav derpå en rapport, som i hvert fald hr. Jes Lundes og mit parti tog vel imod, fordi vi var enige om nogle fundamentale ting i indholdet af denne drejebog. Skatten på arbejde skulle ned, skatten på ressourceforbrug skulle op, der skulle ske en udvidelse af skattegrundlaget, og al indkomst skulle beskattes ens. Vi håber og regner med, at også SF kan se, at disse fire hovedhjørneste-ne er bevaret i den skattereform, som ligger på bordet nu.

Endvidere lagde Personskatteudvalget megen vægt på to ting til brug for Folketingets arbejde. Det første var, at der skulle være et klarlagt og præcist forløb, så man vidste, både hvornår reformen startede, og hvornår den sluttede; folk skulle altså vide, at i et bestemt år var dette forløb slut og facit kendt, så der ikke var basis for usikkerhed og hovsaløsnin-ger undervejs. Det har vi også bestræbt os på at lægge ind i skattereformen.

Personskatteudvalget anbefalede også, at en sådan reform burde vedtages af et bredt flertal i Folketinget, for kun derved ville den blive tilstrækkelig robust over for senere ændringer. Og her må vi selvfølgelig sige, at det ikke er lykkedes. Vi havde fra radikal side meget gerne set et bredt flertal bag denne skattereform, men der er partier her i Folketinget – og her siger jeg bestemt ikke til SF, som har forholdt sig pragmatisk og fornuftigt til tingene, men især til Venstre og De Konservative – som er gået bort fra noget, som de tidligere har været tilhængere af, og nu siger, at de er imod.

Jeg har ikke hørt de to partier sige på noget tidspunkt, at de var uenige i, at skatten på arbejde skulle ned, og at skatten på ressourceforbrug skulle op; jeg har ikke hørt dem sige, at de var imod en udvidelse af skattegrundlaget,

og jeg har ikke hørt dem sige, at det var forkert, at al indkomst skulle beskattes ens. Kort sagt: Jeg har ikke kunnet høre Venstre og De Konservative udtrykke præcise og væsentlige indvendinger mod hovedlinierne i skatterefor-men, og alligevel vil de ikke være med til at skabe et bredt flertal. Det synes jeg er beklage-ligt, men det kan heller ikke nytte noget, at man skal kunne forhindre gennemførelsen af en reform ved at bruge usaglige argumenter, og derfor har vi sagt: O.k., vi har de 90 mandater, og dem skal vi selvfølgelig bruge. Vi kan ikke lade argumenter, som alene har politisk drilleri som mål, have vetoret.

Vi har modtaget mange indvendinger under arbejdet i Skatteudvalget, og det har været interessant og også indimellem fornøjeligt at lytte til deputationerne og lytte til de mange hen-vendelser, vi har fået. Det påfaldende er, at det er jo ikke dem, som hr. Jes Lunde eller Venstre og De Konservative har talt så frygtelig omsorgsfuldt for, der har henvendt sig. Vi har fået henvendelser fra automobiludlejningsfirmaer og automobilbranchen i det hele taget; vi har fået henvendelser fra rederierne; vi har fået henvendelser fra landbruget; vi har fået hen-vendelser fra de handelsrejsende, og vi har fået henvendelser fra aktionærerne. Jeg vil godt si-ge, at det eneste rigtige sociale tilfælde, jeg har været præsenteret for i Skatteudvalget i denne forbindelse, har været en aktionær, som faktisk havde disponeret i tillid til, at de gældende be- stemmelser fortsat ville bestå, og hans ene de- putationsbesøg i Skatteudvalget var i hvert fald med til at overbevise mig om det rigtige i at få lavet en overgangsordning og en ændring på de aktieavancebeskatningsregler, som vi oprindeligt havde foreslået.

Det er bittert, at de indvendinger, som vi har lyttet til i regeringen, og som klart kan ses i de ændringsforslag, som kommer til afstemning i dag, ikke har givet nogen form for kredit hos Venstre og De Konservative, selv om Sociali- stisk Folkeparti har haft travlt med at sige, at det udelukkende er af hensyn til Venstre og De Konservative, at vi har lavet alle disse æn- dringsforslag. De er blevet til under indtryk af reaktionerne fra offentligheden og fra de depu- tationer, vi har modtaget i Skatteudvalget; men det har altså ikke været de hårdt plagede parcelhusejere eller de hårdt plagede pensioni- ster, som andre partier synes at interessere sig så voldsomt for her i Folketinget.

[Elisabeth Arnold]

Fra radikal side er vi tilfredse med de ændringsforslag, der er kommet frem, og som vi skal stemme om i dag, og vi synes ikke, at de kompromitterer helheden i skattereformen. Det gode ved et langvarigt og afsluttet forløb for en skattereform er jo, at man kan indbygge overgangsordninger, der er så tilpas velbeskrevne, at hovedformålet med reformen ikke sættes over styr, samtidig med at man giver folk ren besked om, hvad de har at rette sig efter fremover, så ingen behøver at føle sig dårligt behandlet. Derfor skal vi fra radikal side anbefale, at alle de ændringsforslag, som er til afstemning i dag, bliver vedtaget.

Glønborg (KRF):

Det er med glæde, at Kristeligt Folkeparti kan medvirke til at gøre denne skattereform færdig.

Naturligvis vil der i et sådant regelkompleks være nogle enkelte ting, som vi på et senere tidspunkt kommer til at justere, og det er vi naturligvis beredt til. Men det eneste, der gør mig virkelig ked af det i dag, er, at der kun bliver 90 mandater bag gennemførelsen af denne skattereform. Jeg har mest ondt af alle de vælgere, som står bag de partier, der ikke vil tage et medansvar og dermed reelt få en større mulighed for at påvirke udviklingen. Nogle borgerlige partier har agiteret stærkt under valgkampene for, at man skulle sætte kryds ved dem, så man fik borgerlige stemmer, der arbejdede, og jeg synes, det må være trist for disse vælgere at konstatere, at krydserne er sat ved nogle borgerlige partier, som gik i strejke.

Når vi gennemfører reformen med regeringspartierne stemmer alene, er det altså ikke netop af lyst til at gøre dette. Vi gør det ud fra en ansvarsbevidsthed om, at denne skattereform er nødvendig og gavner Danmark, og vil de andre ikke være med til at tage æren for den, må de jo lade være; så tager vi æren alene. Og vi er sikre på, at efterhånden som helheden går op for den danske befolkning, vil man være ganske godt tilfreds med det, vi har lavet.

Men naturligvis er det svært at overskue dette kompleks, og det har vi naturligvis også mærket i Kristeligt Folkeparti. Vi har i de sidste uger været ude for meget stærke angreb og stærke beskyldninger for ikke at have tilgode-set de familier, som ikke har to fulde indtægter, men som nøjes med én eller halvanden.

Men hele angrebsøvelsen har stort set bestået i at skælde os ud, fordi vi ikke har fået overførselsretten indført for topskattens vedkommende. Det er en fantastisk tillid, disse angribere har til et parti med fire mandater i dette Folketing, siden man mener, at det måtte da være så nemt som at klø sig selv i nakken at få den sag igennem.

Jeg må selvfølgelig gøre opmærksom på, at den nuværende topskat, som jo altså er indført under den forrige regering, heller ikke har dette element i sig, og der har ikke på noget tidspunkt været støtte fra ret mange sider til den tanke, at vi skulle have overførselsret på topskatten. I den hidtidige 6 pct.-skat fik vi den ind efter mange sværdslag, men vi husker da også en valgkamp i 1990, hvor den forrige regering gik til valg på at ville afskaffe 6 pct.-skatten. Så den nuværende regering har altså ikke vredet armen om på Kristeligt Folkeparti for at få gennemført denne fjernelse af 6 pct.-skatten; det kunne den forrige regering også foreslå. Men selvfølgelig sagde vi dengang som nu, at så måtte overførselsretselementet naturligvis placeres et andet sted, og det fik vi også gennemført. Vi fik retten placeret lidt længere nede i skattesystemet, så den kommer lidt flere familier og navnlig lavindkomstfamilierne til gode, og derfor synes vi, det er en ganske pæn løsning, vi har fundet frem til i denne sag.

Efter at have lyttet til oppositionspartierne, organisationerne og enkeltpersoner har vi gennemført en del ændringsforslag, og fra Kristeligt Folkepartis side er vi navnlig tilfredse med, at det er lykkedes at finde nogle løsninger, som kommer landbruget til gode. Det er altid sådan, når man skal lave en reform, at det er svært at lave den sådan, at der ikke er nogen, der på en eller anden måde bliver ramt på en utilsigtet måde; men vi har absolut ikke ønsket at gøre det vanskeligere for mindre landbrugere og folk, der ville holde op inden for nogle få år og føler en stor nervøsitet over for den ejendomsavancebeskatning, vi har fundet frem til. Derfor er vi tilfredse med, at det lykkedes at finde en ordening, som imødekom landmandsfamilierne.

Der er også sket flere erhvervsvenlige ændringer, f.eks. har vi lempet lidt på de oprindelige regler for beskatning af erhvervslivet. Til gengæld måtte vi jo finansiere disse lettelser,

[Glønborg]

og det har vi gjort ved at sætte bundgrænsen for topskatten lidt lavere. Det betyder ikke, at flere kommer til at betale topskat; det betyder, at nogle af dem, som vi egentlig havde tænkt skulle slippe, alligevel kommer til at betale denne topskat. Disse ordninger vil i lidt højere grad ramme lønmodtagere med højere indkomster, og så har vi til gengæld lavet nogle lettelser for erhvervslivet. Det er et rigtigt princip, synes vi fra Kristeligt Folkepartis side.

Så synes jeg, det er interessant, at hvis vi lægger alt dette her ud for en neutral domstol – og lad så pressen være denne neutrale domstol – kan vi se, at Berlingske Tidende den 17. juni kommer med overskriften »9 ud af 10 vinder på skattereform«, og det er jo vældig godt. Så er det naturligvis rimeligt, at nogle spørger: Hvem er så den 10., som ikke vinder? Nogle har slået vældig meget på, at det er dem med de laveste indkomster, hvor Berlingske Tidende har fundet ud af og regnet sig frem til, at 17.000 familier med under 100.000 kr. i årlig indkomst vil blive lidt dårligere stillet.

Her må vi selvfølgelig sige, at hvis man har en indkomst på under 100.000 kr. årligt, har man virkelig et problem. Det betyder selvfølgelig også, at man heller ikke kan være den store skattebetaler, og derfor må vi se i øjnene, at skal man hjælpe disse 17.000 familier på en eller anden måde, er en skattereform næppe det mest velegnede instrument til at løse problemerne med. Derfor må vi så resignere og sige, at her er altså nogle, som vi ikke har kunnet hjælpe med skattereformen; men vi erkender selvfølgelig, at her har samfundet et problem, som måske skal løses på en anden måde.

Så bliver der også henvist til, at de fleste af disse én ud af hver 10 er unge mennesker, som bor hjemme og har et lavtlønnet job. De har ikke været vant til at skulle betale skat, men de bliver nu ramt af arbejdsmarkedsbidraget – 5 pct. i første omgang, stigende til 8 pct. Og jeg må sige meget ligeud, at det kan jeg ikke have ondt af; jeg tror såmænd, det er meget sundt, at disse unge mennesker lærer, at når man begynder at tjene penge, skal der altså også svares lidt til samfundets drift, og det er en ganske pæn måde at begynde på.

Jeg synes også, det var interessant at læse den opstilling, som Berlingske Tidende havde lavet samme dag, hvor man sammenligner den nye kurs fra i år med tankerne i »Økonomisk

reform« fra oktober 1989, da statsministeren hed Poul Schlüter. Jeg synes, det har været meget interessant at se, hvor mange sammenfald der er – både med hensyn til arbejdsmarkedsbidrag, nedsættelse af marginals-katten, selskabsskatten, grønne afgifter, fradragssanering og udgiftspolitik.

Det er også meget interessant, at Berlingske Tidende har regnet sig frem til, at ud fra en samlet finanspolitisk betragtning vil Nyrrupregeringens nye kurs give et midlertidigt spark til samfundsøkonomien i form af en finanspolitisk lempelse på ca. 12 mia. kr. i 1994, og i 1998 skal reformen være fuldt finansieret. I »Økonomisk reform« fra oktober 1989 tales der om et samlet finanspolitisk spark til samfundsøkonomien i form af en midlertidig finanspolitisk lempelse på ca. 3 mia. kr. i 1993-niveau gennem nogle år. Så når man sætter sig ned på en borgerlig avis og regner på det hele, kan man altså finde frem til, at der ikke er så kæmpe-mæssig forskel på Schlüterregeringens planer og de planer, som vi nu har lagt frem på de nævnte områder.

Jo flere af den slags opstillinger, der kommer frem, jo mere hult lyder det, når Venstre og Konservative har besluttet sig til, at denne reform skal nedgøres og nu skal vi i regeringspartierne have tæsk for det, vi har lavet, og vi skal hverken levnes hæder eller ære. Men vi må jo leve med, at Venstre og Konservative ikke vil give os ære; så kunne vi jo tage den selv og så regne med, at befolkningen vil indse, at dette her er både nødvendigt og rimelig godt.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Hr. Glønborg lagde for et øjeblik siden hovedet på skrå og hældte vand ud ørerne, idet hr. Glønborg talte om, at man efter henvendelser fra erhvervslivet havde rettet på nogle af de indgreb, der var over for erhvervslivet.

Hr. Glønborg nævnte som et eksempel, at man havde gjort en strålende indsats i forbindelse med ejendomsavancebeskatningen, således at landbruget nu blev væsentligt lettet. Det tror jeg landbruget er tilfreds med, og det siger vi andre da også tak for, men når hr. Glønborg taler om hulhed, så må jeg altså stille et meget stort spørgsmål til hr. Glønborg: Hvorfor gælder denne ændring kun for landbruget, hvorfor gælder den ikke for håndværk, for småindu-

[Flemming Hansen]

stri, for servicevirksomhed og for detailhandel? Hvad har disse erhvervsgrupper gjort Kristeligt Folkeparti? Det vil jeg gerne bede om et svar på fra hr. Glønborg.

(Kort bemærkning).

Mejdahl (V):

Hr. Glønborg havde ondt af de vælgere, der har stemt borgerligt, fordi K og V forholder sig passive.

Jeg vil godt minde om de 10½ år, hvor borgerlige stemmer jo da har arbejdet – med loyal støtte fra de små partier, indrømmet. Det er lykkedes at lette erhvervene for skatter på tilsammen 9 mia. kr. om året, at lette afgifterne med 3 mia. kr. om året og personskatterne også med 3 mia. kr. om året. Det er ikke nok, men vi har trods alt arbejdet.

Jeg synes ikke, hr. Glønborg skal bekymre sig for vor indsats. Jeg tror, at mange borgerlige vælgeres bekymring i højere grad gælder det, som regeringspartierne nu har besluttet, end det er bekymring over K's og V's kritik af regeringens politik.

Jeg skal da ikke underkende de små partiers indsats for at mildne luften for de klippede får, men mildningen er jo kun nødvendig, fordi man klippede først; de kunne selv have holdt varmen med pelsen på.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

De erhvervsgrupper, som hr. Flemming Hansen trækker frem, har absolut ikke gjort Kristeligt Folkeparti noget, så vi har lyst til at sparke til dem, men vi har en reform, der gerne skulle hænge sammen også økonomisk. Vi vurderede det sådan, at landbruget trængte mest til at få en imødekommelse, og derfor har vi medvirket til, at det fik den. Det skal vi vel ikke bebrejdes.

Til hr. Mejdahl vil jeg sige, at Kristeligt Folkeparti absolut ikke er kede af vores medvirken i Schlüterregeringen og uden for Schlüterregeringen. Jeg mener, der har været lavet meget fornuftigt arbejde i disse år, og vi har været glade for det samarbejde, vi har haft med de partier, som har været med – i og uden for regeringen – til at skabe forlig og til at gennemføre nogle ting.

Vi havde faktisk håbet, da Schlüterregeringen nu selv valgte at træde tilbage, at vi kunne fortsætte samarbejdet om at gennemføre løsninger til gavn for Danmark. Jeg er dybt skuffet over, at vi ikke kunne fortsætte dette samarbejde, blot fordi man selv havde valgt at kravle ned af taburetterne. Det er vi skuffet over, men vi medvirker gerne fortsat til arbejdet. Man kan altid regne med, at Kristeligt Folkeparti vil være på arbejdspladsen, men da vi jo må løse opgaverne sammen med de partier, som også melder sig på arbejdspladsen, bliver det naturligvis også præget af disse partier.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg ved godt, hr. Glønborg, at ejendomsavancebeskatning indgår i et særskilt lovfor-slag, og vi vender tilbage til det, det skal jeg garantere for.

Hr. Glønborg siger så frejdigt, at når landbruget er blevet undtaget for ejendomsavancebeskatning – eller rettere sagt: ejendomsavancebeskatningen for landbruget er baseret på en pristalsregulering – så er det, fordi landbruget trængt mest. Jeg tror nu ærlig talt, at hr. Glønborg skulle tage at læse lidt statistik om eksempelvis udviklingen inden for håndværk, detailhandel og småindustri. Hr. Glønborg tager fejl, hvis han tror, at der er flere landmænd end eksempelvis detailhandlere. Der er omkring 40.000 af hver. Det kunne jo altså også være en af årsagerne, at man tror, der er flere stemmer i landbruget.

Hvis vi ser på resultaterne, kan jeg garantere hr. Glønborg for, at eksempelvis detailhandlens resultater er dårligere end landbrugets i øjeblikket, så hvis man vil kompensere for sine fejltagelser, fordi man tror, at det erhverv trængt mest, skal man i hvert fald tage andre grupper med end landbruget.

Imidlertid hørte jeg i hr. Glønborgs sidste bemærkninger ordene, at man gerne ville medvirke til fortsat at se på nogle af disse ting, og det skulle glæde os, om vi kunne se på andre grupper end landbruget netop med hensyn til ejendomsavancebeskatningen, når lovforslaget kommer tilbage til Skatteudvalget.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

[Glønborg]

Nu synes jeg, hr. Flemming Hansen skal huske, at helheden i dette her er en igennem mange år efterlyst nedsættelse af marginalskatte, som vil komme alle til gode, også de erhverv, som hr. Flemming Hansen taler om.

Steffen Kjærulff-Schmidt (FP):

I lovforslag nr. L 286 tager regeringspartierne fat om nogle af de i forvejen hårdtprøvede lønmodtageres få og begrænsede goder: telefonudgifter, firmabil, personalegoder. Fremskridtspartiet tager afstand fra lovforslaget, som det allerede er fremgået af hr. Ole Donners indlæg.

Men der er en ny bestemmelse i L 286, som må vække en vis opmærksomhed. Det er den nye affattelse af skattekontrollovens § 7, stk. 4. Det er en ny regel, som giver skatteministeren en bemyndigelse til efter indstilling fra Ligningsrådet at pålægge arbejdsgiverne at indberette personalegoder. Det er jo noget nyt. Ligningsrådet beskæftiger sig i forvejen i andre sammenhænge med personalegoder, men det nye er, at Ligningsrådet nu skal i gang med at overveje, hvilke indstillinger rådet vil give skatteministeren om indberetningspligt for arbejdsgiverne.

Som medlem af Ligningsrådet må jeg sige – og jeg tror, ministeren også som tidligere medlem af Ligningsrådet må sige det – at det ikke er nogen let opgave. Folketinget her pålægger Ligningsrådet. Folketinget kunne jo selv lovgive, hvis man fandt, at skatteministeren skulle gå på jagt efter frynsegoder. Jeg synes, der er grund til at spørge ministeren, hvad det er for goder, skatteministeren forestiller sig, at Ligningsrådet nu skal sætte ind over for.

Der er ikke ret mange af dem. Der er ikke ret mange skattefrie frynsegoder, som Ligningsrådet har godkendt. Der er kun nogle få. Er det f.eks. bryggeriarbejdernes ret til gratis øl på arbejdspladsen? Er det det, vi skal gå i gang med i Ligningsrådet at beskatte, det, som er skattefrit i øjeblikket? Skal det med på den såkaldte positivliste, hr. skatteminister? Er det de hårdt arbejdende butiksansattes rabatter ved indkøb af dagligvarer? Er det sådan nogle ting, der skal med på »positivlisten«? Er det SAS-medarbejdernes rabatrejser inden for de nordiske lande, som skal sættes på »positivlisten«?

Er det i det hele taget kun lønmodtagernes goder, vi skal til at tage fat på og udføre straffe-

ekspeditioner imod, hr. skatteminister? Man kunne jo også anlægge en helt anden vinkel på dette her, den vinkel, som Fremskridtspartiet anlægger. Ville det ikke være rigtigere, om Ligningsrådet begyndte fra toppen af problemet? Kan skatteministeren måske være enig med Fremskridtspartiet i, at det kunne være en idé, om Ligningsrådet først tog fat på politikernes egne frynsegoder, inden vi går i gang med at straffe lønmodtagerne yderligere?

Vi kunne eksempelvis begynde med ministerbilerne, hr. skatteminister. Dem kunne vi begynde med. Hvad er der i vejen for at beskutte brugen af ministerbil mellem hjem og arbejdsplads efter de samme regler, som man beskatter lønmodtageres brug af firmabil mellem hjem og arbejdsplads efter? Hvad er der i vejen med det? Kan det – især med den nye skærpelse af beskatningen af firmabiler – forsvares, at ministerbilerne fortsat holdes skattefrie? Det kan godt være, at skatteministeren kan finde en juridisk begrundelse – det vil jeg slet ikke afvise – men kan ministeren også finde en moralsk og en moralsk uangribelig begrundelse for opretholdelse af politikerfrynsegoder som ministerbil?

Men det er ikke kun ministerbiler, det er også værdien af frirejser med privat formål for øje, det er frikort, det er fribilletter, det er fri telefon. Der er en række goder for de folkevalgte at tage fat på, og det burde være sådan, at det ikke kun var Fremskridtspartiets politik. Det burde ikke være sådan, at de folkevalgte blot trækker på smilebåndet, at Fremskridtspartiet står alene med et forslag som dette og har stået alene med det igennem 20 år eller mere.

Der tiltrænges efter min opfattelse en kulegravning af dette kontroversielle område, og det er et emne, som jeg kunne tænke mig at tage fat på i samarbejde med andre medlemmer af Ligningsrådet. Derfor vil jeg gerne høre, om Skatteministeriet vil hjælpe til, hvis Ligningsrådet ønsker en kulegravning af dette område, og om skatteministeren også vil være lydhør den dag, hvor der måtte ligge en »positivliste« fra Ligningsrådet, hvor man starter med det først fornødne, nemlig med politikernes frynsegoder.

Jeg har her stillet en række spørgsmål til skatteminister Stavad, som nok plejer at have en mening om tingene og sikkert også har en

[Steffen Kjærulff-Schmidt]

mening om dette her, og det er nok ikke kun Fremskridtspartiets folk, som med spænding afventer ministerens svar, det gør nok også det samlede Ligningsråd og måske allermost lønmodtagerne.

Formanden:

Formanden har afventet, hvornår medlemmet betragtede taletiden som udløbet. Jeg har betragtet den som udløbet for nogen tid siden.

Skatteministeren (Stavad):

Undskyld, at jeg går ind i debatten nu foranlediget af dette indlæg. Jeg synes, hr. Steffen Kjærulff-Schmidt, at det ville have været klogt, når man møder op som stedfortræder her i Folketinget, at have sat sig en lille bitte smule ind i, hvad der er foregået forud, og at have spurgt sin kollega, hr. Ole Donner, som forsøgte at køre den samme sag. Hr. Ole Donner rejste den i Folketingets spørgetid, hvor der er givet fuldstændig klart svar, nemlig det klare svar at folketingsmedlemmer og ministre skal behandles på nøjagtig samme måde som alle andre. Hvis det er sådan, at hr. Steffen Kjærulff-Schmidt kan finde eksempler på, at det ikke er tilfældet, så har hr. Steffen Kjærulff-Schmidt og jeg en sag at løse i fællesskab.

Jeg tror, at hr. Steffen Kjærulff-Schmidt vil kunne bekræfte, at i den forholdsvis korte tid, vi sammen havde sæde i Ligningsrådet, har hr. Steffen Kjærulff-Schmidt aldrig mødt mig i en situation, hvor jeg har forsvaret, at politikere eller andre, som man kan sige befinder sig i en offentlig stilling, skal have en særstilling. Derfor kan jeg også sige, at det regelsæt, som jeg har lagt frem, hvad enten vi taler om firmabiler, eller vi taler om frynsegoder i øvrigt, har et indhold, således at politikere, direktører og andre vil få en behandling, der svarer nøjagtigt til den, som alle andre vil få.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Det er sjældent, at man hører skatteministeren hæve stemmen, som det skete i dette tilfælde.

Jeg vil da godt sige, at det er korrekt, at jeg har rejst sagen i Folketingets spørgetid, og det er også korrekt, at der kom et forholdsvis klart svar, men da vi så gik ind i substansen og

spurgte, hvordan det er med disse ministerbiler, blev det alligevel affærdiget med, at det var et ligningsmæssigt problem, som bliver lagt ind under Ligningsrådet. Så jeg vil nu holde mig til, at hr. Steffen Kjærulff-Schmidt har meget ret i den kritik, han fremkom med.

(Kort bemærkning).

Steffen Kjærulff-Schmidt (FP):

Jeg takker skatteministeren for svaret. Jeg kan da fuldt ud bekræfte, at skatteministeren aldrig under møder i Ligningsrådet har forsvaret privilegier. Det har ikke været drøftet, men nu er der en anledning til det, fordi der er fremsat et lovforslag, som bliver vedtaget her inden for få dage, og som pålægger Ligningsrådet, hvis rådet ønsker, at der skal ske en beskatning, at give indstilling til skatteministeren med en »positivliste«.

Og derfor har jeg påpeget, at problemet omkring ministerbiler og en lang række andre politikerfrynsegoder ikke er løst tilfredsstillende i dag. Det kan godt være, at man i Skatteministeriet synes, at det er tilfredsstillende løst, det kan også godt være, at man i Socialdemokratiet og i regeringspartierne synes, at det er tilfredsstillende løst, det er muligt, det vil jeg slet ikke afvise, men i store dele af befolkningen, blandt store dele af lønmodtagerne, mener man, at her helt klart er problemer, der skal kulegraves yderligere.

Jeg har forstået svaret fra ministeren før som et tilsagn om, at hvis Ligningsrådet beder om assistance til at arbejde videre med dette spørgsmål, så møder vi nok ikke et afslag fra Skatteministeriets side.

Skatteministeren (Stavad):

Hvis hr. Steffen Kjærulff-Schmidt og jeg kunne blive enige om, at nogle, bl.a. også nogle, der bærer politisk kasket, og ikke mindst personer, der udgår fra Fremskridtspartiet, skulle lade være med at tegne et fejlagtigt – for ikke at sige løgnagtigt – billede af virkeligheden, så tror jeg, vi var nået langt. Jeg tror, at hr. Steffen Kjærulff-Schmidt har fuldstændig ret i, at med den måde, hvorpå pressen har behandlet denne sag, er der masser af danskere, der går rundt og tror, at politikere har en masse privilegier, som behandles skattemæssigt anderledes end alle mulige andres.

[Skatteministeren]

Med de lovforslag, jeg har forelagt i folketings salen, er der ingen som helst forskel, hr. Steffen Kjærulff-Schmidt. Jeg ved ikke, om hr. Steffen Kjærulff-Schmidt mener, at en minister, der bruger sin bil i sin embedsudøvelse, skal behandles anderledes end en handelsrejsende, der anvender sin bil i sin embedsudøvelse, men jeg har den opfattelse, at de redskaber, man anvender i udførelse af sit arbejde, hvad enten det er en pc'er eller en bil, eller det er andre ting, der er nødvendige for at udføre arbejdet, er skattemyndighederne uvedkommende i forhold til den pågældende person.

Så snart vi bevæger os over, hvor det er privat brug af det pågældende redskab, er det et gode, og så skal vi tage stilling til, om det skal beskattes, og i hvilken udstrækning det skal beskattes, og dér skal en politiker, en direktør, arbejdsmand Pedersen og alle mulige andre have en fuldstændig ens behandling. Det giver jeg tilsagn om at jeg vil medvirke til i alle sammenhænge.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Skatteministeren var i sit indlæg her inde på, hvor enkelt det nu er blevet. Lad os så glemme det med ministerbilerne. Det har vi talt meget om.

Men lad os tage et andet konkret eksempel, som ministeren også nævnte: brug af pc'ere. I øjeblikket beskæftiger skattevæsenet sig landet over koncentreret med, hvorvidt repræsentanter og andre, der har private pc'ere med hjem, spiller Hugo eller lægger kabale på deres pc'er. Hvis de gør, så er den altså tjenlig til at beskattes.

Men så lad os tage Folketingets medlemmer. Vi er efterhånden en lang række, der har pc'ere derhjemme – og det vil jeg gerne rose administrationen for, for det er en udmærket foreteelse, at man kan sidde derhjemme og trække udvalgsbilag og alt muligt andet herindefra frem – men der er da ikke nogen, der kan se, om vi spiller Hugo eller lægger kabale. Hvorfor i alverden beskatter man så ikke os? Det må være enten-eller.

Det kan ikke være rigtigt, at bare fordi man er minister eller folketingsmedlem, siger man: Jamen de arbejder kun seriøst på deres pc'ere, de laver ikke konfirmationsindbydelser eller

andre ting på deres pc'ere, så det er klart, at de ikke skal beskattes af det. Men hvis de dér småsvindlere til sælgere, der kører rundt i hele Danmark, sidder hjemme på hotelværelset og hygger sig en aften med deres computer, så skal de sandelig beskattes.

Her har vi et eksempel på, hvor useriøst det er, hvor usikkert det er, når man lægger alle disse ting ud til ligningsmyndighederne og specielt til Ligningsrådet. Drop dog det med de pc'ere, eller også beskat alle i stedet for at køre videre med det her!

Formanden:

Det er ikke de allermest centrale dele af skattereformen, vi nu beskæftiger os med; men det skal der jo også være tid til.

(Kort bemærkning).

Steffen Kjærulff-Schmidt (FP):

Jeg vil godt igen sige tak til skatteministeren for indlægget før. Det er jo sådan, som skatteministeren har påpeget, at der selvfølgelig af Ligningsrådet er fastsat regler, som skal sikre en ensartet behandling af borgerne, så de samme goder beskattes ens hos de forskellige grupper af skatteydere.

Men jeg synes, det er forkert, når skatteministeren peger på, at der fra dagspressens side skulle foreligge en urigtig, en løgnagtig – ja, det var stærke ord, der blev brugt – fremstilling af forholdene omkring ministerbiler. Jeg mener, der er sat fokus på nogle meget ømme punkter, som opleves som aldeles vigtige og centrale af store dele af den danske befolkning.

Derfor vil jeg for nu at vende diskussionen her til noget positivt sige, at det, som jeg synes var det vigtigste i ministerens seneste indlæg, var, at ministeren er enig i, at der skal og bør ske en fuldstændig ensartet behandling af skatteyderne, uanset om de er ministre, direktører, sælgere, eller hvad de er. Der bør ske en fuldstændig ensartet behandling.

Det tager jeg så også som et tilsagn om, at hvis Ligningsrådet beder ministeriet om at hjælpe med til en kulegravning af en række forhold omkring politikerfrynsegoder, kan vi vente et imødekomende svar og assistance fra ministeriets side.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Nu ved jeg godt, at man ikke må gå i dialog med formanden, men det, der bringer mig herop, er alligevel formandens bemærkning, da jeg var på vej ned, om, at det, vi diskuterer lige i øjeblikket, ikke er det mest centrale, det mest elementære og det mest vigtige i denne skatteformpakke.

Jeg vil dog godt gøre opmærksom på, at det var nogle bemærkninger om dette her, der fik skatteministeren til at fare herop på talerstolen og tage ordet med hævet stemme og siden gå herop endnu en gang. Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at da jeg gik helt ned i småtingsafdelingen med pc'ere, var det efter, at skatteministeren selv havde brugt eksemplet med pc'ere.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Den skal blive meget kort!

Jeg vil blot gøre hr. Ole Donner opmærksom på, at medlemmerne af vores folketingsgruppe selv betaler, hvis de vil have en pc'er derhjemme. Vi betaler 300-400 kr. om måneden i leje af den, eller også køber vi den selv.

Hvis Fremskridtspartiet har valgt en anden løsning, er det jo Fremskridtspartiets problem, og så kunne man jo passende skyde det rigtige sted hen.

Formanden:

Formanden er stadig væk af den opfattelse, at der er nogle hovedpunkter, som det er rimeligt at diskutere, og at det er rimeligt, at formanden gør opmærksom på, at når vi har en lang dagsorden, er der nok en grænse for, hvor klogt det er at beskæftige sig med ting, der er helt ude i periferien.

Det er fortsat formandens opfattelse.

Merethe Due Jensen (KRF):

Der har svirret mange ord igennem luften i dag, bl.a. det, der lyder, at på trods af, at luften er mildnet for de klippede får, er skattereformen uantagelig for Venstre og Konservative.

Der har i medierne været udtryk som: »Glæde i erhvervslivet over ændringer i skattereformen«, og et andet var: »Regeringen har lyttet, men ikke nok«. Det var to overskrifter fra Berlingske Tidende i ugen efter den 14. juni, hvor

regeringen havde forelagt diverse ændringsforslag til skattereformen under henvisning til erhvervslivets ønsker. Jeg havde aldrig forestillet mig – på trods af regeringens positive ændringer af hensyn til erhvervslivets konkurrencevilkår – at det ville udløse nogen udtalt begejstring fra erhvervslivets organisationer, selv om det kunne være på sin plads. Jeg må dog med tilfredshed konstatere, at regeringen har lyttet til indvendingerne, og at man rent faktisk har foretaget væsentlige justeringer til gavn for erhvervslivet. Men alligevel vil V og K ikke være med.

Jeg synes også, det var interessant at læse i Jyllands-Posten fra sidste uge, at det var den tidligere KVR-regerings hensigt ved gennemførelse af en skattereform at belaste erhvervslivet med 16,2 mia. kr. i modsætning til den nuværende regerings forslag om en belastning på 10,5 mia. kr. Det er derfor helt urimeligt at påstå, at skattereformens erhvervsbelastning ville være blevet mindre, hvis det havde været Venstre og Konservative, der skulle gennemføre den.

Det er faktisk min ambition, at denne regering skal være den mest erhvervsvenlige regering i mands minde. Kun ved at give erhvervslivet gode konkurrencevilkår kan vi få gang i hjulene, og det skal efter min opfattelse ikke ske ved, at vi stiller krykker til rådighed for erhvervslivet, men ved at skabe gode og frie rammer for erhvervslivet, så det kan klare sig selv.

Disse initiativer skal ske i tæt samarbejde med erhvervslivet selv. Kun derved kan vi sikre et sundt og levedygtigt erhvervsliv, og derfor er der 90 mandater bag skattereformen.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Den sidste linie i fru Merethe Due Jensens tale var jo i hvert fald sand: Kun derfor er der 90 mandater bag.

Jeg forstod det sådan, at det, at regeringen kører det her igennem med så smalt et flertal, bevirker, at der er nogle af mandaterne, der har været overordentlig dyre for skatteyderne. Jeg forstod, at fru Merethe Due Jensens mandat kan prissættes meget konkret til 125 mio. kr. for skatteyderne. Det er punkt 17 i den plan, der hedder »Justering af en ny kurs«.

I punkt 17 får vi at vide, at fristen for indbetaling af moms forlænges med 5 dage. Det be-

[Jes Lunde]

tyder, at der bliver en likviditetslettelse på 1,7 mia. kr., og det koster statskassen 125 mio. kr., og jeg forstod, at det er prisen for det 90. mandat. Det er dyrt at køre igennem med et snævert flertal. Det tror jeg man må sande i regeringspartierne.

Jeg synes, det er, ja, på kanten af det skandaløse. Regeringen har jo ført den politik i forhold til restancer, at man har forsøgt at begrænse restancerne. Det har man gjort meget for; både over for private borgere og over for virksomheder har man været meget optaget af at begrænse restancerne. Men her forlænger man så kredittiderne, man gør præcis det modsatte af, hvad man i årevis har brugt megen energi på at gøre, og fuldkommen ubegrundet. Jeg har ikke kunnet finde nogen, der har kunnet give en saglig begrundelse for, at man forlænger kredittiden modsat af, hvad man ellers har brugt sin energi på: at begrænse restancerne.

Men sådan kan det jo gå. Når man kun lige nøjagtigt er 90, kan det yderste mandat koste 125 mio. kr. Velbekomme!

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Jeg synes, at fru Merethe Due Jensen bryste sig lidt rigeligt af, hvor meget man virkelig har fået forbedret denne skatterreform. Det er klart, at hvis man laver et meget dårligt forslag, så har man lidt at give af, og så kan man også til de yderste mandater give lidt, fordi man godt ved, at det, der ligger på bordet, er forkert. Det kan man så sige tak for og sige: Det er os, der har klaret alt det her, og derfor er vi så store, at vi næsten kan gå på vandet.

Når nu fru Merethe Due Jensen står her og taler om, hvor glad man er i erhvervslivet for de ting, der bliver gennemført, vil jeg ikke bebrejde fru Merethe Due Jensen, at hun ikke har fået læst alle de henvendelser, der er kommet. Det er der nok ikke ret mange der har, og hvis man ikke har det tæt på i Skatteudvalget, kan det være svært at nå at se alle de bilag. Men jeg vil da gerne tilbyde at udlåne de måske 100-125 henvendelser, der ligger fra erhvervslivet om, hvilke ulyksaligheder det her medfører. Dem vil jeg da gerne stille til rådighed, sådan at man i sommerferien har mulighed for at gennemlæse disse ting, inden man bryster sig af, hvor godt det her er.

(Kort bemærkning).

Merethe Due Jensen (KRF):

Til den sidste ordfører vil jeg da godt sige, at der ikke er noget med at gå på vandet, det er at være helt nede på gulvet. Når det drejer sig om erhvervslivet, drejer det sig faktisk også om familierne og de arbejdsløse, og mit svar til ordføreren for SF skal da også være, at det er meget, meget vigtigt, at vi også lever op til det, som vi aftalte i regeringsgrundlaget, nemlig at erhvervslivets konkurrenceevne skulle forbedres og ikke forringes.

Hr. Ole Donner nævnte, at erhvervslivet var begejstret, og det ville jeg da ønske det var. Jeg sagde faktisk, at jeg aldrig havde forestillet mig, at det på trods af regeringens positive ændringer af hensyn til erhvervslivets konkurrencevilkår ville udløse nogen udtalt begejstring fra erhvervslivets organisationers side, og der er faktisk lidt stille. Jeg sagde også, at det kunne være på sin plads, at der kom en markering fra erhvervslivet af, at man egentlig var glad for det, der var opnået. Det gør der ikke, men alligevel ved vi, at vi kan leve op til regeringens målsætning om erhvervslivets konkurrenceevne og dermed også om at få flere i arbejde.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg beklager, at jeg meldte mig lidt sent med den korte bemærkning, men jeg skulle altså lige have grinet færdig. Når fru Merethe Due Jensen sagde, at det var hendes ambition at gøre denne regering til den mest erhvervsvenlige regering nogen sinde, er der ikke noget at sige til, at man kommer til at trække på smilebåndet.

Mener fru Merethe Due Jensen, at det er den beskatning af goodwill, der kommer nu, beskatningen af bilerne for de handelsrejsende, ejendomsavancebeskatningen, aktieavancebeskatningen, arbejdsmarkedsbidraget fra 1997, ophævelse af udlandslempelsen, de varelagernedskrivninger, der skal ændres, eller de investeringsfondshenlæggelser, der skal ændres, der skal gøre denne regering til den mest erhvervsvenlige, der nogen sinde har eksisteret?

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

[Kirsten Jacobsen]

Det var præcis også formuleringen om den mest erhvervsvenlige regering, der fik mig til at tage ordet. Jeg skal ikke nævne den stribe af onde forslag mod erhvervslivet, som hr. Flemming Hansen lige har opregnet, men blot spørge fru Merethe Due Jensen, om hun synes, at det er erhvervsvenligt, rimeligt og anstændigt at gennemføre en goodwillbeskatning, som fjerner den pensionsopsparing, som små og mellemstore erhvervsdrivende har optjent gennem et helt liv, eller indføre en ejendomsavancebeskatning, som har tilbagevirkende kraft, og som gør, at ejere af mindre ejendomme også får fjernet hele deres pensionsopsparing. Når man så endelig ser på nogle af urimelighederne, synes fru Merethe Due Jensen så virkelig, at det er rimeligt, at man kun tager en så stor og stærk organisation som landbrugets og indekserer deres værdiansættelser, inden man laver ejendomsavancebeskatning? Det er den form for erhvervsvenlighed, der ligger i disse forslag, og uanset om man tager højere magter til hjælp, tror jeg ikke, det vil lykkes at overbevise andre end fru Merethe Due Jensen selv.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Fru Merethe Due Jensen startede sit sidste indlæg med, at hun til den forrige ordfører gerne ville sige, hvad erhvervslivet mente om denne skat. Så nævnte hun, at der virkelig var gode ting for mange familier med børn, men så taler vi ikke længere om at gå på vandet, for så er vi altså et helt andet sted henne. Jeg vil da ikke afvise, at der fortsat findes små familieforetagender, men det er ikke det, der normalt tales om, når man taler om erhvervslivet.

Lidt senere, da man havde fået vejret, kom fru Merethe Due Jensen tilbage med, at der var meget stille fra erhvervslivets side. De har sendt disse 150 henvendelser, eller hvor meget det nu er, og nu venter de på at få et svar, og det er faktisk det, vi taler om, men det er rigtigt, at vi nu ikke længere er højtflyvende, men helt nede på jorden, hvor alle kan være med, når vi sammenligner erhvervslivet med familier med små børn.

Formanden:

Fru Merethe Due Jensen for en kort bemærkning, og så regner jeg med at give skatteministeren ordet.

(Kort bemærkning).

Merethe Due Jensen (KRF):

Til det, som fru Kirsten Jacobsen nævnte, skal jeg bare sige, at der jo er lavet justeringer på disse områder, og at man da ikke skal glemme, at marginalskatten er sat ned, og at det gælder alle.

Formanden:

Fru Kirsten Jacobsen for en klart sidste kort bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Der er lavet nogle justeringer, men det er ikke justeringer, som fjerner den tilbagevirkende kraft eller forhindrer, at den pensionsopsparing, de pågældende erhvervsdrivende har optjent gennem surt arbejde hele deres liv, bliver fjernet. Den lille bitte kosmetiske justering, man har indført, har man kun indført for én særlig erhvervsgruppe, nemlig landbruget.

Skatteministeren (Stavad):

Hvis man tænker tilbage på, da denne debat startede umiddelbart efter regeringsskiftet, er det en meget spændende udvikling, der er sket. På det tidspunkt var ikke mindst Venstre og De Konservative utrolig optaget af, at regeringen kom med et udspil meget hurtigt, der kunne vedtages meget hurtigt, sådan at der kunne skabes klarhed i forhold til virksomhederne og boligejerne.

Det resulterede i en dagsorden, der blev vedtaget fuldstændig enstemmigt i Folketinget, i hvilken et enigt Folketing opfordrede regeringen til at komme med sit udspil før den 1. juni i år.

Det har regeringen levet op til. Vi kom med et omfattende udspil på skatteområdet, et omfattende udspil på arbejdsmarkedsfinansieringsområdet og et omfattende udspil på en lang række enkeltområder, som kan være med til at give en beskæftigelsesfremgang og knække arbejdsløshedskurven.

Alle var også som udgangspunkt enige i, at det handlede om at få nedsat skatterne af arbejdsindkomst, og der var i øvrigt meget stor enighed om, at vi skulle tage udgangspunkt i Personskatteudvalgets betænkning. Det blev der faktisk allerede under den foregående re-

[Skatteministeren]

gering vedtaget en dagsorden om, som også blev støttet af Venstre og De Konservative.

Derfor burde vi egentlig have et godt fælles udgangspunkt, for de elementer, som indgår i regeringens udspil, har for langt hovedpartens vedkommende deres udspring i Personskatteudvalgets betænkning. Der er lavet mindre ændringer, der er steder, hvor det, vi har spillet ud med, er mere moderat, eksempelvis hvis vi tager frynsegodeområdet, som på en eller anden mystisk vis er blevet en hoveddiskussion. Personskatteudvalget havde egentlig forestillet sig, at der på det område kunne hentes nye provenuer i en størrelsesorden af 1,5 mia. kr. Regeringen mente ikke, at vi skulle gøre noget, der kunne blive opfattet som en beskatning af en god og ordentlig personalepolitik, og derfor tog vi nogle enkelte områder ud, og resultatet i det fremsatte lovforslag blev, at vi skønnede, at det kunne give et merprovenu i størrelsesordenen 100 mio. kr. Efterfølgende er der stillet ændringsforslag, som betyder, at vi på det område ikke får noget som helst merprovenu i 1994, og i løbet af 1995, 1996 og 1997 vil vi så få et provenu stigende fra 20, over 40 og endelig sluttende med 60 mio. kr. Det har været et af de emner, som har optaget sindene og mere end alt andet har optaget spalteplass.

På trods af at vi havde et udgangspunkt, som jeg et langt stykke af vejen troede var fælles, og at vi havde nogle målsætninger, vi var fælles om, må jeg erkende, at virkeligheden har udviklet sig anderledes.

Venstre og De Konservative meldte desværre fra, allerede inden de havde set udspillet. Allerede i de dage, hvor man diskuterede, hvad det var for en reform, regeringen ville spille ud med, tog ordførere fra såvel Venstre som fra De Konservative afstand fra noget, de end ikke havde set.

Den forhandlingsvilje eller snarere mangel på samme, vi har mødt under forhandlingerne med de to partier, har mere end noget andet dokumenteret, at der på intet tidspunkt har været vilje eller lyst hos Venstre og De Konservative til at gå ind i en seriøs diskussion med den målsætning, at vi skulle være enige og lave en aftale med hinanden.

Venstre og De Konservative siger, at det var en helt anden konstruktion, de ville have, men så er det, jeg spørger, hvordan de så kunne stemme for en dagsorden, der klart og utvety-

digt sagde, at vi skulle tage udgangspunkt i Personskatteudvalgets betænkning, og som faktisk blev vedtaget, mens Venstre og De Konservative stadig væk havde regeringsmagten. Hvorfor satte Venstre og De Konservative et udvalgsarbejde i gang, hvor de selv lavede kommissoriet og udegedede de personer, der skulle lave udredningsarbejdet, hvis det var noget fuldstændig anderledes, de ønskede sig?

Desværre har vi i de seneste uger været udsat for en kampagne, som mere har været præget af forvanskninger og løgne end af sandhed og saglig oplysning. Jeg har her et lille udsnit af nogle enkelte artikler. Det har været fuldstændig uoverkommeligt at svare på alle usandhederne, vi har forsøgt at komme med nogle enkelte indlæg indimellem, men spalteplassen i aviserne ville vokse voldsomt, hvis man skulle have været igennem alle de fordrejede, forvanskede eller løgnagtige oplysninger i dagspressen, i radio og i tv.

Hvis jeg må tage et lille udsnit som en illustration af det, der er foregået i de seneste uger. Overskrift: »Skattereformen udhuler pensionerne«. Hvad er sandheden? Sandheden er, at pensionsopsparingen får den mest gunstige behandling overhovedet i denne skattereform, at al den pensionsopsparing, der er foretaget, får den fulde nedsættelse af skatteprocenterne uden at bidrage til mere end 40 pct. af finansieringen i form af arbejdsmarkedsbidragene. Når vi ser på den fremtidige pensionsopsparing, kan man sige, at først når vi når 30-40 år frem i tiden, vil vi være nået ned på en pensionsmæssig dækning, der svarer til den, vi har i dag, og vi kommer aldrig under; altså en fuldstændig forvanskning af virkeligheden.

En anden overskrift: »Skattereform med tilbagevirkende kraft«. Der foreligger klare besvarelser fra Justitsministeriet, hvoraf det fremgår, at der ikke er nogen form for tilbagevirkende kraft i det, som regeringen har fremsat, og at vi i øvrigt har benyttet ikrafttrædelsesbestemmelser, der svarer til dem, som tidligere regeringer – også den foregående regering med Venstre og De Konservative – har benyttet sig af; altså heller ikke rigtigt.

Så er der en, der hedder: »Reformbombe under radiobranchen«. Når man kigger lidt nærmere på det, viser det sig, at dér, hvor de mener, at de bliver voldsomt berørt, berøres de overhovedet ikke af det lovforslag, som de mener vil koste flere tusinde fyringer.

[Skatteministeren]

»Landmænd stavnbindes«. Virkeligheden er, at ejendomsavancebeskatningen giver landbrug og andre selvstændige erhvervsdrivende mulighed for at flytte avancerne med over, uden at man i en flytningssituation skal af med en eneste øre i avancebeskatning, og at der i øvrigt indføres muligheder for, at børnene ved generationsskifte kan gå ind i forældrenes sted og dermed også overtage deres skatteforpligtelser, så man selv ikke i en generationssituation skal af med skat.

»100.000 aktionærer bliver ramt af nye skateregler«. Det, der lægges op til med regeringens ændringer, er faktisk en beskatning, der svarer helt til den beskatning, alle andre pålægges af alle mulige andre indkomster, og det vil sige, at hvis aktionærerne rammes, rammes den selvstændige erhvervsdrivende, som driver sin virksomhed uden for selskabsform også, og er der nogen, der kan forklare mig, hvorfor der skal være en særlig begunstiggelse ved at drive sin virksomhed i selskabsform? Eller sagt på en anden måde: Det eneste, man bliver ramt af, er, at man skal betale skat på lige fod med alle andre.

»Skat på goodwill gør det dyrt at købe virksomhed«. Hvad er sandheden? Sandheden er, at hvor virksomhederne, der køber goodwillen hidtil ikke har haft afskrivningsmuligheder, får de med det nye forslag mulighed for at afskrive på goodwillen, og det modsvares af, at den, der sælger og får fortjenesten på goodwillen, bliver beskattet af den, men virksomhederne får altså en afskrivningsret, som de ikke har haft hidtil.

Så er der »... én, der har tabt flere hundrede tusinde på en nat«. Det, han har tabt, er fritagelse for at betale skat nogenlunde på lige fod med alle andre.

Så er der biludlejere, der er ladt totalt i stikken i skattereformen. Hr. Nadelmann har stillet sig frem og set ud, som om vi har taget sukermadderne fra ham. Jeg synes ikke, at det er skammeligt at se på, at vi giver en branche fuldstændig lige konkurrencevilkår. Vi fjerner den sidste registreringsafgift, der er på biler, der udlejes til valutaudlændinge. De skal betale nul i registreringsafgift, til gengæld skal de den dag, de videresælger bilen til private, betale helt normal registreringsafgift. Sandheden er, at biludlejningsbranchen har haft snabelen nede i de offentlige kasser og suget omkring 100 mio. kr. op af dem hvert eneste år, og

dermed er en statsstøtte endt i deres lommer, men jeg kan ikke se, hvorfor vi skal fortsætte med at fylde de lommer. Det, vi giver dem nu, er totalt lige konkurrencevilkår i forhold til tyskerne, svenskerne, hollænderne og alle dem, de sammenligner sig med, og kan de ikke drive forretning på de betingelser, må vi finde nogle ordentlige forretningsfolk. Hvis vi skal give 90 eller 100 mio. kr. i statstilskud, for at de kan få en valutaandtjening på 150 mio. kr. på et år, kan vi da ikke bruge dem, og det, de udstiller, er deres egen manglende evne til at drive virksomhed på lige konkurrencevilkår. Jeg synes, at man burde skamme sig, men det har jeg ikke indtryk af at man gør.

»Øget skat på firmabiler asocialt«. Hvad er virkeligheden? Virkeligheden er, at både den skat, vi oprindeligt foreslog, og endnu mere den, der ligger i de ændringsforslag, der er gået ned i Skatteudvalget, betyder, at hvis man kører 8.000 km privat i en firmabil, får man en skat, der ca. svarer til en bil, der koster det halve. Hvis vi altså tager en bil, der koster 300.000 kr., svarer det til, at man privat havde en bil til 150.000 kr., som man kørte 8.000 km i om året.

»Alvorlig bekymring i bilbranchen«. Det er et voldsomt sortsyn, der ridses op, men virkeligheden er også her, at hvis bilbranchen skal have gang i hjulene og få vendt beskæftigelsesudviklingen, er vi nødt til at få skabt en situation, hvor danskerne, virksomhederne, familierne igen tør begynde at disponere, og det er faktisk det, hele dette projekt går ud på.

Så er der overskriften med »Ældre, der snydes for lettelser«. Vi kan forstå på fru Kirsten Jacobsen, at stort set alle ældre kommer til at betale for det her. Det er noget underligt noget, at fru Kirsten Jacobsen og dagbladet Politiken mener, at de alle sammen bliver ramt voldsomt hårdt, når vi ud over skattelettelsen til de ældre yderligere har afsat 600-700 mio. kr. til ekstraordinære lettelser til dem.

Det var nogle enkelte eksempler på, hvad det er for overskrifter, der har præget dagbladens spalter, men ingen har overhovedet tænkt på, hvad sandheden, virkeligheden, sammenhængen var, og derfor vil jeg godt gøre et par bemærkninger om sammenhængen i den skattereform, vi skal tage stilling til.

Lige fra starten af regeringsdannelsen har det ligget klart, at vi havde en fælles målsætning, som vi troede blev delt af mange, om at

[Skatteministeren]

nedsætte skatten af arbejdsindkomst. Vi ønskede at skabe sammenhæng i et skattesystem, som det var alt for let at spekulere imod, hvor visse indkomster beskattes med 0 pct. og andre indkomster med 68 pct., ja, helt op til 78 pct. Det har selvfølgelig handlet om at få kaldt sin indkomst det, der gav den laveste procent, og mange meget kloge mennesker har brugt megen kreativ kraft på at hjælpe folk med gode indkomster til at lave de øvelser, men det er meget lidt produktivt, og det hjælper ikke et samfund ud af en stagnationssituation. Derfor betyder den reform, vi skal tage stilling til, at vi sænker procenterne for indkomstskatten på alle niveauer. Den laveste procent i øjeblikket er 52, og den kommer ned på 38; den højeste procent er 68, den kommer ned på 58, og samtidig indfører vi en rimelig normal beskatning af de områder, der hidtil har givet skattefri indtjening eller meget lavt beskattet indtjening.

Jeg vil godt have lov til at rose SF for, at det ikke går ind i det taktiske spil, som Venstre og De Konservative har lagt op til. Meget kan vi være uenige med hinanden om, og meget kan vi diskutere, men jeg synes, at det er glædeligt, og det vil jeg gerne takke for, at SF går sagligt til arbejdet og er med til at gennemføre en konsekvent beskatning, er med til at lukke skattekullerne og med til at lave de omlægninger i vores skattesystem, som er piskende nødvendige, hvis vi skal kunne være bekendt at se skatteyderne i øjnene og sige: Du betaler din egen skat, og vi kan garantere dig for, at du ikke også betaler din nabos skat.

Jeg vil i øvrigt også takke Fremskridtspartiet. Jeg synes også, der er grund til at rose Fremskridtspartiet for, at det ikke har hyttet sig under Venstres vinger. Venstre besluttede på et meget tidligt tidspunkt, at man var imod alting, også det, man var for, og at man ville stemme imod alting, også det, man var for, og jeg synes, det er lidt skammeligt, at De Konservative har følt sig i en position, hvor de ikke har ment sig i stand til at agere selvstændigt. Man skal trods alt honorere, at Fremskridtspartiet har overskud til at turde tage sin egen stilling og holde fast i den tradition, Fremskridtspartiet altid har haft, nemlig at det ikke stemmer imod noget, det går ind for. Det er en uskik at stemme imod noget, man går ind for, så det synes jeg bestemt pynter. Jeg tror i øvrigt også, det er lettere at forklare sine vælgere, at

man ikke har stemt imod noget, man er enig i, men det må Venstre og De Konservative selv klare bagefter.

Vi har med denne skattereform punkteret de kendte skattearrangementer. Vi har set høstmaskiner, containere og togvogne, som befinder sig ud over den ganske verden, og som er finansieret af det danske skattesystem, uden at det har skabt en eneste arbejdsplads; det slipper vi af med. Vi har set valutatransaktioner, hvor man flytter rundt med pengene, men hvor der ikke er nogen som helst beskæftigelse eller for den sags skyld nogen særlig realitet i transaktionerne. Virkningen har hidtil været ganske vidunderlig for den enkelte, nemlig at man sparede meget store beløb i skat, uden at man løb for 5 flade øre risiko, og uden at der var nogen form for beskæftigelse involveret i det. Jeg forstår, at Venstre og De Konservative også stemmer imod det. Jeg kender visse af de to partiers medlemmer, og det undrer mig, at man kan tage sig sammen til at stemme imod noget, som jeg ved visse af de to partiers medlemmer har det lige så ondt med som vi andre; der findes heldigvis også mange gode og ordentlige mennesker hos Venstre og De Konservative – ja, det mener jeg!

Vi har lavet en række ændringer i skattesystemet, som betyder, at retssikkerheden for borgerne bliver langt større. Vi får lavet en række ændringer, som er meget afgørende, af regler, som det er fuldstændig umuligt at finde ud af i dag, og som i øvrigt også generer dansk erhvervsliv, så gode, ordentlige virksomheder løber ind i barrierer, fordi regelsæt, som er lavet for at forhindre fusk, også rammer dem, som har brug for at lave omlægninger i deres virksomhed for at få en ordentlig organisation, som passer til den enkelte virksomhed.

Hr. Flemming Hansen spurgte tidligere fru Merethe Due Jensen, om erhvervslivet ønskede det ene eller ønskede det andet. Jeg må sige til hr. Flemming Hansen, at jeg har mødt en hel del af erhvervslivets ledere under denne debat, men jeg har ikke mødt nogen, som til det afsluttende spørgsmål, om de valgte den samlede reform, som regeringen har lagt frem og ikke mindst med de justeringer, der nu bliver gennemført, eller ikke at få nogen, har valgt det sidste. Alle de erhvervsledere, jeg har mødt, har sagt, at hvis det er valget, så ønsker de reformen. Godt nok kan vi være uenige om

[Skatteministeren]

enkeltpunkter, men når vi ser på summen, er der ingen tvivl om, at der også i dansk erhvervsliv er et ønske om at få opfyldt et af de væsentligste krav igennem mange, mange år, nemlig at få nedsat marginalskatterne på alle niveauer.

Det, som meget gerne skulle blive resultatet af denne skattereform sammen med de mange andre initiativer, som regeringen samtidig har fremlagt, og som skal vedtages i løbet af denne uge, er et spark til dansk økonomi, så vi kan få gang i hjulene, så vores håndværksvirksomheder, vores produktionsvirksomheder og vores servicevirksomheder kan få noget at lave, så man begynder at turde disponere og at turde investere, og dette har et helt klart langsigtet perspektiv, som man kan disponere i tillid til.

Et andet hovedtema op til og under debatten i dag har været fordelingspolitikken. Nogle siger, at det, som regeringen her har lagt frem, er fordelingspolitisk skævt; ikke mindst SF har gjort meget ud af at sige til regeringen, at man synes, der er mange gode ting i det, vi har præsenteret, og at de sådan set også er enige i, at den finansiering, som man skaffer, i langt de fleste tilfælde hentes de rigtige steder. Man er enig i hullukning, man er enig i en konsekvent beskatning, man er enig i grønne afgifter, men SF siger, at det egentlig godt kunne forestille sig en bedre fordelingsmæssig profil. Det kan vi jo altid diskutere; jeg glæder mig bare over, at det er under 150 kr. om måneden, der skiller regeringen og SF med hensyn til fordelingspolitikken. Den maksimale gevinst, man får ved at vælge SF's model frem for regeringens model, er under 150 kr. om måneden. Den, der tjener mest ved SF's model, vil få under 150 kr. om måneden. Det, man så betaler til gengæld, er, at vi fra 130.000 kr. og opefter overhovedet ikke får gjort noget som helst ved det strukturproblem, der er i vores skattesystem, og at man i øvrigt begynder at æde af fordelen på under de 150 kr. om måneden allerede fra 130.000 kr., dvs. hverken den på 140.000 kr. eller på 150.000 får de 150 kr., og når vi op på 160.000 kr., er vi vel derhenne, at fordelen er under 100 kr. om måneden, og derfor er virkeligheden den, at SF forsøger at lave en social øvelse med sin skattereform.

SF – hvad jeg anerkender – siger ja tak til at få sammenhæng i skattesystemet, siger ja tak til at lukke hullerne, men SF er tilsyneladende

uenig i, at lettelserne skal gives til arbejdsindkomsten. SF'erne har været optaget af at give 150 kr. til dem, der ikke er på arbejdsmarkedet. Det er en reel uenighed, det er en reel diskussion, om det er det, der skiller os. Men jeg vil gerne sige til hr. Jens Thoft og hr. Jes Lunde, at jeg føler mig lidt glad, hvis det er sådan, at de fordelingspolitiske forskelle mellem Socialdemokratiet og SF er på 150 kr. om måneden for dem, der får mest, for så er de jo ikke større, end at vi kan skræve over dem – så klarer vi det jo nok. For jeg er fuldstændig sikker på, at SF, når først dette her er vedtaget, når man får det ud i det virkelige liv og man ikke har behov for at holde slet så mange festtaler, vil glæde sig over, at vi har fået et skattesystem, som er blevet internationaliseret, som er blevet mere robust, som det er sværere at spekulere imod, og som i øvrigt forhindrer en hel masse problemer i forhold til verden omkring os.

Jeg har stor forståelse for, jeg har såmænd også stor respekt for, at SF i den øjeblikkelige situation har behov for at gå ud og markere en selvstændig profil i forhold til regeringen. Jeg er taknemlig for, at SF har valgt'en fordelingspolitisk profil og ikke har valgt på usaglig vis at gå imod hullukning og konsekvent beskatning. For det betyder jo, når vi er enige om, at en konsekvent beskatning, hullukning og grønne afgifter er helt fornuftige måder at finansiere på, at fordelingspolitikken på det overordnede plan heller ikke kan være skæv. Vi tager fra dem, som i dag har stort forbrug og en lille skat, og giver til dem, der har mindre forbrug – måske også et større forbrug – men betaler en høj skat. Det er under alle forhold en fornuftig omfordeling, og det er under alle forhold noget, der resulterer i et langt bedre skattesystem.

Jeg vil gerne slutte med en enkelt bemærkning til hr. Mejdahl, som jeg sætter så vældig meget pris på. Hr. Mejdahl nævnte over for hr. Glønborg en hel masse lettelser, som Venstre havde gennemført i erhvervsbeskatningen og personbeskatningen og en række andre beskatninger. Jeg beklager meget, jeg fik ikke skrevet dem ned alle sammen, men vi løb op i en hel del milliarder kroner, det nåede jeg at regne ud i hovedet.

På den baggrund vil jeg gerne stille hr. Mejdahl det lille spørgsmål: Når nu alle disse lettelser er gennemført, kan hr. Mejdahl så forklare mig, hvorfor skattetrykket, da vi havde

[Skatteministeren]

regeringsskiftet den 25. januar 1993, lå ca. 5 procentpoint over skatetrykket, da man havde regeringsskiftet tilbage i 1982?

Der blev altså på grund af et højere skatte-tryk opkrævet mellem 40 og 50 mia. kr. mere i skat det sidste år, hvor Venstre og De Konservative havde regeringsmagten, end der gjorde det sidste år forud for regeringsskiftet i 1982. Derfor undrer jeg mig over, hvor de mange penge, som Venstre og Konservative har lukket ud til dansk landbrug og erhvervslivet og almindelige skatteydere – jeg fik ikke hele remsen – kommer fra. Hvis jeg kan få den fidus af hr. Mejdahl, kan jeg nemlig finde ud af at sætte trækprocenterne noget længere ned; det ville jo gøre det hele meget lettere, hvis der sådan kommer penge ud af den blå luft.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg er meget enig med skatteministeren i, at hylet fra højre er helt ubegrundet. De skærpselser, der sker af beskattningen af spekulation og sådan noget, er yderst velmotiverede.

Hvis man skal kritisere noget, er det sådan set, at ministeren har slækket på indgrebene her i sidste fase. Og hvis man skal kritisere noget, må det være, at samtidig med at regeringen griber ind over for spekulanter; har man villet gardere dem imod svind i champagnen og kaviaren ved samtidig at give dem nogle meget store skattelettelser, sådan at de kommer godt ud af det endda. Det synes jeg er problemet ved den reform, regeringen lægger frem.

Skatteministeren mente, at det ikke var mere, der skilte SF og regeringen, end at man burde kunne skræve over det – 1.800 kr. om året for de laveste indkomster. Det var såmænd også sådan vi tænkte, og derfor, vi spillede rimelig moderat ud – nemlig med en merlettelse til de laveste indkomster på 1.800 kr. om året. Og det er jo også penge for mennesker med små indkomster, skal jeg hilse og sige. Det er muligt, det ikke betyder så meget i en ministers gage, men det betyder faktisk noget for de laveste indkomster, hvis de kunne få 1.800 kr. mere om året til rådighed.

Vi synes også, det er noget, regeringen burde kunne skræve over i forhold til SF, men se, om den kunne. Den gav ikke 25 øre, den ville ikke flytte sig overhovedet. Så al den snak fra Socialdemokratiets side i dag om, at det må man da

kunne skræve over, giver jeg ikke noget som helst for, når man ikke er villig til at give sig overhovedet i den retning, og det har man jo ikke været. Der er ikke 25 øre mere i skattelettelser til lavindkomstfamilien i de ændringsforslag; intet har man villet give. Man har ikke villet gøre noget for at sikre dem imod at tabe på denne reform. Og der er altså ikke meget ved at tale om, at spændt er lille, når regeringen ikke har kunnet flytte sig overhovedet.

(Kort bemærkning).

Kirkegaard (KF):

Nu synes jeg ærlig talt, at skatteministeren skulle tage at slappe lidt af. Skatteministeren har fået en vane med, at hvis der er nogen, der er uenige med ham, så slår han om sig med påstande om løgne og usandheder, og jeg ved ikke hvad.

Skatteministeren rablede en masse overskrifter af sig fra nogle aviser og havde så nogle kommentarer til disse overskrifter. Hovedlinien i det var, at skatteministeren påstod, at det, der havde stået i overskrifterne, var løgn, og så fortalte skatteministeren til gengæld sandheden.

Nu kunne vi slet ikke nå at følge med i hele listen, men så vidt jeg umiddelbart kunne vurdere det, var der en betydelig større grad af sandhedsværdi i overskrifterne, end der var i ministerens kommentarer.

I øvrigt forsøger ministeren at krybe i ly, når han nu går i gang med at være hovedansvarlig for dette lovsjuskeri og siger, at det er noget, vi har bedt ham om.

Det er notorisk forkert. Det hele startede naturligvis med regeringsgrundlaget i januar måned, hvor der var nogle bemærkninger om en skattereform med udgangspunkt i Personskatteudvalgets betænkning. Da sagde vi til regeringen: I kan gøre to ting. I kan enten lægge det hele på is til bedre tider – I vil ikke høre et ondt ord fra os – eller I kan spille ud nu, så vi ved, hvad det er, regeringen vil. Man lod forstå, at man ville komme med en skattereform inden for forholdsvis kort tid. Derefter kom fasen med vedtagelse af dagsordenen her i Folketinget, hvor vi bad regeringen om at spille ud inden en ganske bestemt dato.

Men jeg kan forsikre for, at der ikke hverken i den ene eller den anden eller den tredje udtalelse eller afstemning fra Det Konservative

[Kirkegaard]

Folkeparti har ligget en opfordring til lovsju-skeri. Det ansvar er ministerens.

Må jeg i øvrigt på det hjerteligste takke skatteministeren, fordi han ikke roste Det Konservative Folkeparti på linie med en række andre partier.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Skatteministeren skulle op og afvise nogle af alle de historier, der var i aviserne. Den første historie var den, at skattereformen rammer pensionerne. Det er jo løgn, siger skatteministeren. I den forbindelse kan jeg gøre opmærksom på, at disse påstande er fremført bl.a. i Politiken og i nogle annoncer i går og i dag. Jeg vil gerne spørge, om de mennesker, der har fremsat disse påstande, lyver.

Borgmester Ole Andersen fra Gladsaxe siger i Politiken for i går: »Regeringens skattereform rammer LO-arbejdernes nye pensionsopsparinger hårdt. Specialarbejdere, ufaglærte kvinder og andre store grupper på arbejdsmarkedet får deres nye pensionsordninger beskåret med 8-10 pct. På grund af skattereformen.«

Lyver borgmester Ole Andersen, der som bekendt er socialdemokrat, ville det da være interessant at få det at vide. Jeg hører til dem, som altid lytter med respekt til det, borgmester Ole Andersen fremfører.

CO II Metal har indrykket en række annoncer, hvor de fortæller, at sygeplejersker, tolde-re, faglærere, kontorledere og andre almindelige mennesker bliver frarøvet helt op til 7.000 kr. om året pr. næse. Jeg vil gerne spørge skatteministeren: Lyver Statstjenestemændenes Centralorganisation II også?

I øvrigt var det jo betegnende, at skatteministeren skulle fremhæve, hvordan skatteprocenterne nu ville falde fra bl.a. 68 til 58 pct., uden overhovedet at nævne, at der er en bruttoskat på 8 pct. Det siger måske lidt mere om sandhedsværdien af det, skatteministeren fremfører.

Finansministeren (Lykketoft):

Når jeg lidt usædvanligt tager ordet nu, er det, fordi det, hr. Peter Brixtofte vil diskutere, indeholdes i nogle af de lovforslag, der er på dagsordenen i morgen, og som jeg har fremsat.

Men på givne foranledning vil jeg gerne sige følgende: Hr. Peter Brixtofte ved jo udmærket

godt, at det med pensionskasseordninger, forsikringsordninger forholder sig sådan, at det eneste, der sker for fremtidige indbetalinger ved det, regeringen har foreslået, er, at man så at sige flytter noget af beskatningen fra udbetalingstidspunktet til indbetalingstidspunktet, fordi bidrag belægges med arbejdsmarkedsbidrag, mens pensioner, der udbetales, er fritaget for arbejdsmarkedsbidrag. Det reducerer ikke i mindste måde værdien af disse pensioner i fremtiden.

Jeg har sammen med skatteministeren og andre haft lejlighed til at diskutere de her materier også med repræsentanter for pensionskasser m.v. Og når man går i dybden med diskussionen, erkendes denne sammenhæng også, og så vender diskussionen sig til, at det ikke er rimeligt, at den gamle opsparing, de gamle optjente rettigheder, bliver særlig gunstigt behandlet ved skattereformen, fordi de, selv om de ikke har været undergivet arbejdsmarkedsbidrag ved indbetalingen, alligevel får den fulde skattelettelse udbetalt.

Det kan man diskutere rimeligheden af, men regeringen har nu engang valgt at fremsætte forslaget i den form, og jeg synes, det er en lidt urimelig diskussion, at nogle, der bliver lige så godt stillet i det nye system, som de ville være blevet, hvis vi ikke havde ændret reglerne, bebrejder os, at der er nogle andre, der bliver lidt bedre stillet. Det er nemlig kernen i den diskussion.

Den anden diskussion – den, der vedrører statstjenestemændenes pensionsrettigheder – synes jeg hr. Peter Brixtofte skulle sætte sig ind i helt personligt. Det har han mulighed for, for jeg har til samtlige medlemmer af Folketinget fået omdelt et materiale, der viser, at der ikke er skygge af forklaringskraft og sandhedsværdi i de annoncer, som CO II – som ikke er CO II Metal, men er Statstjenestemændenes Centralorganisation II – har sat i avisen med sådan en lidt skræmmende karikatur af finansministeren. Der er ikke skygge af sandhedsværdi i det, og det er der ikke af den enkle grund, at man i de annoncer alene beskæftiger sig med et element i en sammenhængende omlægning. Sandheden om tjenestemændenes vilkår i den samlede reform er, at man netto efter fradrag af grønne afgifter får tilført lettelser på noget i størrelsesordenen 450 mio. kr. i 1994, voksende til 900 mio. kr. fra 1998. Og alle de eksem-

[Finansministeren]

pler, der er fremført i de pågældende annoncer, er eksempler på mennesker, der i det samlede regnskab får ikke bare forbedringer, men betydelige forbedringer.

For at tage et enkelt eksempel. Der har været nævnt en toldembedsmand i 17. lønramme med 33 års optjening. Den pågældende skulle være fremstillet som taber, nævnt som eksempel i dagbladet B.T. i dag. Den pågældende person får ved pensionering efter de nye regler, beskatning efter de nye regler, en lettelse i sin privatøkonomi på 6.000 kr. om året.

Formanden:

Jeg synes, det er i orden, at der gøres en bemærkning om en sag, der først er på dagsordenen i morgen, men jeg synes ikke, det er i orden, at det bliver en lang diskussion. Den sag er på dagsordenen i morgen.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg skal holde mig til de sager, vi kan se på lystavlen, idet det bilag, som jeg har tænkt mig at referere til, og som jeg går ud fra at skatteministeren ikke mener er løgnagtigt, idet han selv har underskrevet det, er L 283, bilag 182.

Skatteministeren prøvede jo på at forsvare den sociale retfærdighed, men det kom han ikke ret godt fra. Ældre Sagen har lavet nogle beregninger til Folketingets Skatteudvalg om pensionister i ejerboliger, og der er valgt forskellige pensionistgrupper ud. Skatteministeren har kommenteret Ældre Sagens henvendelse, som klart viser, at enten falder man negativt ud, eller også er der ingenting til grønne afgifter.

Skatteministerens kommentar er, at den høje kommuneskatteprocent i Dronninglund Kommune kombineret med det forhold, at de pågældende pensionistfamilier har en relativ stor renteudgift i forhold til indkomsten, i eksemplerne fører til nedgang i rådighedsbeløbet, sådan som det også er omtalt i »Ny kurs mod bedre tider«. Jeg vil gerne sige, at der i eksemplerne er tale om renteudgifter på 20.000 kr.; så kan enhver jo gøre op med sig selv, hvor mange penge man kan låne for det beløb.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der i eksemplerne er regnet med, at pensionisterne skal have en ekstraintægt på 20.000 kr. for at kunne få råd til at bo i det pågældende hus. Og

så siger skatteministeren: Jamen for at tage højde for dette negative udfald for de pågældende pensionister har man nu også vedtaget en særlig form for socialhjælp, og den pågældende familie vil kunne få 500 kr. Det betyder stadig væk, at der ikke er nogen penge til grønne afgifter. Det er simpelt hen en negativ Robin Hood-effekt, som skatteministeren her står og forsvarer. Det kan ikke lade sig gøre.

(Kort bemærkning).

Mejdahl (V):

Skatteministeren kunne ikke forstå mine tal – de tal, som jeg gav i en replik til hr. Glønborg – når skatteministeren henviser til forskelle i skattetrykket fra 1982, hvor det vel var omkring 44, og til nu, hvor det er omkring 49.

Jeg sagde i min replik til hr. Glønborg, at det var lykkedes for K og V sammen med de små partier at lette erhvervene for 9 mia. kr. årlig i skatter. Det mener jeg stadig væk er rigtigt.

Jeg vil gerne sige til skatteministeren, at det ikke er nogen sag at spise billigt på restaurant, når man kan løbe fra en del af regningen, og det var jo det, som den socialdemokratiske regering gjorde i 1982, hvor underskuddet på statsbudgettet vel var pr. hukommelse 53 mia. kr., og hvor det på finanslovsforslaget for 1983 vel var stipuleret til omkring 80 mia. kr. Og de 53 mia. kr. svarer vel i dag til ca. 100 mia. kr. Der kræves altså mere op i dag i forhold til 1982, og derfor kan mine tal jo være rigtige, selv om skattetrykket er steget, fordi vi nu betaler en større del på det, vi forbruger, end vi gjorde dengang. Det er vel forklaringen.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg vil medgive finansministeren, at selv pensionister bliver voldsomt forgyldt ved skattereformen. Ikke alene har de haft det fulde fradrag, dengang skatten var meget høj, men når pengene udbetales, slipper de for at betale lønsumsafgift.

Skatteministeren vil gerne udregne SF's omfordeling i systemet, hvor den lavtlønnede pensionist får 150 kr. om måneden. Det er 1.800 kr. om året. Hvis vi regner det om i arbejdstimer, er det 1 kr. mere i timen efter skat. Men sådan kan man jo regne mange ting ud. 1.800 kr. om året er immer væk en sum penge.

[Jens Thoft]

Ministerens personlige fortjeneste på skattereforen er ca. 4 mio. kr. Han vil ganske vist være 100 år om at tjene dem. Men det vil være ca. 4 mio. kr., når vi nu skal overdrive med talene.

Jeg er taknemlig for, at SF har fået ros og tak for vores stillingtagen til skattereforen. Det er jeg taknemlig for. Men jeg vil understrege, at tak var det, smedens kat døde af.

Vi har modtaget regeringens skattereform pænt. Vi har været villige til at deltage i finansieringen. Men vi har ikke fået så meget indrømmelse, som kunne ligge på en fingernegl. Og det til trods for, at vi har kunnet påvise, at skattereforen er socialt skæv.

Set i en lidt større sammenhæng kommer der grønne afgifter, som rammer skævt – forstået på den måde, at de grønne afgifter jo er næsten ens for velhavere og for mindre velhavende. Samtidig ser vi en situation med konkurrence fra udlandet, hvor især de lavtlønnede og ufaglærte vil få vanskeligt ved at få lønforhøjelse.

Derfor er det så vigtigt, at en skattereform sikrer en omfordeling. Men den omfordeling, denne skattereform medfører, er desværre den gale vej. Og i den sammenhæng kan tak altså ikke gøre det, vil jeg gerne sige til ministeren.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Jeg vil gerne takke finansministeren for det klare svar vedrørende statstjenestemændene. Det var klart, at de ifølge regeringen løj.

Så er spørgsmålet endnu en gang til skatteministeren: Lyver borgmester Ole Andersen fra Gladsaxe, når han vurderer, at regeringens skattereform rammer LO-arbejdernes nye pensionsopsparinger hårdt, og at specialarbejdere, ufaglærte kvinder og andre store grupper på arbejdsmarkedet får deres pensionsordninger beskåret med 8-10 pct. på grund af skattereforen?

Skatteministeren (Stavad):

Må jeg sige til hr. Peter Brixtofte, at det i hvert fald er en fastslået kendsgerning, at pensionsopsparingerne – også de nye LO-pensioner, som er under opbygning – ikke får en ringere stilling med det, regeringen foreslår, i forhold til den situation, at der slet ikke blev foretaget ændringer.

Tværtimod, vil jeg sige, sker der faktisk det, at i kraft af det meget lave renteniveau, i kraft af at regeringen hjælper konverteringen af højt forrentede lån på gled over retten til at medtage kurstab til et nyt lån samt de nye blåstemplede kontantlån, bliver der ryddet ud i de højt forrentede papirer i pensionskasser og forsikringsselskaber, som først og fremmest ligger i de ordninger, som har de gamle pensionsopsparinger. Vi må sige, at de ordninger, som er under opbygning, faktisk har betalt en alt for høj realrenteafgift hidtil, fordi de har betalt en realrenteafgift, der er fastsat ud fra det gennemsnitlige renteniveau, og dermed også været med til at betale for de porteføljer, der ligger i de pensionskasser, der har beholdninger tilbage fra højrenteperioden. Derfor bliver summen af de samlede ændringer, der bliver gennemført her, at de nye ordninger, der er under opbygning, faktisk får en bedre behandling end hidtil.

Det eneste sted, hvor det ikke er tilfældet, er dér, hvor man har kombineret dem, der kun har ordningen i en kort periode og får den udsvarende til en kapitalpensionsordning. Dér er det ikke tilfældet, fordi vi her skaber en ligelig konkurrencestilling imellem kapitalpension og det, jeg vil kalde for egentlig pensionsopsparing. Vi mener, det er forkert, at vi har skatteregler, der tilskynder til at bruge den opsparingsform, som ikke er den egentlige pensionsopsparing, men at vi med de ændringer, vi foretager her, samlet set får en ligelig konkurrence imellem de to pensionsordninger.

Til fru Kirsten Jacobsen må jeg sige, at fru Kirsten Jacobsen har fundet nogle eksempler i nogle af de meget få kommuner, som har en så høj skatteprocent, at man som følge af bruttificeringen ikke får en betydelig gevinst ud af omlægningen. Men selv dér går regeringen ind og dækker for de otte kommuners vedkommende, det drejer sig om, det lille hul, der bliver, selv om det er ganske beskedne beløb, det drejer sig om, fordi vi ikke ønsker at få negative tal ud for gruppen af pensionister.

Lad mig slutte med at sige følgende til hr. Jes Lunde og hr. Jens Thoft: Når jeg siger, at der ikke er større forskelle, end at vi kan skræve over dem, er det, fordi jeg er overbevist om, at den omstændighed, at vi på skattereformsiden har haft denne diskussion, ikke vil være noget, der kommer til at skabe os problemer i

[Skatteministeren]

tiden fremover, samt at vi faktisk har imødekommert SF på nogle områder, som jeg har forstået at SF også har lagt vægt på, nemlig i forhold til den ikke ubetydelige gruppe af efterlønsmodtagere, der er på 80 pct.s efterløn, den ikke ubetydelige gruppe af unge nyuddannede, som er på dimittendsatsen, og den mindre gruppe, der er på overgangsydelse, for hvem vi foretager en forhøjelse med 2 pct., der er i underkanten af det, SF foreslår i skattesystemet.

Det er vel egentlig dér, den egentlige diskussion er mellem SF og regeringen, nemlig: Kan vi, når vi er nede i overførselsindkomsterne, når vi er nede i pensioner, efterløn, uddannelsesstøtte osv., løse eventuelle problemer i skattesystemet? Det kan vi efter vores opfattelse ikke. Det får vi kun et forkvaklet skattesystem af. Derfor har vi forhøjet SU, derfor har vi lavet ganske store forhøjelser på pensionsområdet, derfor foretager vi en forhøjelse af 80-pct.-satsen for efterlønsmodtagere, dimittender m.v., og derfor siger vi, at vi er parat til at finde en løsning for unge mennesker, som er nyuddannede, og som har store studielån. Det er vel egentlig dér, forskellen er, men jeg havde da en oplevelse af, at SF også betragtede det som en slags imødekommelse, således at vi løste problemerne i fællesskab på de områder, hvor vi var enige om der var reelle problemer, hvorimod vi ikke ønsker at bryde hele skattesystemet ned, så vi ikke får den omlægning, den strukturforbedring, i vores skattesystem, som også har været et ønske fra regeringens side, og som jeg egentlig også tror at SF godt kan se behovet for.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg vil gerne sige til skatteministeren, at spørgsmålet stadig væk er, om det skal kaldes at bryde strukturen ned, hvis man vil give skattelettelserne et andet sted end det, regeringen vil. Regeringen vil gerne forære pengene til dem, der har de højeste lønninger – de skal have 10.000, 20.000, 30.000, 40.000 kr. i skattelettelser – og når vi andre synes, der egentlig var mere grund til at give skattelettelserne til de laveste indkomster, er det at bryde systemet ned!

Jeg synes egentlig, det var godt, da skatteministeren sagde, at man burde kunne skræve over uenigheden, men regeringen har altså ik-

ke gjort noget forsøg på det, når det drejer sig om selve skattesystemet. Vi er med på, at der er sket nogle forbedringer for nogle af overførselsindkomsterne, og det støtter vi selvfølgelig, idet vi bestemt betragter det som en bevægelse i vores retning. Det er bare alt for lidt, fordi man ikke gør noget i selve skattesystemet, fordi man ikke vil være med til, at lettelserne skal flyttes ned i systemet.

Jeg synes da, at debatten i dag egentlig har været meget oplysende og konstruktiv på den måde, at regeringen har erkendt nogle ting. Den socialdemokratiske ordfører fik sagt, at dette her ikke var så socialt skævt. Hr. Glønborg fik sagt, at har man en indkomst på under 100.000 kr., har man da virkelig et problem. Skatteministeren kunne fortælle, at alle de erhvervsfolk, han havde mødt, havde været begejstret for dette her uanset firmabilbeskatningen osv.

Fru Bente Juncker kunne fortælle, at dette her var klart borgerlig politik. Det er også vores helhedsindtryk, at den måde, man har lavet fordelingspolitikken på, gør, at det ligger betydelig nærmere ved De Konservative og Venstre end ved SF. Det kan fru Bente Juncker være glad for og tilfreds med, men jeg synes ikke, Socialdemokraterne har noget at prale af i den her sag – desværre.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Skatteministeren ville gerne have det til at lyde, som om det her var et særlig atypisk eksempel. Det er det ikke. Men uanset om det var et atypisk eksempel, bor der mennesker både i Rødovre og i Dronninglund og i andre højrentekommuner, eksempelvis i Århus, og de mennesker er ramt. Skatteministeren siger, at de får en kompensation. Ja, de får et engangsbeløb i 1994 på 535 kr.

Hvis man ser i bilaget på side 4 og læser den nederste linie, vil man se, at i 1994 vil de have 25 kr. til grønne afgifter, i 1995 vil de have minus 9 kr. til grønne afgifter, og i 1996 vil de have minus 300 kr. Det var endda forudsat, at de fik beløbet hvert år, men det siger skatteministeren i sit svar at de ikke gør.

Skatteministeren siger »gennemsnitligt« – jamen hvad er gennemsnitligt? Hvis man ligger med hovedet i en dybfryser og benene i en gasovn, skulle det også gennemsnitligt give en

[Kirsten Jacobsen]

behagelig temperatur. Men jeg tror da ikke, at selv skatteministeren ville synes, det var særlig behageligt, hvis man udsatte ham for det.

Disse pensionister er ikke gennemsnitspensionister, det er levende mennesker, som bor i rigtige kommuner, og som oplever i deres hverdag, at en nedgang i deres rådighedsbeløb på 150-200 kr. er rigtig mange penge med de forholdsvis små rådighedsbeløb, de har. De eksempler, som er opregnet, er eksempler med små bitte huse, og de er realistisk opregnet, så jeg kan ikke forestille mig, at skatteministeren ville have noget at udsætte på eksemplerne. Ellers må skatteministeren sige til.

Kirkegaard (KF):

Der har i dagens løb været en del bemærkninger om det afstemningsmønster, der vil tegne sig dels i dag, dels under tredjebehandlingen. Nogle har været kritiske over for den måde, som vi agter at stemme på i Det Konservative Folkeparti, og den diskussion vil jeg godt lige give et par bemærkninger med på vejen.

Jeg lagde i mit første indlæg ikke skjul på, at der er ting i den samlede skattereform, som vi ser positivt på, og som vi meget gerne i en anden sammenhæng kunne støtte.

Må jeg nævne et konkret eksempel: L 290, nedsættelse af aktieafgiften og ophævelse af kapitaltilførselsafgiften. Selvfølgelig ville det være fristende at stemme for sådanne nedsættelser og så stemme imod de ubehagelige ting, altså skatteforhøjelserne. Men det vil jeg i alt fald ikke kunne forsvare over for mine egne vælgere, for det er der ikke sammenhæng i.

Jeg skal ikke blande mig i det afstemningsmønster, som SF har valgt, eller det, Fremskridtspartiet har valgt. Men jeg skal kunne stå inde for det, vi selv har valgt, og det kan jeg. Vi stemmer imod skattereformen. Vi vurderer og tager stilling til den som en helhed, og derfor stemmer vi altså også imod samtlige 23 lovforslag.

Skatteministeren (Stavad):

Nej, fru Kirsten Jacobsen har fuldstændig ret i, at det, vi står med her, ikke er et gennemsnitseksempel, det er et særdeles atypisk eksempel. Som fru Kirsten Jacobsen sagde, er det et lille hus, som der bor en enlig pensionist i, og som man som 67-årig pensionist i Dronninglund fortsat skylder formentlig over

200.000 kr. i, selv om ejendomsværdien kun er 325.000 kr. Jeg vil ikke sige, at det er det, jeg møder, når jeg er hjemme hos mine venner og vælgere i Dronninglund.

Men, som fru Kirsten Jacobsen også sagde, selv dér går vi ind og foretager en regulering, der sikrer, at man kommer ud med et plus også i 1994, selv om det er et lille plus.

Derudover har man den store fordel, at når man har en gæld, som man har i det her eksempel, får man også mulighed for at ombytte sit lån. Er det et 10 pct.s lån, vil den pågældende med stor sandsynlighed kunne komme ud med et ganske betydeligt plus efter en omlægning.

Så selv når man går til det yderste, til kommuner, der har de absolut højeste skatteprocenter, har fru Kirsten Jacobsen svært ved at finde de tårepersere, som fru Kirsten Jacobsen så gerne vil have mulighed for at fremstille for befolkningen, så de kan se, hvad det er for en ond, ond regering, vi har.

Godheden over for pensionisterne tror jeg ikke pensionisterne ville være særlig trygge ved blev varetaget af fru Kirsten Jacobsen. Jeg er ret overbevist om, at hovedparten af pensionisterne er langt tryggere ved, at vi har en flertalsregering, som tager alle håndte hensyn til pensionisterne, og at pensionisterne godt ved, at vi faktisk ekstraordinært har afsat 600-700 mio. kr., for at også pensionisterne kan komme ud af denne omlægning på en ordentlig måde.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Det var ikke mig, der sagde, at det var et atypisk eksempel. Jeg sagde, at skatteministeren i sit svar havde sagt, at det var et atypisk eksempel, og det prøvede jeg på at tilbagevise.

Skatteministeren sagde så, at i den slags atypiske eksempler kunne man få et engangsbeløb og i dette tilfælde på 500 kr. Så stod jeg og læste i kolonnerne, hvilke negative udslag det alligevel ville give.

Nu siger skatteministeren: Hvad er det for et lån, som har en renteudgift på 20.000 kr.? Hvis det er et 10 pct.s lån, kan man bare omlægge lånet.

Det er igen et eksempel. Den eneste undskyldning, denne regering har, når nogen falder igennem denne skattereform, er: Omlæg jeres lån, udnyt det rentefald, som er kommet i

[Kirsten Jacobsen]

hele landet! Det er undskyldningen. Nu fik vi igen et eksempel.

Jeg vil sige til skatteministeren, at jeg tror, pensionisterne er utrolig trygge ved, hvem det er, der har taget hensyn til pensionisterne ved at foreslå lejeværdien nedsat også for dem i stedet for at tage hensyn til millionærerne i Vedbæk. Det vil pensionisterne kunne se om lidt, når vi kommer til lovforslag nr. L 291.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Der foretoges først afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af personskatteloven og andre skatte love. (Skatteomlægning). (Lovforslag nr. L 283).

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes, idet 8 stemte for, 63 imod; 43 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2 og 5

forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4

forkastedes, idet 14 stemte for, 64 imod; 43 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 3, ændringsforslag nr. 6-13, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 14, § 2, således ændret, samt §§ 3 og 4 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 15 om, at § 5 udgår, var dermed vedtaget.

§§ 6-10, ændringsforslag nr. 16 og § 11, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov om en børnefamilieydelse. (Forhøjelse af børnefamilieydelsen). (Lovforslag nr. L 284).

Ændringsforslaget, § 1, således ændret, og § 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af ligningsloven og personskatteloven. (Befordring). (Lovforslag nr. L 285).

§§ 1 og 2, ændringsforslaget og § 3, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af ligningsloven og skattekontrolloven. (Telefonudgifter og personalegoder). (Lovforslag nr. L 286).

Ændringsforslag nr. 2, § 1, således ændret, § 2, ændringsforslag nr. 3 om indsættelse af en ny paragraf efter § 2, ændringsforslag nr. 4-6, § 3, således ændret, og ændringsforslag nr. 1 til titlen vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af forskellige skatte love. (Ophævelse af adgangen til at henlægge til investeringsfonds og nedskrive på varelagre m.v. samt nedsættelse af nedskrivningsprocenten).

[Anden næstformand]

ten efter husdyrbesætningsloven). (Lovforslag nr. L 287).

§§ 1-4

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af forskellige skatte-love. (Kontantomregning vedrørende drifts-midler og skibe samt beskatning af avancer på ombygning m.v. af lejede lokaler). (Lovforslag nr. L 288).

§ 1, ændringsforslaget om en ny affattelse af § 2, § 2 i den nye affattelse og §§ 3 og 4 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Anden behandling af lovforslag nr. L 289:

Forslag til lov om ændring af lov om beskatning af fortjeneste ved afståelse af aktier m.v. (aktieavancebeskatningsloven) og forskellige andre skattelove. (Ensartet udbytte- og aktieavancebeskatning m.v.).

Af skatteministeren (Stavad).

(Fremsat 19/5 93. Første behandling 25/5 93. Betænkning 18/6 93).

Der var stillet 19 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges den un-

der punkt 16 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

16) Anden behandling af lovforslag nr. L 290:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift ved overdragelse af aktier m.v. (aktieafgiftsloven) og lov om kapitaltilførselsafgift. (Nedsættelse af aktieafgiften og ophævelse af kapitaltilførselsafgiften).

Af skatteministeren (Stavad).

(Fremsat 19/5 93. Første behandling 25/5 93. Betænkning 18/6 93).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling**Klaus Hækkerup (S):**

Jeg har bestemt ikke noget ønske om at gøre det her til en lang debat. Vi har lige været en lang debat igennem, hvor vi har behandlet de skattemæssige lovforslag generelt. Men alligevel er der fra flere partiers side givet udtryk for, at de ønskede, at vi også tog en debat om det her område.

Lad mig derfor ganske kort sige om lovforslag nr. L 289, at det er måske det mest kontroversielle lovforslag i regeringens pakke. Det har givet anledning til mange henvendelser, og jeg er derfor glad for at kunne sige, at regeringen og regeringspartierne har lyttet til de mange henvendelser, der er kommet. Det har givet sig udslag i i alt 18 ændringsforslag fra regeringens side.

Jeg skal ikke fordybe mig i ændringsforslagene, men vil nævne to af dem. Det ene er ændringsforslag nr. 1 til § 2 a, hvorved der indføres en regel, der tager sigte på at modvirke omgåelse af lovforslagets bestemmelser, og den anden og måske vigtigste ændring er, at der bliver taget højde for de mange indvendinger, der er kommet fra hovedaktionærer, som har følt, at de har opført sig hæderligt og ordentligt. De har ikke tømt deres selskaber, de har sparet op i selskabet, som de skiftende regeringer har anbefalet det, og de har følt, at de med lovforslaget ville blive brandskattet. Det har